

சத்தியவசம் வெளியடு

அனுத்தனமும் தேவனுடன்

‘நானோ,
ஜீவனுள்ளோர் தேசத்திலே
கர்த்தநுடைய நன்மையைக்
காண்பேன்’ (சங்கீதம் 27:13)

செப்டெம்பர்
ஒக்டோபர்
நவம்பர்
2010

**பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை**

செப்பெட்டம்பர்

திகதி	காலை	மாலை
01	சங். 139-144	1கொரி 11
02	சங். 145-150	1கொரி 12
03	நீதி. 1,2,3	1கொரி 13
04	நீதி. 4-7	1கொரி 14:1-22
05	நீதி. 8-10	1கொரி 4:23-40
06	நீதி. 11-13	1கொரி 15:1-19
07	நீதி. 14-16	1கொரி 15:20-34
08	நீதி. 17-19	1கொரி 15:35-58
09	நீதி. 20-22	1கொரி 16
10	நீதி. 23-25	2கொரி 1
11	நீதி. 26-28	2கொரி 2
12	நீதி. 29-31	2கொரி 3
13	பிரச. 1,2,3	2கொரி 4
14	பிரச. 4,5,6	2கொரி 5
15	பிரச. 7,8,9	2கொரி 6
16	பிரச. 10,11,12	2கொரி 7
17	உன்னத. 1-5	2கொரி 8
18	உன்னத. 6,7,8	2கொரி 9
19	ஏசாயா 1,2	2கொரி 10
20	ஏசாயா 3,4,5	2கொரி 11
21	ஏசாயா 6,7,8	2கொரி 12
22	ஏசாயா 9-10	2கொரி 13
23	ஏசாயா 11,12,13	கலா. 1
24	ஏசாயா 14,15,16	கலா. 2
25	ஏசாயா 17-20	கலா. 3
26	ஏசாயா 21-23	கலா. 4
27	ஏசாயா 24-26	கலா. 5
28	ஏசாயா 27-29	கலா. 6
29	ஏசாயா 30-31	எபேசியர் 1
30	ஏசாயா 32-34	எபேசியர் 2

அனுதினமும் தேவனூடன்

(DAILY DEVOTIONS)

செப்டெம்பர் - ஒக்டோபர் - நவம்பர்
2010

நிர்வாக இயக்குனர் :
திரு. மதுக பெரேரா

தொகுப்பாசிரியர் :
திரு. வஷ்ணீ ஏனர்ஸ்ட்

கிழு ஒரு சத்தியவசன வெளியீடு

தபால் முகவரி:
சத்தியவசனம்
த.பெ. 1012,
கொழும்பு, இலங்கை.

நேரில்:
120A, தர்மபால மாவத்தை
கொழும்பு 7
இலங்கை

TEL: 011-2695441, FAX: 011-2698843

Email: svsl@sltnet.lk
Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

‘நீ ஈடுக்கப்பட்ட தோட்டமும், மறைவு கட்டப்பட்ட நீரீற்றும்,
முத்திரிக்கப்பட்ட கிணறுமாயினுக்கிறாய்.’

(உன்றப்பாடு 4:12)

கிறிஸ்துவுக்குள் பிரியமானவர்களே,

கிறிஸ்து இயேசுவின் நாமத்தில் அன்பின் வாழ்த்துக்கள்.

இந்த அனுதினமும் தியானநூலின் ஊடாக கர்த்தருடைய வார்த்தைகளை தினமும் தியானித்து அதன்படி நடக்க பிரயாசப்படு கின்ற தேவபிள்ளைகளாகிய உங்களுக்காக முதலில் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துவதோடு, இப்பணியினை முன்னெடுத்துச் செல்ல அயராது பிரயாசப்படும் தேவ ஊழியர்களுக்காகவும் கர்த்தருக்குள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இம்முறை செப்டெம்பர் மாத தியானங்களை தானியேலின் புத்தகத்திலிருந்தும், நவம்பர் மாத தியானங்களை பொதுவான வேதப் படிப்பாகவும் சகோதரி சாந்தி பொன்னு அவர்களும், ஒக்டோபர் மாத தியானங்களை பாவங்கள் என்ற தலைப்பில் சகோதரன் சேவியர் அவர்களும் எழுதியுள்ளார்கள். இவை உங்களுக்கு ஆசீர்வாதமாக அமையவேண்டுமென ஜெபிக்கின்றோம்!

கர்த்தருடைய பிள்ளைகளாகிய எங்களது வாழ்வில், கர்த்தர் செய்திருக்கின்ற ஓவ்வொரு நன்மைகளையும் மறுபடியும் எண்ணிப் பார்த்ததுண்டா? சிறுவயதிலிருந்து பெற்ற ஓவ்வொரு ஆசீர்வாதங்களையும் சிந்தித்ததுண்டா? கர்த்தருக்கென கனிகொடுக்கத்தக்க ஜீவியம் வாழ தீர்மானித்ததுண்டா? கர்த்தருடைய மனம் மகிழ்த்தக்க விதத்தில் நடந்துகொண்டதுண்டா? இப்படியெல்லாம் கேள்விகளைக் கேட்டு, நமக்குள் சிந்தித்துப் பார்த்து, நம்மை நாமே சீர்ப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியவற்றை சீர்ப்படுத்தி, தேவ ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள இத்தியானங்கள் உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கு மென்ற நிச்சயத்துடனும் ஜெபத்துடனும் இவற்றை வெளியிடுகிறோம். உங்கள் கருத்துக்களை தவறாமல் எமக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள்.

கர்த்தருடைய தெய்வீக பாதுகாப்பும் ஆசீர்வாதமும் நம் அனைவரோடும் கூட எப்பொழுதும் இருப்பதாக!

இப்படிக்கு,

அன்புடனும் ஜெபத்துடனும்,

சகோதரன் வஷ்ணீ ஏனர்ஸ்ட்

(தொகுப்பாசிரியர்)

எச்சரிசு

1

புதன்

வலது இடதுபறம் சாயாமல்...

'நீதிமான்களுடைய பாதை நடுப்பகல்வரைக்கும் அதிகமதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கிற சூரியப்பிரகாசம்போலிருக்கும்.' (நீதி. 4:18)

இன்னுமொரு புதிய மாதத்தினுள் வழிநடத்திய தேவனுக்கே ஸ்தோத்தி ரம் உண்டாவதாக. தானியேல் புத்தகத்தை இரண்டாகப் பிரித்துப் பார்க்கலாம் என்றும், அதின் முதல் பகுதியில் 1-6 ம் அதிகாரங்கள் அடங்குகின்றன என்றும் முன்னர் கவனித்தோம். அந்த முதற்பகுதியின் இறுதிப் பகுதிக்குள் வந்திருக்கி ரோம். கர்த்தர்தாமே இத் தியானங்களை நமக்கு ஆசீர்வதித்துத் தருவாராக.

கி.மு.605ம் ஆண்டளவில் நேபுகாத்நேச்சார் எருசலேமை முற்றுகை யிட்ட காலப்பகுதியிலிருந்து இப்போது ஏறத்தாழ 66 வருடங்கள் கழிந்த நிலை யிலேயே இந்த அதிகாரம் ஆரம்பிக்கிறது என்று கருதப்படுகிறது. இந்த 5ம் அதிகாரத்தில் நாம் சந்திக்கும் பெல்ஷாத்சார் என்னும் ராஜாவின் தகப்பன் நேபுகாத்நேச்சார் என வச.2ல் குறிப்படப்பட்டிருப்பது, இவன் நேபுகாத்நேச்சாரின் சந்ததியில் வந்தவன், பெரும்பாலும் இவன் அவனது பேரன் என்றே அறியப்படுகிறது. மாத்திரமல்ல, நேபுகாத்நேச்சாரின் பின் இரண்டு பலவீணமான ராஜாக்களின் குறுகிய கால அரசாஞ்சகையின் பின்னர், இவனது தகப்பனே அரசாட்சிக்கு வந்தான். பெல்ஷாத்சார் அவனுடைய தகப்பனுடன் இணைந்தே ராஜ்யபாரத்தில் பங்குகொண்டான் என்றும் அறியவருகிறது. இவன் இரண்டாவது ராஜாதான். ஏனெனில் 5:29ல் தானியேலுக்கு மூன்றாம் அதிகாரி என்ற நியமம் கொடுக்கப் பட்டது என்று பார்க்கிறோம். எது எப்படி இருந்தாலும், ராஜாக்கள் மாறிப்போகலாம். ராஜ்ய பாரங்களும் மாறிப்போகலாம். ஆனால், தானியேல் இன்னும் மாறிப்போகவேயில்லை. பாபிலோன் ராஜ்யம்கூட சிதறுண்டு மேதிய பெர்சிய ராஜ்யம் வந்தும்கூட தானியேல் இன்னமும் இருந்தார் என்று காண்கிறோம்.

கர்த்தருக்குப் பயந்து, அவரையே மெய் மனதோடு சேவிக்கின்ற தம் பிள்ளைகளைக் கர்த்தர் ஒருபோதும் கைவிடுவதேயில்லை. பெரிய பராக்கிரம சாலிகள்கூட அழிந்துபோவார்கள். உலகில் பல படைப்புகளைச் செய்து புகழ் பெறுகிறவர்கள்கூட இல்லாமற்போவார்கள். ஆனால் கர்த்தருடைய பிள்ளைகளோ, அதிகமதிகமாக பிரகாசித்துக்கொண்டே இருப்பார்கள். இது தேவவாக்கு. அப்படியிருக்க, அழிந்துபோகும் ராஜாக்களின் வாழ்வைப்போல நம் அநேகருடைய வாழ்வும் அடிக்கடி இருளடைகிறதே, அது ஏன்? நாம் தேவனை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாலும், தானியேல்போல நிலைத்துநிற்காமல், வலதுபறம் இடதுபறம் அடிக்கடி சாய்ந்துபோகிறோம் என்பதுதான் உண்மை. நமது கண்கள் யாரை நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறது? நமது நடக்கள் யாரைநோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது? தானியேலின் உறுதி நமக்குள்ளும் இருக்குமானால், நாம் அசைக்கப்படுவதே இல்லை என்பது நிச்சயம். அந்த உறுதி நமக்குண்டா?

“பிதாவே, அடிக்கடி தடுமொறும் என் வாழ்வின் நிலையை எனக்கு உணர்த்தினீர் நன்றி. என்றும் உம்மையே நோக்கி வாழும் கிருபை தாரும். ஆமென்.”

செப்

2

வியாழன்

கனமா? கனானமா?

என்னைக் கனம்பண்ணுகிறவர்களை நான் கனம்பண்ணுவேன்.
என்னை அச்ட்டைபண்ணுகிறவர்கள் கனானப்படுவார்கள்
என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். (சாமுவேல் 2:30)

விருந்துபசாரங்கள், பரிமாறும் உணவு குடிவகைகள், ஏற்பாடு செய்யும் நிகழ்வுகள் எதிலும் தேவன் கனப்படுத்தப்படுகிறாரா கனானப்படுகிறாரா என்று சிந்தித்துத்தானா நாம் ஆயத்தங்கள் செய்கிறோம்? இன்று அநேகமாக உலக பாணியிலேதான் நமது விருந்துகள் அமைகின்றன. அவற்றுக்குச் சாட்டுகளையும் சொல்லி, அந்த மயக்கத்தில் ஆண்டவரை மறந்துவிடுகிறோம்.

பெல்ஷாத்சார் என்ற ராஜா தனது பிரபுக்களுக்கு விருந்து வைத்தான், தவறில்லை. திராட்சரசம் குடித்து, தேவர்களை வணங்கினார்கள், அது அவர்களது தெரிவின் பலன் அவர்களோடு. ஆனால், குடிமயக்கத்திலே ராஜா தான் என்ன செய்கிறேன் என்பதையே மறந்து செயற்பட்டானே, அதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். நேபுகாத்நேச்சார் செய்ததும், அவன் மேட்டிமை அடைந்து மனுஷரிட மிருந்து தள்ளப்பட்ட அனைத்தும் இவனுக்குத் தெரியும்(தானி.5:22) அப்படியிருந்தும், இவனும் மேட்டிமையடைந்தான். திராட்சரசத்தை ருசித்துக்கொண்டிருக்கையில் எருசலேம் தேவாலயத்துப் பணிமுட்டுக்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்த தாம். அவனுக்கு ரசம் குடிக்க பாத்திரமா இல்லை? எருசலேமிலுள்ள தேவனுடைய வீடாகிய ஆலயத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பொற்பாத்திரங்களை எடுப்பித்து, தானும், தன் பிரபுக்கள், மனைவிகள், மாத்திரமல்ல வைப்பாட்டிகளும் குடிக்கும் படி பாவித்தான். ஆம், அவன் துணிகரமாக தேவனை அவமதித்தான். அவன் குடித்து வெறித்து, புத்திகெட்டு, இக்காரியத்தைச் செய்தான்.

கசப்பான பாத்திரத்தைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு நமக்கு விடுதலை தந்த கிறிஸ்துவை மறந்து நம்மில் எத்தனைபேர் இந்த குடிவெறிக்கு ஆளாகி, தேவன் அமைத்த பரிசுத்த குடும்ப வாழ்வை கனானப்படுத்துகிறோம். தேவனுடைய ஆலயம் என்ற சொல்லப்படுகிற நமது சரீரத்தை, தேவனல்லாத பலவற்றுக்கு பலியாக்குகிறோம். நமது கொண்டாட்டங்கள் எல்லாம் வெளிநாட்டு மோகத்தில் சாட்சிகெட்டுப் போய்க்கொண்டிருக்கிறதை ஏன் உணராதிருக்கிறோம். நாம் தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லி, தேவன் அல்லாத வற்றுக்கு இடமளிக்கிறோம். நினையாத நாளிலும் அறியாத நாழிகையிலும் நமது எஜமான் வருவார். வெறியரும் உதாசீனரும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைச் சுதந்தரிப்பதே இல்லை. அன்றைய பெல்ஷாத்சாருக்கும் இன்றைய நமக்கும் வித்தியாசம் உண்டா? செயற்பாட்டில் வித்தியாசம் இருக்கலாம். ஆனால் தேவனைக் கனானப்படுத்துவதில் நாம் அவனுக்குச் சளைத்தவரல்ல. மனந் திரும்புவோம். உலகிற்குப் பயப்படாமல் தேவனை மாத்திரம் கனப்படுத்துவோம். அப்போது அவரும் நம்மை நிச்சயம் கனப்படுத்துவார்.

“பிதாவே, வெறியனாய் நான் புத்திகெட்டுப்போய், உம்மைக் கனானப்படுத்தும் எதிலும் ஈடுபடாமல் விழிப்புடன் வாழ கிருபை செய்யும். ஆமென்.”

வெ
சப்

3

வெள்ளி

வாசிப்பு: 1சாமுவேல் 1:6-7; எபிரெயர் 12:1-4

அவமானங்கள் அதமாகும்

அவர் தமக்குமுன் வைத்திருந்த சந்தோஷத்தின்பொருட்டு.

அவமானத்தை எண்ணாமல், சிலுவையைச் சுகித்து...

(எபிரெயர் 12:2)

உங்கள் வாழ்வில் அவமானமடைந்திருக்கிறீர்களா? “ஒரு பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்திற்கு அழைப்புப் பெற்று சென்றிருந்தேன். ஒரு ஜெபத்தோடு ஆரம்பித்த கொண்டாட்டம், நாகரீக குடியில், சங்கீத இசையில், ஆடல்மேடையில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. நானும் என் நண்பனும் ஒதுங்கியிருந்தோம். நேரம் செல்லசெல்ல நாமே அவர்களுக்குப் பாடலானோம். அவர்களது கேலிக்கும் கூத்துக்கும் ஆளானோம். களிக்குறுகி, பரிகாசம் தாங்காமல் நாம் எழுந்திருந்த போது, கேலி செய்துகொண்டே நம்மை வழியனுப்பிவிட்டார்கள். அந்த அவமான உணர்வு என்னைவிட்டு அகல அதிக காலம் பிடித்தது” என்றார் ஒருவர்.

இதுதான் பாபிலோனில் இருந்த அன்றைய யூதரின் நிலைமையும். என்னதான் இருந்தாலும், யூதருக்கு எருசலேம் தேவாலயம், அதன் பணிமுட்டு எல்லாமே முக்கியமாயிருந்தது. ஆசாரியர் மாத்திரமே தொடக்குடிய பரிசுத்த மான அந்த பொற்பாத்திரங்களை இந்த அந்திய ராஜாவும் அவன் ஆட்களும், தங்கள் களியாட்டத்திற்கும் குடிவெறிக்கும் பாவித்துக்கொண்டிருப்பதை கேள்விப் பட்டபோது அந்த யூதஜனம் எவ்வளவாய் களிக்குறுகியிருக்கும். ஆலயத்துப் பாத்திரங்கள் அவமானத்துக்குள்ளானால் அது தேவனுக்கு அவமானம். அவரை தொழுதுகொள்கிற அந்த மக்களுக்கும் அவமானம். “ஏன் தேவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்” என்று அவர்களும், இன்றைய நம்மைப்போல கேள்வி எழுப்பியிருக்கவும் கூடும். ஆளால், அந்த அவமானம் தொடர்ந்ததா?

பிறர் முன்னிலையில் அவமதிக்கப்படுவது அவமானப்படுவது மிகவும் வேதனையான அனுபவம். சிலர் வேண்டுமென்றே நம்மைக் கூப்பிட்டு வைத்தே அவமானப்படுத்தி அனுப்புவார்கள். இதிலும் பார்க்க என்னைக் கூப்பிடாமல் விட்டிருக்கலாமே என்று நாம் சொன்னதுண்டல்லவா! ஆளால் அவமானங்கள் வரும்போதுதான், அவமானத்தை அவமாக்குகிறவரின் கரத்தின் கிரியையை நம்மால் காணமுடியும். அவமானத்தால் குன்றிப்போயிருக்கும் தேவபிள்ளையே, யூதரைப் பரிகசித்த ராஜாவைக் கலங்கடித்தது ஒரு விரல்தான் என்பதை மறவாதே. நமது ஆண்டவர், ராஜாதி ராஜா, அவரே பரிகசிக்கப்பட்டு அவமானப் படுத்தப்பட்டாரே! ஆளாலும், தாம் செய்துமுடிக்கப்போகும் கிரியையின் மேன்மை களை அறிந்திருந்த அவர் அந்த அவமானத்தைப் பொறுமையோடே சுகித்த தால், இன்று பிதாவின் வலதுபாரிசுத்தில் வீற்றிருக்கிறார். அதிலும்பார்க்க என்னப் பெரிய அவமானத்தை நாம் கண்டுவிட்டோம்? எல்லாச் சூழ்நிலையிலும் பொறுமையோடே ஒடக்கடவோம். அன்று அன்னாளின் அவமானத்தைத் துடைத் தவர், நீங்கள் அடைந்த அவமானத்தையும் அதமாக்கி உங்கள் நிந்தையையும் நீக்குவார். ஆமென்.

“பிதாவே, அவமானத்தால் குன்றிப்போயிருந்த என்னை உயிர்ப்பித்தீர். நன்றி. எல்லாவற்றையும் சுகித்த இயேசுவையே பற்றி வாழ கிருபைசெய்யும். ஆமென்.”

செப்**4****சனி**

ஓரே நிமிஷத்தில்...

...கடைசி எக்காளம் தொனிக்கும்போது, ஒரு நிமிஷத்திலே.

ஒரு இமைப்பொழுதிலே, நாமெல்லாரும்
மறுஞபமாக்கப்படுவோம்.' (1கொரிந்தியர் 15:51)

பல மாதங்கள் வருடங்களாக வாழ்வில் மாற்றமில்லை, துன்பங்கள் கஷ்டங்கள் ஓயவில்லையே என்று குழுறிக்கொண்டிருக்கும் தேவபிள்ளையே, யாவையும் தலைக்ழாக மாற்றிப்போட தேவனுக்கு ஒரு விநாடி போதும் என்ற உண்மையை ஏன் மறந்துபோகிறாய்? வாழ்வின் அனுபவங்களைத் திரும்பிப் பாருங்கள். எதுவுமே இவ்வுலகில் நிரந்தரமில்லை. எதிர்பாராத நேரத்தில், எதிர் பாராத விதத்தில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருப்பதை நீங்கள் இதுவரை உணர்ந்த தில்லையா? ஒரு நாளில் எத்தனை மணி நேரங்களை நாம் வீணாக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், மணிக்கூட்டு முள்ளின் ஒவ்வொரு நகர்வும் பெறுமதி மிக்கவை. உடன் மாற்றங்களைக் கொண்டுவர தேவனுக்கு ஒருவிநாடி போதும்.

பெரிய விருந்துபசாரம்; தேவாலயத்தின் பொற்பாத்திரத்தில் குடித்து வெறித்து, பெண் ஆண் விதத்தியாசமின்றி வெறியாட்டம். தங்களையே மறந்து குதூகலத்தில் திளைத்திருப்பார்கள், அந்த ராஜமண்பத்தில் இருந்தவர்கள். இந்த விருந்திற்கு ஆயத்தம் செய்ய எத்தனை நாட்கள், எவ்வளவு பணம் செலவாகியிருக்கும்! தேவாலயத்துப் பொற்பாத்திரத்தில் குடிப்பதில் ராஜாவுக்கு எவ்வளவு பெருமிதம் இருந்திருக்கும். யுதரை அவமானப்படுத்தியதில் வெற்றி; அவர்களது தேவனை கனாஸப்படுத்திவிட்டதில் பெருவெற்றி. தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் எதிரிகளைக் குறித்து எதுவித நினைவுமின்றி, பாபிலோன் ராஜ்யம் முடிவுக்கு வரும் காலம் வந்துவிட்டதை சிந்திக்கவும் முடியாத நிலையில் அந்த ராஜா களித்திருந்தான். இந்தக் களிப்பு பல மணிநேரம் நீடித்திருக்கலாம். ஆனால் ஒரே விநாடியில் ராஜாவின் களிப்பு கலக்கமாக மாறியது. முகம் வேறு பட்டது. நினைவுகள் கலங்கின. முழங்கால்கள் மோதிக்கொண்டன. அவன் கத்தினான், கதறினான். இதற்குக் காரணம் 'ஒரு விரல்' மாத்திரமே.

காரியங்கள் மாறிப்போக ஒரு நிமிஷம் போதும். நம்மை சிறுமைப்படுத்து கிறவர்கள் விலகிப்போக ஒரு நிமிஷம் போதும். அகங்காரங்களும் ஆளுகை களும் அழிந்துபோக ஒரு நிமிஷம் போதும். சுகமாயிருக்கிறவன் சுகவ்னாக ஒரு நிமிஷம் போதும். அந்த ராஜாவின் களிப்பு கலக்கமாக மாறவும் ஒரு நிமிஷம் போதும். அதுபோல நமது கலக்கமும் களிப்பாக மாற ஒரு நிமிஷம் போதும். நாம் மறுஞபமடையவும் ஒரு நிமிஷமே. அந்த நிமிஷத்தை இழந்துபோனால் நமது கதி என்ன? ஆகவே, ஒவ்வொரு நிமிஷமும் தேவன் கிரியை செய்யும் நிமிஷமாக நினைத்து, ஒவ்வொரு நிமிஷமும் விழிப்புடன் வாழுவோமாக. உங்கள் துக்கம் சந்தோஷமாக மாற ஒரு நிமிஷம் போதும். ஒரே நிமிஷம், நம்பிக்கையோடிருங்கள்.

"பிதாவே, யாவையும் மாற்றிப்போட உமக்கு ஒரு நிமிஷமல்ல, ஒரு விநாடியே போதும். ஆகவே என்றும் உமக்குள் அமர்ந்திருக்கக் கிருபை தாரும். ஆமென்."

செப்

5

நூயிறு

விரல்

‘இது தேவனுடைய விரல்...’ (யாத்திராகமம் 8:19)

உங்கள் கைவிரல்களை சற்றுப் பாருங்கள். கடவுள்ளடைய படைப்பு எவ்வளவு ஆச்சரியமானது. ஒரு உள்ளங்கை; அதிலிருந்து வெளி நீண்ட ஜந்து விரல்கள். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நிலையில் ஆரம்பித்து, வேறுபட்ட அளவு களில் நீண்டு, ஒவ்வொன்றும் தனித்துவமாகவே இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு விரலும் நமக்கு அவசியமே. அதை நாம் கவனத்தில் கொள்வதில்லை. சின்னாஞ் சின்ன எலும்புத் துண்டுகள் பொருத்தப்பட்டு, 2, 3 இணைப்புகளைக் கொண்ட இந்த விரல்களின் அசைவுகள் மிகவும் நுணுக்கமானது. உடம்பிலுள்ள எல்லா உறுப்புகளிலும் அதிகாடியதும் வேகமானதுமான அசைவைக்கொண்டவை நமது விரல்கள்தான். இத்தனை வல்லமையான விரல்களுக்காக ஆண்டவருக்கு நன்றி சொல்லியிருக்கிறோமா? அடுத்தது, விரல் நுனி மிகவும் உணர்ச்சிமிக்கது. அது தொடும்போது அந்தக் ஸ்பரிசம், துங்ப துயரம் வியாதி வேதனையோடிருக்கும் பிறருடைய இருதயத்தையே தொடத்தக்க வல்லமையுள்ளது. இப்படிப்பட்ட நமது விரல்களை நாம் பொல்லாப்புகளுக்கும் அக்சிகளுக்கும் பயன்படுத்தலாமா? விரல் நகங்களை அலங்காரம் செய்வதில் உள்ள ஆவல், அந்த விரல்களில் தேவன் வைத்துள்ள வல்லமையில் நமக்கு இருக்கிறதா?

‘இந்த சுண்டுவிரல் போதும் எல்லோரையும் சுழற்றிப்போடுவேன்’ என்று சிலர் கோபத்தோடு சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோமே. பெல்ஷாத்சார் என்ற ராஜா வைக் கலங்கடித்தது இந்தக் கைவிரல்கள்தான். அன்று மோசே முதலில் செய்த அற்புதங்களை தாழும் செய்துகாட்டிய எகிப்திய மந்திரவாதிகள், பூமியின் புழுதி யிலிருந்து தம்மால் பேன்களை எழுப்ப முடியாமற்போன்போது, அவர்களே, ‘இது தேவனுடைய விரல்’ என்றனர்(யாத்.8:19). சீனாய்மலையிலே தேவன், கற்பலகை களாகிய சாட்சியின் பலகைகளிலே தம் விரலினாலேயே கற்பனைகளை எழுதிக் கொடுத்தார் (யாத்.31:18). இயேசுவானவர் தமது விரலினால் தரையில் குனிந்து எழுதிய அந்த நேரத்தில்தானே, குற்றவாளியான பெண்ணுக்குத் தாமே ஆக்கினைத் தீர்ப்புச் செய்ய ஆயத்தமாய் நின்றவர்கள், தங்கள் கைகளிலிருந்த கல்லைப்போட்டுவிட்டு கலைந்துபோனார்கள் (யோவான் 8:6). வெற்றிக் களிப்பில் மிதந்த பெல்ஷாத்சாரைக் கலங்கடித்ததும் ஒரு விரல்தான்.

இதில் இரண்டு காரியங்கள் சிந்தனைக்குண்டு. ஒன்று விரல் எழுதும் எழுத்து; அடுத்தது, அந்த எழுத்தின் வல்லமை. இத்தனை வல்லமையான ஆயத்தத்தை கர்த்தர் நமக்குத் தந்திருக்க, நாம் அதை என்ன செய்கிறோம்? அவற்றைப் பொல்லாப்புகளுக்குப் பயன்படுத்தாமல், அக்கிரமங்கள் பயந்தோட, சத்துராதி நடுநடுங்க பயன்படுத்தலாமே.

“பிதாவே, நீர் தந்த ஒவ்வொரு விரலுக்காகவும் நன்றி. அவற்றை அகுசிக்கல்ல; அக்கிரமம் நடுநடுங்கத்தக்கதாகப் பயன்படுத்த கிருபை தாரும். ஆமென்.”

பயம்

‘காந்தருக்குப் பயப்படுகிறவனுக்குத் திடநம்பிக்கை உண்டு.’
(நீதிமொழிகள் 14:26)

‘வைத்தியர் கொடுத்த மருந்துச் சீட்டைப் பார்த்தபோதே பயந்து போனேன்’ என்றார் ஒருவர். ‘பரீட்சை முடிவை நினைத்தாலே பயமாயிருக்கிறது’ என்றான் ஒரு மாணவன். மொத்தத்தில் நம் எல்லோருக்குமே பயங்கரவு உண்டு. அது பிரச்சனை இல்லை. ஆனால் அது எப்படிப்பட்ட பயம் என்பதுதான் கவனிக்கவேண்டிய விடயம். பலவித பயங்கள் உண்டு. என்றாலும் அவற்றை இருவிதமாகப் பிரித்துப் பார்க்கலாம். ஒன்று, தேவனுக்குப் பயப்படும் பயம்; அடுத்தது, உலகத்திற்குப் பயப்படும் பயம். எது நமக்குக் கண்ணியை வருவிக்கும்; எது நம்மை உயர்ந்த அடைக்கலத்தில் வைக்கும் என்பது நமக்குத் தெரியாததல்ல. எது ஞானத்தின் ஆரம்பம்; எது அழிவுக்கு ஆரம்பம் என்பதும் நாம் அறிந்திருக்கும் விடயமே.

பெல்ஷாத்சார் மாத்திரமா பயந்தான்? அவனுடைய பிரபுக்களும்கூட பயந்தார்கள். எழுதிய விரல் உறுப்பைக் கண்டு பயந்தவன், அந்த எழுத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லமுடியாமல் ஞானிகள் திண்டாடியபோது அவன் மேலும் பயந்தான். அவன் ஏன் பயப்படவேண்டும்? நமது உணர்வுகள் நமது மனசாட்சி யோடே தொடர்புடையன. நமது உணர்வுகளை எவ்வளவுதான் முடிமறைத்தாலும், நாம் பாவம் செய்யும்போது நமது மனசாட்சியே நமக்கு எதிராகக் கூக்குர விடும். அந்த மனசாட்சியில் தோன்றும் பயத்தை அடக்கிவைக்க முடியாது. நாம் பாவம் செய்யும்போது உண்டாகும் பயம், முதலாவது, நமது முக பாவத்தில் வெளித்தெரியும். பின்னர் செய்கையிலே வெளிவரும். நமது மனமும் நினைவும் செயலும் தேவனுக்கு முன்பாக சுத்தமாக இருக்குமானால் நாம் ஏன் எதற்கும் பயப்படவேண்டும்? தேவனுக்குப் பயப்படுகிறவனுக்குத் திடநம்பிக்கை உண்டு. தேவனுக்கு விரோதமாக நடப்போமானால் நாமே நமக்கு விரோதிகளாகிவிடும் ஆபத்தும் உண்டு. பெல்ஷாத்சார் தேவனுக்கு விரோதமாக துணிகரமாக தெரிந்தே செயற்பட்டான். அவனே தனக்கு எதிரியானான். அவனைக் கலங்கடிக்க ஒரு விரல் போதுமானதாயிருந்தது.

தேவபிள்ளையே, இன்று உனக்கு முன்னே ஒரு விரல் தோன்றுமானால் நீ என்ன செய்வாய்? அது தேவனுடைய விரல் என்று மகிழ்வுறுவாயா? இது ஏன் எனக்கு முன் வந்தது என்று கலங்கி நிற்பாயா? உன் உள்ளாம் தேவனோடு என்றும் இசைந்திருக்குமானால் நீ எதற்கும் பயப்படவேண்டிய அவசியமில்லை. உனக்கு விரோதமாக எந்த ஆயுதமோ உறுப்போ எழும்பி உன்னை எதுவும் செய்யமுடியாது. எப்போதும் தேவப்பயத்தோடே வாழ்ந்திருக்கப் பிரயாசப்படு. தேவ பயத்தைத் தவிர வேறொதும் உன்னை அசைக்காது.

“பிதாவே, சுத்த இருதயத்தோடே என்றும் உமக்கு மாத்திரம் பயந்து, உமக்கே பிரியமாய் வாழ உமது கிருபையைத் தந்தருஞும். ஆமென்.”

மறக்கப்பட்டுப்போனாலும்...

‘...தானியேல் ராஜாவின்முன் உள்ளே அழைத்துவந்து விடப்பட்டான்.’ (தானியேல் 5:13)

‘குடும்பத்திலே இக்கட்டான நிலைமை இருந்தபோது, எல்லோருக்கும் நான் தேவையாயிருந்தேன். இப்போது என்னை யாரும் என்னைக் கணக்கெடுப்பதே இல்லை’ இப்படியாக ஒருவர் துக்கப்பட்டார். சில குடும்பங்களில் தகப்பன் காலத்தில் சேவை செய்தவர்களை, அவரது மகன்மாரும் மதிப்பளித்து குடும்பத் தோடே வைத்திருப்பதுண்டு; அதேசமயம் சிலர் அலட்சியப்படுத்துவதுமுண்டு. இந்த இரண்டாந்தர மதிப்புத்தான் இப்போ தானியேலுக்கு.

பாபிலோனிலே ஒரு அதிபதியாக உயர்த்தப்படுமளவுக்கு தானியேல் நேபுகாத்நேச்சாரின் மனதிலே இடம்பிடித்திருந்தார். அவனுக்குப் பின் வேறு இருவர் குறுகிய காலங்களில் ஆண்டு, இப்போ தன் தகப்பனோடு இணைந்து ஆளுகையில் இருந்த பெல்ஷாத்சாருக்கு முன்பாக இந்தத் தானியேல் மறக்கப் பட்டுப்போனார். ஏனெனில், கவரில் எழுதிய விரல் உறுப்பையும் எழுத்தையும் கண்டு இவன் கலங்கியபோது, ராஜாத்தி (இவள் பெல்ஷாத்சாரின் மனைவி அல்ல) காரியத்தைக் கேள்விப்பட்டு, ‘உம்முடைய ராஜ்யத்திலேயே ஒருவன் இருக்கிறான். உம்முடைய பிதாவின் நாட்களில் விவேகமும் ஞானமும் அவனிடத்தில் இருப்பதை அவர் கண்டு, அவனையே இந்த சாஸ்திரிகள் குறி சொல்லுகிறவர்களுக்கு அதிபதியாக வைத்தார்’ என்ற செய்தியை அவள் சொல்லித்தான் பெல்ஷாத்சார் தெரிந்துகொண்டான். அப்படியென்றால், இவன் தானியேலை அறிந்தே இருக்கவில்லை என்பது தெளிவு. என்றாலும், இப்படி யோரு இக்கட்டிலே, தானியேல் தானாக வெளிவந்து தன்னைப் பெருமைப்படுத்த வுமில்லை. அழைக்கப்பட்டபோது, இவ்வளவு நாட்களும் திரும்பிப் பாராதவனிடம் வரமாட்டேன் என்று சொல்லவுமில்லை. அழைத்துவரப்பட்ட அதிபதியாகிய தானியேலைப் பார்த்து, நீ சிறைபிடிக்கப்பட்ட யுதன்தானே என்று ராஜா சொன்ன போதும், ஆத்திரமடையவுமில்லை.

தேவபிள்ளையே, புறக்கணிப்புகள் வரும். நம்மிடம் நன்மைகளைப் பெற்றவர்களே, பின்னர் நம்மைத் தூக்கி எறிந்துவிடவும்கூடும். பின்னர் நாம் தேவை என்று நினைக்கும்போது நம்மிடம் திரும்பவும் வரவும்கூடும். அப்படிப்பட்ட வேளைகளில் நாம் எப்படி நடந்துகொள்கிறோம்? தானியேலைப்போல இரகசியங்களை வெளிப்படுத்த வேண்டாம், ஏதாவது விசேஷ தாலங்களுகள் இருந்தாலே நாம் எவ்வளவாக பெருமைப்படுகிறோம். வேண்டாம், தானியேலிடம் காணப்பட்ட அந்த அடக்கம், தாழ்மை நமக்கும் அவசியம். ஏற்றசமயத்தில் மனுஷர் அல்ல; கர்த்தர் நம்மை நிச்சயம் உயர்த்துவார். ஆகவே, புறக்கணிப்பின் நினைவுகளை எடுத்துப்போட்டு தைரியமாய் இருப்போம்.

“பிதாவே, நீர் தந்த தாலங்களைக் குறித்து சிறிதேனும் பெருமைகொள்ளாமல், உமக்குள் எப்பொழுதும் அடக்கமாயிருக்கக் கிருபை தாரும். ஆமென்.”

முன்னோன் வழிகள்

‘வழிகளிலே நின்று, பூர்வ பாதைகள் எவையென்று கேட்டு விசாரித்து, நல்ல வழி எங்கே என்று பார்த்து, அதிலே நடவுங்கள்.’ (எரேமியா 6:16)

நமது பெற்றோர், முதாதையரைக் குறித்து நாம் ஒரளவாவது அறிந்தி ருக்கிறோம். அவர்களிலே அதிக வசதிகளோடு வாழ்ந்து, கெட்டுப்போனவர்களும் உண்டு; தாழ்ந்த நிலையிலிருந்து உயர்ந்தோரும் உண்டு. அவர்களுடைய வாழ்க்கை அனுபவங்களை உதாசீனப்படுத்தக்கூடாது. ஏனெனில் அவை நமக்கு முன்மாதிரியாகவோ, அல்லது ஏச்சரிக்கையாகவோ இருக்கிறது. அவர்களது அனுபவங்களை அறிந்து, நமது வாழ்வைச் சீர்ப்படுத்த அதிக வாய்ப்பு உண்டு. இதைச் செய்யாததால்தான் பெல்ஷாத்சார் அழிந்தான்.

சுவரில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களோ அதன் அர்த்தமோ யாருக்கும் புரியாததால், தானியேல் வரவழைக்கப்பட்டு அர்த்தத்தைச் சொல்லும்படி பணிக்கப்பட்டார். தானியேலோ, அவசரப்பட்டுப் பேசவில்லை. முதலில், ராஜா அறிந்திருந்த சங்கதிகளையே அவருக்கு ஞாபகப்படுத்தத் தொடங்கினார். நேபுகாத்நேச்சாருக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்ததே உன்னதமான தேவன் என்றார் தானியேல். அதாவது, ‘தேவன் நேபுகாகாத்நேச்சாருக்கு இந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்ததால்தானே, இன்று நீரும் இதில் அமர்ந்திருக்கிறீர்’ என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். பின்னர் அளிக்கப்பட்ட ராஜாஸ்தானத்தை தனது பெருமைக்காக எப்படி அவன் மாற்றிப்போட்டான் என்பதை எடுத்துரைத்தார். ‘அந்த வழியில்தானே நீரும் இருக்கிறீர்’ என்பதையே தானியேல் எடுத்துக்காட்டினார். நேபுகாத்நேச்சார் மேட்டிமையடைந்து எப்படித் தள்ளுண்டுபோனார் என்றும் ஞாபகப்படுத்தினார் தானியேல். இதையெல்லாம் அறிந்திருந்தும், தன்னைத் தாழ்த்தாத பெல்ஷாத்சார் அழிந்துபோனான்.

பயமுறுத்தல்களும் மனக்கலக்கங்களும் வரும்வரைக்கும் எதுவித சிந்தனையுமின்றி மனம்போனபடி வாழுகிறோம். நெருக்கடி வந்ததும் அலசடிப் பட்டுத் திரிகிறோம். ஆண்டவர் ஒருபோதும் நாதனம் செய்கிறவரல்ல. முன்னர் நடந்ததுதான் இப்போதும் நடக்கிறது. முன்னோரின் அனுபவங்கள் நமக்குத் தெரியாவிட்டாலும், பெல்ஷாத்சாருக்கும் நேபுகாத்நேச்சாருக்கும் நடந்த சங்கதி அனைத்தும் இன்று நமக்குத் தெரியுமே. பின்னரும் ஏன் மனமேட்டிமை? எதற்குப் பெருமைப் பேசுக்கள்? முன்னோர்களின் பழமைவாய்ந்த முன்னோடியான வாழ்வு நமக்கு அதிகம் பிரியமில்லை. நமக்குப் புதிது புதிதாக காரியங்கள் தேவை. ஆனால் அவை எங்கே கொண்டுபோய்விடுமோ யாரறிவார்! அன்று இஸ்ரவேல் பூர்வ பாதைகளை விசாரித்து நடக்க மறுத்தார்கள். கர்த்தர் அவர்களைத் தள்ளிவிட்டார் (எரே.6:30). அதை அறிந்துகொண்டும் நாழும் அவர்கள் வழி நடக்கலாமா?

“பிதாவே, பூர்வ பாதைகளைக் கேட்டறிந்து, அதிலே நடந்து, உமது இளைப் பாறுதலைப் பெற்றுக்கொள்ள கிருபை தாரும். ஆமென்.”

எச்சர்

9

வியாழன்

வாசிப்பு: தானியேல் 5:22-23; 2பேதுரு 1:5-9

தைரியமாய் பேசு!

அவரைப் பற்றும் விகவாசத்தால் அவருக்குள் ...தைரியமும் திடநம்பிக்கையோடே தேவனிடத்தில் சேரும் சிலாக்கியமும் உண்டாயிருக்கிறது. (எபேசியர் 3:12)

தான் விட்டுவந்த மதசடங்காசாரங்களுக்கு ஒத்த காரியங்கள் சபையிலே இடம்பெற்றதைக் கண்ட ஒரு சகோதரி, அது தவறு என்று உணர்ந்தாள். சபையார் தன்னைப் புறந்தள்ளிலிடுவார்கள் என்று பயந்ததால், அதைக்குறித்து பேச தைரியமற்றவளாய், மவுனமாய் இருந்தாள். ஆனால் இந்த சம்பவம் அவருக்குள் மிகுந்த குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இறுதியில், ‘என்னை மீட்டெடுத்த இயேகவின் நாமத்தினிமித்தம் பேசாதிருப்பது நல்லதல்ல, அவர்கள் என்னைத் தள்ளினாலும் நான் சுத்தியத்தைப் பேசுவேன்’ என்று சொல்லி, தைரியமாய் எழுந்து சென்றாள்.

அந்நாட்களில், அநேகமாக எந்தவொரு ராஜாவும், தனக்குச் சாதகமான காரியத்தைப் பேசாத, பாதகமான செய்தியைக் கொண்டுவருகிற, அல்லது தான் சொல்லுகிற காரியத்தைச் செய்யாத எவரையும் கோபம்கொண்டு கொன்று போடுவது வழக்கம். அதனாலேயே ராஜாவின் முன்னிலையில் உண்மை நிலைமையைப் பேசுவே அதிகாரிகள் பயப்படுவார்கள். தானியேலின் நிலைமையும் அதுதான். பெல்ஷாத்சாருக்குச் சொல்ல நல்ல செய்தி எதுவும் தானியேலிடம் இருக்கவில்லை. அதிலும் ராஜாவைக் கண்டித்துப் பேசுவேண்டிய சூழ்நிலை தானியேலுக்கு. ஆனால் தானியேலோ எதையும் எதிர்கொள்ளத் தயாரானவராக, தைரியமாக, ராஜாவின் முன்னே உண்மையைப் பேசினார். ராஜா தானியேலைக் கொன்றாரா?

இன்றைய சூழ்நிலையிலே நாழும் நமது காரியமும் என்றிருப்பதே நல்லது என்று நம்மில் அநேகர் வாழுகிறோம். அதே மனப்பான்மையுடன் அன்று பேதுருவும் யோவானும் பலவும் மற்றவர்களும், பின்னர் பல மிழனிமாரும் தேவ பின்னைகளும் இருந்திருந்தால் இன்று நாம் தேவனுக்குப் பின்னைகளாகும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருப்போமா? சுத்தியத்தைப் பேசுவதற்கு பரிசுத்தாவியானவர் நமக்குத் தைரியம் தந்திருக்கிறார். பெந்தேகோஸ்தே நாளிலே பரிசுத்தாவியானவர் சீஷர்மீது இறங்கியபோது, பயந்து ஒளித்திருந்த பேதுரு எழுந்து பேசினாரே; அன்றைய தினமே இயேகவை ஏற்க்குறைய மூவாயிரம் பேர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர் அல்லவா! நமக்குள்ளும் அதே ஆவியானவர் இருப்பது உண்மையென்றால், சுத்தியத்தைப் பேச நாம் தைரியமாய் எழுந்து நிற்போம். சுத்தியத்திற்கு விரோதமானவற்றையும் சுட்டிக்காட்ட தைரியமாய் முன்னிற்போம். இதனால் மனுஷர் நமக்குத் தீங்கு செய்யலாம். ஆனால் அவர்களால் நமது ஆக்துமாவைத் தொடழுடியாது. தேவனுடைய நாமம் மகிமைப்படவேண்டுமானால் நாம் ஆவியானவருக்குள்ளான தைரியத்தை ஒருபோதும் இழுந்துவிடக் கூடாது. தேவ வார்த்தைக்கு விரோதமானவற்றை அனுமதிக்கவும் கூடாது.

“பிதாவே, நான் மௌனமாக இருக்காதபடி உம்மைப் பற்றும் விகவாசத்துடனும் தைரியத்துடனும் நடக்க உம் வல்லமையைத் தந்தருளும். ஆழமென்.”

**வெ
10
வெள்ளி**

வாசிப்பு: சங்கீதம் 96:1-13; தானியேல் 5:22-23

இரண்டு குற்றங்கள்

‘மகிமையும் கனமும் அவர் சமுகத்தில் இருக்கிறது,
வல்லமையும் மகத்துவமும் அவர் பரிசுத்த ஸ்தலத்திலுள்ளது.’
(சங்கீதம் 96:6)

பெல்ளாத்சார் செய்தது மகா குற்றம் என்றார் ஒருவர். வெறும் பாத்திரந் தானே, அதைப் பாவித்ததில் என்ன தப்பு என்றார் இன்னொருவர். நாம் எப் பக்கமும் இலகுவில் சாய்ந்துவிடுவோம். ஆனால் தேவபார்வைக்கு எது குற்றமோ, எது அசுத்தமோ, எது கலகமோ யாவையும் நாம் வெறுத்தாலும் வெறுக்காவிட்டாலும் தேவன் அவற்றை வெறுக்கிறார்.

பெல்லாத்சாருக்கு பாபிலோனிய சரித்திரமும், நேபுகாத்தேநேச்சார் எப்படித் தாழ்த்தப்பட்டார் என்பதுவும் தெரியும். அப்படியிருந்தும், உன்னத தேவ னுக்கு எதிராகக் கலகம்பண்ணி, அவருடைய அதிகாரத்திற்கு எதிராக இவன் குளுரைத்தான். தன்னை யாரும் எதுவும் செய்யமுடியாது என்பதுபோல நடந்து கொண்டான். இவன் செய்த இரு குற்றங்களை தானியேல் தையியமாய் கட்டிக் காட்டினார். ஒன்று, பரிசுத்தப்படுத்திய பாத்திரங்களை குடிவெறிக்குப் பாவித்து, பரலோகத்தின் தேவனுக்கு விரோதமாக அவன் தன்னை உயர்த்தினான். அடுத்தது, தன் சுவாசத்தை வைத்திருக்கிறவரும், தனது வழிகளுக்கெல்லாம் அதிகாரியும் யார் என்பதை அறிந்திருந்தும், அவரை மகிமைப்படுத்தாமல் தேவன் அல்லாதவற்றை மகிமைப்படுத்தினான்.

இன்றும் நாம் தேவனுக்கு விரோதமாக பலவழிகளில் கலகம்பண்ணி, நம்மை யார் என்ன செய்யமுடியும் என்ற பாணியில் கடவுளுடைய அதிகாரத் திற்கு எதிராக குளுரைக்கிறோம் என்பதை ஒத்துக்கொள்ளமுடியுமா? நம்மையே அவர் பரிசுத்தத்திற்கென்று அழைத்திருக்கிறார். நமது சர்வங்களே அவர் வாழும் ஆலயம். நம்மை மீட்கும்படி இயேசு கிறிஸ்து சிந்திய இரத்தத்தையும் அவரது சர்த்தையும் நினைவுகளும்படி பங்கெடுக்கும் திருவிருந்துப் பந்தி ஒரு பரிசுத்த பந்தி. கிறிஸ்தவ விவாகங்கள் வெறும் விவாகங்கள் அல்ல; அவை பரிசுத்த விவாகம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நமது கைகளில் இருப்பது வெறும் வேதமோ புராணமோ அல்ல; அது பரிசுத்த வேதாகமம். இன்னும் பல உண்டு. இவற்றையெல்லாம் நாம் என்ன செய்கிறோம். பரிசுத்த வாக்கியங்களையே நமது சயவிருப்பங்களுக்குத் திருப்பிப்போடுவதும், கர்த்தர் வாழும் ஆலயத் தையே உலக சந்தோஷங்களுக்கு விற்றுப்போடுவதும், பரிசுத்த பந்தியில் துணிகரத்தோடு பங்கெடுப்பதும் எதை எடுத்துக்காட்டுகிறது? தேவபயத்தையா, அல்லது நமது கலகக்குணத்தையா? தேவனைக் கனப்படுதுகிறவனை அவரும் கனப்படுத்துவார். அவருடைய கரங்களிலே தான் நமது முச்சக்காற்று இருக்கிறது என்பதையும், நமது வழிகள் அவரால் ஆராய்யபடுகிறது என்பதையும் மறந்துவிடுவது தகுமா?

“கர்த்தாவே, எங்கெங்கே உமக்கு விரோதமாகக் கலகம்பண்ணி இருக்கிறேனோ அவற்றை எனக்கு மன்னித்து, நீரே என்னை ஆட்கொள்ளும். ஆமென்.”

முச்சுக்காற்று

.....தம்முடைய கையில் உமது சுவாசத்தை
வைத்திருக்கிறவரும். உமது வழிகளுக்கு எல்லாம்
அதிகாரியுமாகிய தேவன்..... (தானியேல் 5:23)

எதுவும் அதனதன் இயல்பிலே இருக்கும்போது அதன் அருமை நமக்கு புரிவதில்லை. ஆனால் அது அற்றுப்போகும் சாத்தியம் உண்டாகும்போதுதான் அப்படி ஒன்று இருப்பதே நமக்கு புரிகிறது. நமது சீர்ம், நாசியினால் உள்வாங்கி வெளிவிடும் முச்சுக்காற்றினால்தான் உயிர்வாழ்கிறது என்பது நாம் அந்த விடயம். ஆனால் முச்சுவிடுவதை நாம் உணருவதில்லை. முச்சு வாங்கும் வியாதியோ, இளைத்துக் களைத்துப்போகும் சந்தர்ப்பங்களோ வரும் போதுதான் நமக்கு முச்சே இருக்கிறது என்கிற உணர்வு வருகிறது. முச்சு நின்றால் எல்லாம் போச்சு என்ற உணர்வு முச்சு இருக்கும்போதே இருக்குமானால் அந்த முச்சில் தங்கியுள்ள நமது வாழ்வும் உணர்வுள்ளதாக மாறும்.

‘மனுஷரில் ஒரு ஆவியுண்டு. சர்வ வல்லவருடைய சுவாசமே அவர்களை உணர்வுள்ளவர்களாக்கும்’ என்றான் எலிகை (யோடு 32:8). ‘எல்லா ருக்கும் ஜீவனையும் சுவாசத்தையும் சகலத்தையும் கொடுக்கிற தேவன்...’ என்று சொன்ன பவுல், தொடர்ந்தும், ‘மனுஷனை ஒரே இரத்தத்தில் தோன்றப்பண்ணி, பூமியில் குடியிருக்கச்செய்து, முன் தீர்மானிக்கப்பட்ட காலங்களையும், அவர்கள் குடியிருப்பின் எல்லைகளையும் குறித்திருக்கிறார்’ என்றார். (அப்.17:25,26) ஜீவ ஜிந்துக்களின் சுவாசத்தைத் தேவன் வாங்கிக்கொள்ள அவை மாண்டுபோகும் என்றார் சங்கீதக்காரர். (சங்கீதம் 104:29) நமது நாசியிலே இருக்கும் முச்சுக்காற்று தேவன் நமக்குத் தந்த கொடை. அதைக்குறித்து நாம் ஆண்டவருக்கு நன்றி சொல்லியிருக்கிறோமா? படைப்பில் தேவன் தமது சுவாசத்தை மனிதனுடைய நாசியிலே ஊதியிருக்காவிட்டால் இன்று நமக்கு ஜீவனே இல்லையே. நமது காலங்கள் தேவனுடைய கரத்திலேதான் இருக்கிறது. அதை ஆரம்பிக்கிற வரும் அவர், அதை முடித்து நம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறவரும் அவர். மோத்தத்தில் நாம் அவருக்கே சொந்தமாயிருக்கும்போது, நமக்கென்று நாமே வழிகளை எப்படி வகுத்துக்கொள்ளமுடியும்?

இவற்றை நினைத்துப் பார்க்காத பெல்ஷாத்சார், தன்னை யாரும் எதுவும் செய்யமுடியாது என்பதுபோல தேவனுக்கு விரோதமாகக் கலகம்பண்ணி னான். தன் வழிகளைத் தானே தெரிந்துகொண்டான். ஆனால் அவன் கண்முடித் திறக்குமுன்னர் அவன் முச்சு நின்றுபோயிற்று. தேவபிள்ளையே, ஒவ்வொரு தடவையும் முச்சை உள்வாங்கி வெளிவிடும்போதும் ஆண்டவருக்கு நன்றி சொல்லுவோமாக. முச்சு தேவகரத்தில் இருக்கிறது என்பதற்காக மாத்திரமல்ல, நமது வழிகளும் அவருடையதே என்பதை அது உணர்த்துவதற்காக. எந்த வேளையும் நமது முச்சு நிற்கலாம் என்பதை உணர்ந்து வாழுவோமாக.

“பிதாவே, நீ தந்த முச்சுக்காற்று, அதை நீரே ஆளுகை செய்கிறீர். நான் என்றும் உமக்கே சொந்தம் என்று என்னை அர்ப்பணம் செய்கிறேன். ஆழமென்.”

இன்றே சரி செய்!

‘மெனே, மெனே, தெக்கேல், உப்பார்சின்.’ (தானியேல் 5:25)

இந்த எழுத்துக்கள் அரேமிய பாணையில் நிறை அல்லது பணத்திற்கு வழங்கப்பட்டது என்று அறியப்படுகிறது. ஆனால், பாபிலோனிய ஞானிகளுக்கு எதற்காக, இந்த இடத்தில், ராஜா கானும்படிக்கு ஒரு விரல் தோன்றி கவரில் எழுதியது என்பது புரியவில்லை. ஏனெனில், அதன் நேரடி அர்த்தம் அந்த இடத்திற்குப் பொருத்தமானது அல்ல. அதில் ஒரு உள்ளர்த்தம் இருந்தது. அதனை தேவன், தானியேலுக்குத்தான் விளங்கவைத்தார். ‘உன் ராஜ்ய காலம் மட்டுப் பட்டு முடிவுக்கு வந்தது. நீ தராசில் வைத்து நிறுக்கப்பட்டு குறையக் காணப்பட்டாய். உன் ராஜ்யம் பிரிக்கப்பட்டு மேதிய பெர்சியருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது’. இதுதான் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம். இதில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய விடயம் என்னவெனில், இது எப்போது நடக்கும் என்று சொல்லப்படவில்லை. அது தானியேலுக்கும் தெரியாது. ஏனெனில் அது வெளிப்படுத்தப்படவில்லை.

அதிகாரமும் பராக்கிரமமும் செல்வமும் பெல்ணாத்சாரிடம் நிறைந்தி ருந்தாலும் அவனுடைய ராஜ்யபாரமோ சீர்க்கேடுகள் நிறைந்ததாய் இருந்தது. அதிகாரம் அவன் கண்களை மறைத்ததால் நேபுகாத்நேச்சாருக்கு நிகழ்ந்த வற்றை துச்சமாக எண்ணி, தேவனையே அவமதித்தான். ஆனால், தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு வந்தபோது அவனுடைய அதிகாரமோ செல்வமோ அவனுக்கு உதவவில்லை. தேவனின் நியாயத்தீர்ப்பின் முன்னால் அவனால் நிலைநிற்கவே முடியவில்லை. அவன் தானியேலுக்குச் செய்வேன் என்று வாக்குப்பண்ணிய தைச் செய்யக் கட்டளையிட்டான். ஆனால், அது செய்யப்பட்டதா இல்லையா என்பது தெரியாது. ஏனெனில் அன்று இராத்திரியிலேயே பெல்ணாத்சார் கொலை செய்யப்பட்டான். இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் தீர்ப்பு நிறைவேறும், தான் செத்து விடுவேன் என்று அவன் நினைத்திருப்பானா?

பெல்ணாத்சாருக்கு, அனையா தம்பதிகளுக்கு நேர்ந்ததுபோல இன்றும் நேரிட்டால் பயம் உண்டாகுமே என்று நாம் பேசிக்கொள்வதுண்டு. அப்படியா னால் நமது கதியும் கேள்விக்குறிதான். நாம் உயிரோடு வாழும் ஒவ்வொரு விநாடியும், நாம் மனந்திரும்பும்படி தேவன் நமக்குக் கிருபையாக அருளும் தருணங்கள். இத் தருணங்கள் நீக்கப்படுமுன்னதாக வாழ்வைச் சீர்ப்படுத்துவோ மாக. நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே என்று யாரும் சொல்லமுடியாது. தராசில் வைத்து நிறுக்கப்படுவோமானால் குறையக் காணப்படுவது உறுதி. குறை தெரிந்தாலும், நியாயத்தீர்ப்பு எப்போ வரும் என்பதுவும் தெரியாது, அந்நாளில் நம்மை எதனாலும் தப்புவிக்கவும் முடியாது. ஆகவே, தேவன் குறை என்று கானும் இடங்களை சரிசெய்ய இன்றே தேவகரத்தில் நம்மைத் தருவோமாக.

“பிதாவே, என் வாழ்வில் குறை என்று நீர் காண்கின்றவைகளை எனக்கு உணர்த்தி அதை இன்றே சரிசெய்ய உதவிசெய்தருளும். ஆமென்.”

உண்மையுள்ளவனாயிரு!

உண்மையுள்ள மனுষன் பரிபூரண ஆசீர்வாதங்களைப்
பெறுவான்: (நீதிமொழிகள் 28:20)

வாலிபப் பிராயத்தில் சிறைக் கைதியாக பாபிலோனுக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட தானியேலுக்கு இந்த மீ அதிகாரம் தொடங்கும்போது ஏறத்தாழ 80 வயது என்று நம்பப்படுகிறது. இத்தனை ஆண்டுகளும் மெய்தேவனை அறியாத மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து, புறஜாதி அரசர்களிடம் நற்பெயர் பெற்று, அவர்களுக்குப் பணிபுரிந்து, இந்த முதிர்ந்த வயதிலும், மற்றுமொரு புறஜாதி ராஜாவின் மனதிலும் இடம்பிடிக்குமளவுக்கு தானியேலிடம் காணப்பட்ட விசேஷம் என்ன? தேவனை மற்றுத், பிறதெய்வங்களை வணங்கி மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்தாரா? ராஜாக்களின் விருப்பங்களை மாத்திரம் நிறைவேற்றினாரா? தனக்கு மேன்றிலை கிடைக்க வேண்டுமென்று குறுக்கு வழிகளை நாடினாரா? அல்லது, தேவன் அருளிய கிருபைவரத்தைப் பயன்படுத்தி தனது பெயரை நிலைநாட்ட முயற்சித் தாரா? இல்லை, மாறாக தானியேல் செய்ததெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான். “அவர் தன் தேவனுக்கு முன்பாக உண்மையாக வாழ்ந்தார்”. மற்ற எல்லாரிலும் பார்க்க மிக நேர்மையாக நேர்த்தியாக பணிசெய்தார். புறவின் ராஜாவின் கவனம் ஈர்க்கப் படுமளவுக்கு தானியேலின் வாழ்வில் ஒரு தனித்துவம் காணப்பட்டது. பாபிலோன் அரசாட்சி முடிந்து மேதிய ராஜா ஆளத்தொடங்கியபோதும், ராஜ்யம் முழுவதற்கும் தானியேலை அதிகாரியாக்க நினைக்குமளவுக்கு தரிய ராஜாவின் உள்ளத் தில் தானியேல் இடம்பிடித்தார் என்றால் அவருடைய உண்மைத்துவமே அதற்கு ஒரே காரணம்.

கெட்டுப்போவதற்கு சூழ்நிலைகளைச் சாட்டாகச் சொல்லுகிறவர்களும் குழ்நிலைக்கேற்றபடி மாறாவிட்டால் வாழுவது கஷ்டம் என்று நியாயப்படுத்துகிற வர்களும் அநேகர். கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனம் அல்லாத இடங்களில் உண்மைத்துவத்துவத்தோடு வேலைசெய்வது கடினம் என்று சொல்லுகிற அநேகர் கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்களுக்கே உண்மையாயில்லை. ஆனால், தானியேலின் வாழ்க்கை நமக்கெல்லாம் ஒரு சவாலாகவே அமைந்திருக்கிறது. குழ்நிலைகள் ஒரே நிலையில் இருக்காது, அது மாறும். அப்படியானால் நாமும் எத்தனைதரம் தான் நம்மை மாற்றிக்கொள்வது? புறவின் மக்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்கு கிறிஸ்தவர்களே பல குட்சமமான வழிமுறைகளைப் பின்பற்றுவது ஏன்? தேவனுக்கு முன்பாக உண்மைத்துவமாக இருக்கின்ற ஒருவனை குழ்நிலைகள் மாத்திரமல்ல, எந்த மனுஷனுமே அசைக்கமுடியாது. ஏனெனில் கர்த்தர் அவனுடனே கூட இருக்கிறார். அவனுடைய பணி தேவனுக்கென்று செய்யப்படுகிறது. தேவனே அவனது எஜமான். தேவனுக்கு முன்பாக உண்மைத்துவமாய் இருந்து நமது பணிகளை முன்னெடுப்போமாக. புறவினத்தார் முன்னிலையில் அது மெய்யான சாட்சியாக இருக்கும். கர்த்தர் நம்மை நிச்சயம் ஆசீர்வதிப்பார்.

“பிதாவே, குழ்நிலைகளுக்கு அடிமையாகிவிடாமல், என்றும் உமக்கு முன்னே உண்மைத்துவமுள்ளவனாய் வாழ நீரே என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

குற்றமற்றவனாயிரு!

...உண்மையுள்ளவனாயிருந்தபடியால் அவன்மேல் சுமத்த யாதொரு குற்றமும் குறையும் காணப்படவில்லை.' (தானி.6:4)

எதிர்ப்புகள் யாருக்குத்தான் வருவதில்லை? இன்னும் சொல்லப் போனால் ஒரு காரியத்திற்கு எதிர்ப்பு இல்லையானால், அது நல்ல காரியமா என்பது சந்தேகமே. ஏனெனில், இந்த உலகில் நற்காரியங்களுக்கு, அதாவது சுயநோக்கில்லாமல், உண்மைத்துவத்தோடு செய்யப்படும் நற்காரியங்களுக்கு பாராட்டுக் கிடைப்பது மிக அரிது. இந்த எதிர்ப்புகளுக்குப் பயந்தால் நம்மால் எந்தவொரு விசேஷமான காரியத்தையும் செய்யவே முடியாது. குற்றம் காண எத்தனிப்பவன் எத்தனித்துக் கொண்டுதான் இருப்பான். அந்த குழ்நிலையிலும் நமது உண்மைத்துவத்தை விடாது பற்றிக்கொண்டிருப்பதுதான் மெய்சாட்சி.

தானியேல் செயற்திறன் உள்ளவராய் உண்மைத்துவத்தோடு பணி புரிந்ததால் அவருக்கு எதிர்ப்புகள் உண்டாயிருந்தது. இப்படியாக நமது பணித் தளங்களிலும் வீட்டுக்காரியங்களிலும்கூட எதிர்ப்புகள் வரும்போது என்ன செய்ய லாம்? முக்கியமாக, நமது நாளாந்த வாழ்வில் நாம் கண்டனத்துக்குள்ளாகாத படி வாழ்வைக் காத்துக்கொள்வது மிக அவசியம். அப்போது நமது வாழ்வில் ஒளிவு என்பது இராது. பிறரும் நம்மில் குற்றம் கண்டுபிடிக்க ஏதுவிராது. அதைத் தான் தானியேல் செய்தார். ஆனால், இந்தத் தானியேலைப்போல எத்தனைபேர் இருக்கிறோம்? இதனால்தான் “நான் தேவனுக்கும் மனுஷனுக்கும் முன்பாக எப்பொழுதும் குற்றமற்ற மனச்சாட்சியை உடையவனாயிருக்கப் பிரயாசப்படுகி றேன்” (அப்.24:16) இந்த வார்த்தைதான் தன் முகிரவ்யதிலும் ஊழியத்தைத் தக்க வைத்துக்கொள்ள ஜோர்ஜ் மூல்ஸர் அவர்களுக்கு ஊன்றுகோலாய் இருந்ததாம். ‘நாம் சீராக்கப்படாத விடயங்களோடும், இரகசியப் பாவங்களோடும் வாழும் போது நம்முடைய ஆவிக்குரிய சுதந்திரத்தை இழக்கிறோம். அவை சாக்கடைகளாக நமக்கு மாறிவிடுகிறது. விரைவில் ஆவிக்குரிய பரிபூரண நிரப்புதலின் புத்துணர்வை நாம் இழந்துவிடுவோம். அப்படிப்பட்ட மனிதர்களுக்கு வயோதிப காலத்திலும் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய ஆவிக்குரிய ரீதியாகவும் உள்ளீதியாக வும் சக்தி இருக்காது.’ (அஜித் பெர்னாண்டோ அவர்கள் எழுதியது)

நமது அன்றாடக வாழ்விலே நாம் உண்மையுள்ளவர்களாக, ஒளித்து மறைக்க ஒன்றுமில்லாதவர்களாக வாழுவோமானால் நம்மை யார் குறைகாண முடியும்? நமது உள்ளான வாழ்வு தேவனுக்கு முன்பாக சுத்தமாக இருக்க வாஞ்சிப்போமாக. பிறர் குற்றம் காணத்தக்கதான் காரியங்களை ஓழித்துவிடுவோ மாக. குற்றம் ஏதும் செய்திருந்தாலும், தேவனிடம் அறிக்கையிட்டு, அதை விட்டு, அதன் பொறுப்பை ஏற்று நடக்கும்போது, தேவனுவியானவர் நம்மை நிறைத்து நடத்துவார். யாரும் நமக்கு விரல் நீட்டமுடியாது.

“பிதாவே, பிறருடைய கண்டனத்துக்கு ஆளாகி உமது நாமத்திற்கு விரோதமாக சாட்சிகெட்டு வாழுதபடி இன்றே என்னைப் புதுப்பியும் ஆமென்.”

**வெப்
15
துறை**

மீண்று பண்புகள்

‘...உங்களையும் பரிசுத்தராகவும் குற்றமற்றவர்களாகவும் கண்டிக்கப்படாதவர்களாகவும் தமக்கு முன் நிறுத்தும்படியாக...’ (கொலோசெயர் 1:21)

‘உண்மையும் உத்தமமும் குறைகாணப்படாதவர்களுமாக, கிறிஸ்தவ நேர்மையிலும் பண்பிலும் நின்று பணி செய்ய மக்கள் தேவை’ இப்படியாக ஒரு விளம்பரத்தைப் பார்த்தால் நாம் என்ன சொல்லுவோம்? ஆனால் ஒருவர் இப்படிச் சொன்னார்: ‘கிறிஸ்தவ ஊழியத்திலேயே இப்படிப்பட்டவர்களைக் காணுவது அரிதாயிருக்கும்போது பொதுப்பணியிலும் அரசியலிலும் இக் குணாதிசயங்களை எப்படி எதிர்பார்ப்பது?’ சிலர், ‘இக்காலத்தில் இப்படியெல்லாம் ஜீவிப்பது கடினம்’ என்று முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடுகிறார்கள்.

ஆனால் தானியேலைக் குறித்து முக்கியமாக மூன்று பண்புகள் 6:4ம் வசனத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒன்று, தானியேல் குற்றமற்றவர்; அதாவது, நேர்மையுள்ளவர். இரண்டாவது, அவர் உண்மையுள்ளவர்; அதாவது, நம்பிக்கைக்குரியவர். மூன்றாவது, அவர் குறைவற்றவர்; அதாவது, குறைகாணப்படாதவர், கவனயீனமான குற்றங்களில் அகப்பட்டு கண்டித்ததிற்கு உட்படாதவர். அந்திய தேசம், அந்திய மக்கள், அந்திய கலாச்சாரம்; அரசியல் குழந்தை இப்படிப்பட்ட நிலையில் இத்தகைய பண்புகளோடு தானியேல் வாழ்ந்தார் என்றால், ஏன் நம்மாலும் முடியாது? இவ்வுலகம் நேர்மையற்ற காரியங்களால் கறைபட்டுக்கொண்டே போகிறது என்றால் நாழும் அப்படியே வாழவேண்டுமா?

நம்மைப் பரிசுத்தராகவும், குற்றமற்றவர்களாகவும், கண்டிக்கப்படாதவர்களாகவும் தமக்கு முன் நிறுத்தும்படியாக கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து தமது மாம்ச சர்வத்தில் நமக்காக பாடுகளையும் மரணத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டாரே. கிறிஸ்துவின் வழியில் நடந்தாலும் கிறிஸ்துவையே ஏற்றுக்கொள்ளாத உலகம் நம்மையும் ஏற்றுக்கொள்ளாது. ஆனால், கிறிஸ்து தோற்றுப்போகவில்லையே! உண்மைத்துவத்துடன், தேவபயத்துடன், நேர்மையாக வாழும்போது நம்மைக் குற்றப்படுத்துகிறவர்கள் ஒருநாளைக்குத் தலைகுனிவது நிச்சயம். ‘கிறிஸ்துவுக் கேற்ற உங்கள் நல்ல நடக்கையைத் தூஷிக்கிறவர்கள் உங்களை அக்கிரமக் காரரென்று உங்களுக்கு விரோதமாய்ச் சொல்லுகிற விஷயத்தில் வெட்கப்படும் படிக்கு நல்மனசாட்சியடையவர்களாயிருங்கள்’ (1பேதுரு3:16). தானியேல், தேவ னுக்கேற்ற வழியில் நடக்கவேண்டுமென்று அறிந்தவராய் மாத்திரமல்ல, அதை வாழ்ந்தும் காட்டினார். இன்று நாழும் தேவனுடைய வழியை அறிந்திருக்கிறோம். ஆனால் கஷ்டங்கள் நெருக்கங்கள் வரும்போது உண்மைத்துவமும் நேர்மையும் மறைந்துவிடுகிறது. இது தேவனைத் துக்கப்படுத்தும். நாம் எத்தொழில் செய்தாலும், எந்த நிலையில் இருந்தாலும் உண்மைத்துவத்தோடும், குற்றமற்றவர்களாகவும், குறைவற்றவர்களாவும் வாழ நம்மைத் தேவகரத்தில் ஓப்புவிப்போமா!

“குற்றமற்ற மாசற்ற இரத்தத்தால் என்னை மீட்டுக்கொண்ட இயேசுவே, என் வாழ்வில் நீர் மகிழைப்படும்படி உண்மை வழியில் என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

செப்
16

வியாழன்

அநியாய குற்றச்சாட்டா?

...தானியேலை அவனுடைய தேவனைப் பற்றிய
வேத விஷயத்திலே குற்றப்படுத்தும் முகாந்தரத்தைக்
கண்டுபிடித்தாலொழிய....' (தானியேல் 6:5)

குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்களாய் துக்கமுகத்துடன் இருக்கின்றீர்களா? உங்களைக் குறித்துச் சாட்டப்பட்ட குற்றம்தான் என்ன? உலக விஷயங்களில் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருப்போமானால் ஏதோவிதத்தில் அதற்கு நாமும் காரணராக இருக்கக்கூடிய சாத்தியம் இருக்கும். அதைச் சரிசெய்ய முயற்சிப்போமாக. சாட்டப்பட்ட குற்றம் கிறிஸ்தவ விகவாசத்திற்கு அடுத்ததாக இருக்குமானால், துக்கத்தை விட்டு சந்தோஷப்படுவோமாக. ஏனெனில், நம்மைக் குற்றப்படுத்த அவர்களுக்கு வேறு காரணமே கிடைக்கவில்லையல்லவா!

நான்கு அந்நிய ராஜாக்களோடு பணிபுரிந்தவர் தானியேல். யாரும் அவரில் குற்றம்காண முடியவில்லை. அவ்வளவுதாரம் அவருடைய உண்மைத் துவமும் நேர்மையும் தேவபக்திக்குள்ளே மறைந்திருந்தது. இதனால் எல்லா ராஜாக்களும் அவரை மதித்தார்கள். உயர் பதவிகளைத் தருவதற்கு முன் வந்தார்கள். ஒரு யூதனுக்கு இப்படி உயர்நிலை கிடைக்க யார்தான் சம்மதிப்பர். தானியேலின்மீது பொறாமைகொண்ட அதிகாரிகள் யாவரும் ஒன்றிணைந்து, தானியேலுக்கு எதிரான காரணங்களைத் தேடியும் அவர்களால் காணவேமுடிய வில்லை. இறுதியில், 'இவனை வீழ்த்த இவன் வழியில் போனாலொழிய முடியாது' என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அதாவது, தானியேலுடைய பக்தி வாழ்வை அவர்கள் எவ்வளவாகக் கவனித்திருக்கின்றனர் என்பது விளங்குகிறதல்லவா.

ஒருநாள் நடுஜாமத்திலே அயர்ந்த நித்திரையில் கனவுகண்டு சத்தமிட்டு விட்டேன். என்னைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பி, குடிக்கத் தண்ணீரும் கொடுத்து விட்டு, 'ஓவ்வொருநாளும் ஜெபித்து விட்டுத்தானே தூங்குவீர்கள்; அப்படியிருக்க ஏன் இப்படி தூக்கத்தில் சத்தமிடவேண்டும், உங்கள் ஜெபம் பொய்யா?' என்று கேட்டான் வீட்டில் வேலை செய்த பையன். அவன் ஒரு புறமத்தான். எதனையும் கிறிஸ்தவத்துடனேயே முடிச்சுப்போட்டுப் பேசுவான். குற்றம்பிடிக்க முகாந்திர மில்லாவிட்டால், தேவனுடைய காரியங்களிலாவது அநியாயமாகக் குற்றம்பிடிக்க இவ்வுலகம் தருணம் பார்த்திருக்கும். 'இந்த ஆலயத்தை மூன்று நாட்களில் கட்டி எழுப்புவேன் என்று சொன்னான்' என்பதுவே ஆண்டவருக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டாயிருந்தது. அந்த உலகம் நம்மையும் விட்டுவைக்குமா? அதற்காக நாம் பின்வாங்கிப் போகலாமா? உலகம் தந்திரமாக வலைவீசும். நாம் ஜாக்கிரதையாக அந்த வலைக்குள் அகப்படாமல் கர்த்தருக்குள் உறுதியாக இருப்போமானால், சகல கட்டுப்பாடும் தேவகரத்திலேயே உண்டு என்பதையும், தேவனே நமக்காகப் போராடுகிறார் என்பதையும் நிச்சயம் கண்டுகொள்வோம்.

"பிதாவே, உலக நிலையில் குற்றம் சாட்டப்படாமல் உம்மோடுள்ள உறவின் நிமித்தம் சாட்டப்படும் குற்றங்களுக்காக நன்றி செலுத்துகிறேன். எந்நிலையிலும் பின்வாங்கிப் போகாமல் உம்மை மகிமைப்படுத்த உதவிசெய்யும். ஆமென்."

செப்

17

வெள்ளி

2 ரத்யான 2 றவு

தானியேலோவென்றால். அந்தப் பத்திரத்துக்குக் கையெழுத்து வைக்கப்பட்டதென்று அறிந்தபோதிலும்.... (தானியேல் 6:10)

கர்த்தருக்கென்று ஊழியம்பண்ணியும் இத்தனை பிரச்சனையா என்று கேள்வி எழுப்பும் நமக்கு தானியேல் ஒரு சவாலாக இருக்கிறார். அவர் தேவ பயத்துடன் உண்மையுள்ளவராக இருந்ததை வைத்தே அவருக்குப் பிரச்சனை உருவாயிற்று. வேறு குற்றம் காணப்படாதபடியினால், அவரது ஜெப வாழ்வை அவதானித்த எதிரிகள், அதைக்கொண்டே தானியேலுக்கு எதிராக சதிசெய்தனர். அந்நாட்களில் ராஜா கையெழுத்து வைத்தால் பின்னர் அதை ராஜாவாலேயே மாற்றமுடியாது. ஆகவே, 30 நாட்களுக்கு உம்மையல்லாமல் வேறு யாரிடமும் எவரும் ஓன்றுக்கும் விண்ணப்பம்பண்ணக்கூடாது, இந்த முப்பது நாட்களுக்கும் நீரே எல்லாம் என்று உம்மை மேன்மைப்படுத்திட நாமெல்லாரும் ஆலோசனை செய்திருக்கிறோம் என்று ராஜாவிற்கு ஒரு புகழ்ச்சியைக் கொடுத்து, மயக்கி, அதை எழுதுவித்து, கையெழுத்தும் வைப்பித்து விட்டார்கள். இது ஏன், எதற்காக என்று எதுவும் கேட்காமல், பெருமைகொண்ட ராஜாவும் எழுதி கையெழுத்து வைத்துவிட்டான். தன்னிடம் வந்த அதிகாரிகளின் கூட்டத்தில் தானியேல் இல்லை என்பதையும் ராஜா கவனிக்கவில்லை.

இவை யாவையும் அறிந்திருந்தும், அதாவது, ஜெபம் செய்தால் சிங்கக் கெபிக்குள் போடப்படுவது உறுதி என்று தெரிந்திருந்தும், தானியேல் தான் முன் செய்துவந்தபடியே தன் வீட்டுக்குள்ளே போய், தன் மேல் அறையிலே எருசலே முக்கு நேராகப் பலகணிகள் திறந்திருக்க தினம் முன்றுவேளையும் தன் தேவ னுக்கு முன்பாக முழங்காற்படியிட்டு ஜெபம்பண்ணி ஸ்தோத்திரம் செலுத்தினான் என்று வாசிக்கிறோம். இந்தத் தெரியம் நம்மிடம் உண்டா? முன்செய்துவந்த படியே, அதாவது, எப்போதும் என்ன வேலைப்படு இருந்தாலும் எருசலேமின் தேவாலயம் இருக்கும் பக்கமாக ஜன்னலைத் திறந்துவைத்து முன்றுவேளையும் கிரமமாக ஜெபித்து வந்த தானியேலுக்கு, அதை எந்த சூழ்நிலையிலும் நிறுத்தி விட முடியவில்லை. ஏனெனில் தேவனோடு அவருக்கு இருந்த உறவு அவ்வளவு நெருக்கமாயிருந்தது. அதனால் அவர் தன் உயிரையும் துச்சமாக எண்ணினார்.

தேவபிள்ளையே, நமது ஜெபவாழ்க்கை எப்படிப்பட்டது? சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்றபடி மாறுமா? அல்லது, தேவைக்கேற்றபடி நீஞ்மா? ஜெபம் என்பது தேவனோடுள்ள உறவு. அந்த உறவில் வேறு எதற்கும் இடமிருக்கக்கூடாது. ஜெபிக்கவேண்டுமென்பது நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால், அதற்கும் ஒரு ஒழுங்கு, உள்ளான வாஞ்சை, வைராக்கியம் அவசியம். கடமைக்கும் ஜெபிக்கலாம். பிறர் பார்க்கிறார்களே என்றும் ஜெபிக்கலாம். இந்த ஜெபங்கள் நெருக்கத்தில் நொருங்கிப்போகும். ஜெபிப்பதற்கும் தடைவந்தாலும்கூட அந்த உறவை விடமாட்டேன் என்ற வைராக்கியமாயிருந்த தானியேல் எங்கே? நாம் எங்கே?

“பிதாவே, என்ன நேர்ந்தாலும் எது நேர்ந்தாலும் உம்மோடுள்ள உறவுமாத்திரம் கொள்ளையிடப்பட்டு விடாதபடி என்னை ஆட்கொள்ளும். ஆமென்.”

ஜெபத்தில் உறுதியாயிரு!

....தினம் முன்று வேளையும் தன் தேவனுக்கு முன்பாக முழங்காற்படியிட்டு ஜெபம்பண்ணி, ஸ்தோத்திரம் செலுத்தினான். (தானியேல் 6:10)

ஆலய ஆராதனைக்குப் போகும்போது உங்கள் கையடக்கத் தொலை பேசியை என்ன செய்வீர்கள்? அது இல்லாமல் வெளியே புறப்படுவதே அரிதாகி விட்டபோது, ஆலயம் என்ன விதிவிலக்கா? கையடக்கத் தொலைபேசியை அடக்கிவையுங்கள் என்று ஆலயச்சுவரில் எழுதி ஒட்டிவைக்கவேண்டிய பரிதாபம் இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதே சுவரில் ஒரு விரல் தோன்றி, நீ தராசில் நிறுக்கப் பட்டுக் குறையக் காணப்பட்டாய் என்று எழுதினால் என்ன செய்வோம்?

அன்று தேவனிடம் ஜெபிக்கமுடியாதபடி ஒரு சட்டம் இயற்றப்பட்டது. மீறுபவர்கள் சிங்கங்களுக்கு இரையாவது நிச்சயம். ஒரு விடயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். இங்கே, பகிரங்கமாக ஒரு சிலையை வைத்து, அதன் முன்னே விழுந்து வணங்கியாக வேண்டும் என்று கட்டளை பிறப்பிக்கப்படவில்லை. ராஜா வைத் தவிர வேறு மனுஷரிடமோ தெய்வத்திடமோ விண்ணப்பம்பண்ணமுடியாது என்பதுவே சட்டம். நாமாயிருந்தால், ஒரு 30 நாட்கள்தானே, ஒரு விண்ணப்பமும் செய்யாமல், அல்லது, தேவன் இருதயத்தைத்தானே காண்கிறார் என்று சொல்லி முழங்காற்படிடாமல் இரகசியமாக, கண்களைக்கூட முடாமல் மனதிலே ஜெபித்துவிட்டு இருந்திருப்போம். நான் மனதிலே ஜெபிப்பதை யார் நிறுத்த முடியும் என்று வீரமும் பேசுவோம். ஆனால் தானியேலோ தன்னைச் சுற்றியுள்ள ஆபத்தை உணர்ந்தும், ஸ்தோத்திரத்தோடே ஜெபித்தாராம்.

அதிபதிக்குக் கீழ்ப்படிவது தேவசித்தம். ஆனால் அந்தக் கீழ்ப்படிவு தேவனைவிட்டு நம்மைப் பிரிக்குமானால் அது நமக்குத் தேவையில்லை. அடுத்தது, இன்று, இப்படியான தடைகள் நமக்கில்லை. ஆனால், ஜெப வேளையில் தொலைபேசி மனிச்சத்தம் கேட்டால் என்ன செய்கிறோம். பக்கத்தில் தொலைபேசியை வைத்துக்கொண்டுதான் ஜெபத்தையே ஆரம்பிக்கின்றோம். ஆகக்குறைந்தது யார் பேசுகிறார்கள் என்றுதன்னும் பார்த்துவிட்டுத்தான் ஜெபத்தைத் தொடருவோம். ஒரு பிறந்தநாளில் ஆசீர்வாதத்திற்காக ஜெபம் ஏற்றுக்கப்படும். அப்போது ஒருவர் வாழ்த்துவதற்கு தொலைபேசியில் அழைத்தால் தேவ ஆசீர்வாதமா? அல்லது மனுஷ ஆசீர்வாதமா? எதை நாடுவோம்? இன்று நமது ஜெப வாழ்வைக் குழப்ப ஏராளமான காரியங்கள் நம்மைச் சுற்றி வலைப்பின்னலாக நின்று நெருக்குகின்றன. தொலைக்காட்சி நாடக நேரங்களுக்கு ஏற்றபடி ஜெபநேரத்தைச் சரிசெய்வோரும் பலர் உண்டு. அதேநேரம் சில குடும்பங்களில் குடும்ப ஜெபத்திற்கென்று நிலையான நேரம் அமைத்து ஜெபிக்கின்ற குடும்பங்களும் உண்டு. என்ன வந்தாலும், ஆண்டவருக்குக் கொடுக்கின்ற சில மனித துளிகளைத் தன்னும் வேறு காரியங்கள் களவாடும்படி விட்டுவிடாமல் வைராக்கி யத்தோடு நமது ஜெபவாழ்வில் உறுதியாக வளருவோமாக.

“பிதாவே, என் ஜெபவாழ்வை உறுதிப்படுத்தும். எந்தச் சூழலும் எனக்குள் பற்றி எரியும் ஜெபஆவியை அவித்துப்போடாதபடிக்கு அருள் செய்யும். ஆமென்.”

**எஸ்
19
நூற்று**

மெய்யாகவே நம்புகிறாயா?

‘தேவன் நமக்கு அடைக்கலமும் பெலனும் ஆபத்துக்காலத்தில் அனுகூலமான துணையுமானவர்.’ (சங்கீதம் 46:1)

கர்த்தரை நம்புகிறோம் என்று சொல்லுகிறோம்; எவ்வளவு தூரம் நம்புகிறோம் என்பது ஒரு நெருக்கம் அல்லது ஒரு ஆபத்து நேரிடும்போதுதான் தெரியும். ‘நம்புகிறோம்’ என்றால் அவருக்கு விரோதமான அல்லது பிடித்தமற்ற காரியங்களில் ஈடுபடுவோமா? தேவனை நம்பி நடக்கும்போது ஆபத்து நேரிடாது என்பது அல்ல; ஆபத்து வந்தாலும், நாம் தேவனை மெய்யாகவே நம்பி அவரோடு இருந்தால், அவரும் நம்மோடுகூட இருப்பார் என்பதுதான் அவரைக் குறித்து நமக்கிருக்கும் நம்பிக்கை.

இந்த நம்பிக்கை அன்று தானியேலுக்கு இருந்தது. அழுலாக்கப்பட்ட புதிய கட்டளைக்கு மாறாகவே தான் நடப்பது தெரிந்திருந்தும் தானியேல் தன்னை ஒளித்துக் கொள்ளவேயில்லை. ஜன்னல்களை முடிவிட்டும் ஜெபிக்க வில்லை. கட்டளைப்படி ஜெபிக்காமல் விட்டாலும்கூட, இந்த 30 நாட்களுக்குள் எதிரிகள் எப்படியாவது குற்றம்பிடித்தே தீருவார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அடுத்தது, அவர் தன்னை ஒளித்திருந்தால், மற்ற அரசாங்க அதிகாரிகளுக்குப் பயந்துவிட்டார், இதுவரை அவர் ஜெபித்ததெல்லாம் வெறும் பொய் என்பதே அர்த்தமாகிவிடும். சிங்கங்களுக்குப் பயந்து தேவனைவிட்டு விலக தானியேல் துணிகரம் கொள்ளவில்லை. ஏனெனில் எல்லாக் கட்டுப்பாடும் தேவ கரத்தில் உண்டு என்பது அவருக்குத் தெரியும். அவர் தேவனை நம்பினார். ராஜாவிடமிருந்தோ மனுஷரிடமிருந்தோ பாதுகாப்பையோ உதவியையோ நாடவில்லை. ஆகையால்தான் மரணபயமுறுத்தல்கூட அவரை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அந்த நிலையிலும் தேவனுடைய மகத்துவங்களை நினைந்து அவர் தேவனை எல்தோத்தரித்தார் என்றால் அவருடைய உறுதியான மனதை நாம் கணக்கிட்டுப் பார்க்கலாம்.

“ஆபத்துக்காலத்திலும் அனுகூலமான துணை தேவன் ஒருவரே” என்பதை சங்கீதக்காரரும் அனுபவித்திருந்தார். ஆகையால்தான் அமர்ந்திருந்து தேவன் யார் என்பதை அறிந்துகொள்ளும்படி கூறியுள்ளார். நமது நம்பிக்கையையாரில் வைத்திருக்கிறோம்? ஆபத்தில் நாம் யாரை அதிகமாக நம்புகிறோம்? யார் உதவியை நாடுகிறோம்? ஜெபிக்கக் கஷ்டமான வேளைகள்தான் நாம் அதிகமாக ஜெபிக்கவேண்டிய நேரம் என்று ஒருவர் சொன்னார். வாழ்வில் என்ன தான் நேர்ந்தாலும், என்ன தடைதான் வந்தாலும், சோர்வு நித்திரை வந்தாலும் சீரான ஜெபத்திலே நாம் உறுதியாகத் தரித்திருப்போமானால் நம்மை எதுவும் அசைக்கமுடியாது. அந்த ஜெபவேளையை வேறேதெற்கும் விட்டுக்கொடுத்தால் நாம் தேவனை நம்புவது எவ்வளவுதூரம் உண்மையாகும்?

“கர்த்தாவே, வாயினால் அல்ல, என் முழு உள்ளத்தோடும் உம்மையே சார்ந்து, எந்த நிலையிலும் ஜெபத்தைக் கைவிடாமல் வாழ கிருபை தாரும். ஆமென்.”

செப்
20
திங்கள்

ஜெபி! தொடர்ந்து ஜெபி!

‘தேவனிடத்தில் சேருங்கள். அப்பொழுது அவர் உங்களிடத்தில் சேருவார்.’ (யாக்கோபு 4:8)

ஜெபிக்க முடியாதபடி உங்கள் இருதயத்தை அழுத்தும் பாரம் என்ன? ஜெபத்தை அசட்டைசெய்வது ஒன்று; மனதில் பாரம் அழுத்தும்போது, நெருக்கங்கள் பயமறுத்தும்போது ஜெபிக்கமுடியாமல் தவிப்பது அல்லது வெறுப்படைந்து ஜெபிப்பதை விட்டுவிடுவது இன்னொன்று. முன்னானதற்கு இடமளித்தால் நமக்கு ஜீவனே போய்விடும். பின்னானதன் தாக்கத்திற்கு தொடர்ந்து இடமளித்தால் சர்வ வல்லவருடனான உறவையே துண்டித்துப்போட இது வழி வகுத்துவிடும்.

பத்திரத்தில் ராஜா கையெழுத்திட்டது தெரிந்தும் தானியேல் ஜெபித்தார்; தேவனை ஸ்தோத்தரித்தார். அன்று மாத்திரம், குழ்நிலைக்குப் பயமடைந்தோ, சோர்வடைந்தோ, அல்லது, 80வயது வரைக்கும் தேவனையே நம்பியிருந்து என்ன பலன் என்று வெறுப்படைந்தோ ஜெபிப்பதை நிறுத்தியிருந்தால் இந்த அருமையான வைது அதிகாரத்தை நாம் வேதாகமத்தில் கண்டிருப்போமோ, யாரறிவார்? மரணாயுபத்திலும் ஜெபிக்கக்கூடியதாக இருந்ததற்கு ஒரு முக்கிய காரணம், ‘தான் முன் செய்துவந்தபடியே’ இதுதான். இந்த 80வயதுவரைக்கும் அவரை உண்மையிலும் நேர்மையிலும் நிலைநிறுத்தியது ஜெபம். தேவனற்ற பட்டணத்திலும் தேவனுக்கு சாட்சியாய் நிற்க பெலனளித்தது ஜெபம். நேபுகாத் நேச்சார் சொப்பனத்திற்கு அர்த்தம் கேட்டபோது தானியேலும் அவரது தோழர் களும் ஜெபித்துத்தான் ஜெயித்தார்கள். இவற்றை தானியேல் மறக்கவில்லை. இவற்றோடு ஓயிடும்போது, இந்த அதிகாரிகள் எம்மாத்திரம்! தானியேல் ஜெபித்தார். ஸ்தோத்தரித்தார். அவருக்கு ஜெபம் வாழ்வின் மூச்சாக இருந்தது.

தேவபிள்ளையே, என்னதான் நேர்ந்தாலும் ஜெபத்தை நிறுத்திவிடாதே. ஜெபிக்கமுடியாத அழுத்தங்கள் நேரிடும்போது, ‘ஜெபிக்கப் பெலன் தாரும்’ என்று ஜெபி. உன்னத பெலன் உனக்கு வரும். நெருக்கடிகளில் தேவனுடைய மகத்துவங்களை நினைத்து அவரைத் துதித்து பழகு. இதுவரை அவர் நடத்திய வழிகளை நினைத்து நன்றி செலுத்திப்பார். உன் சுமைகளை தேவனிடம், தேவனிடம் மாத்திரம் இறக்கிப் பார். அது ஒரு சுகமான அனுபவமாகிவிடும். தேவனோடுள்ள உறவை நிறுத்தினால் நமக்கு வாழ்வு ஏது? ஜெபத்திற்குள் போவது என்பது தேவசிங்காசனத் தண்டையில் சேரும் மகிழ்ச்சியான நேரம். அதை விட்டுவிடலாமா! அன்று சிங்கங்களின் வாய் அடைக்கப்படவேண்டுமென தானியேல் ஜெபிக்கவில்லை. தேவனை நினைத்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். எல்லாவற்றையும் நன்மைக்கு ஏதுவாக முடியப்பண்ண தேவனுக்கு முடியும் என்று விசுவாசித்தார். அது அப்படியே ஆகவில்லையா? அப்புறம் ஏன் நமக்குச் சந்தேகம்! இப்பொழுதே எழுந்து ஜெபிப்போமா.

“கர்த்தாவே, என் ஆவி பிரிந்து உம்மண்டை வரும்வரைக்கும், எதைவிட்டாலும், ஜெபிப்பதை மாத்திரம் விட்டுவிடாதிருக்க உமது பெலன் தந்திடும். ஆமென்.”

செப்

21

செவ்வாய்

நீ கேவனுக்கு சாட்சியாயிரு!

‘நீ இடைவிடாமல் ஆராதிக்கிற உன் தேவன் உன்னைத் தப்புவிப்பார்.’ (தானியேல் 6:16)

இதைச் சொன்னது ஒரு புறஜாதி ராஜா. தானியேலுக்கு விரோதமாக சதி நடந்துவிட்டதை உணர்ந்தும், அவரைத் தப்புவிக்க ராஜாவால் முடியாத அளவுக்கு காரியம் இறுகிவிட்டிருந்தது. தன் கட்டளைக்குத் தானியேல் கீழ்ப்படிய வில்லை என்று தெரிந்தும்கூட, ராஜா கோபப்படவில்லை. மாறாக, மனதிலே சஞ்சலப்பட்டானாம். தானியேலைத் தப்புவிப்பதற்காக சூரியன் அஸ்தமிக்குமட்டும் பிரயாசப்பட்டுக்கொண்டிருந்தானாம். முடியாதபட்சத்தில் தண்டனை நிறைவேற்றப் பட்டது. தன்னால் எதுவுமே முடியாது என்று கண்டபோதுதான் தானியேல் ஆராதிக்கிற தேவனாவது அவரைக் காப்பாற்றவேண்டுமே என்ற ஆதங்கத்துடன் தான் ராஜா அப்படிச் சொன்னான். இல்லையானால் நெஞ்சு அடித்துக்கொள்ள இரவு முழுவதும் உணவின்றி விழித்திருந்திருப்பானா? விடியற்காலையே எழுந்து ராஜா சிங்கங்களின் கெபிக்கு ஓடியிருப்பானா? துயரச் சத்தமாய், ‘தானியேலே, ஜீவனுள்ள தேவனுடைய தாசனே, நீ இடைவிடாமல் ஆராதிக்கிற உன் தேவன் உன்னைச் சிங்கங்களுக்குத் தப்புவிக்க வல்லவராயிருந்தாரா என்று சத்தமிட்டி ருப்பானா? இந்த ராஜாவுக்கு என்ன நடந்தது? தன்னை அவமதித்த தானியே லுக்கு இதுவே தகுந்த தண்டனை என்று சந்தோஷப்பட வேண்டியவன் துயரப் பட்டு கலங்கவேண்டியது என்ன?

தேவபிள்ளையே, நாம் பலவிதங்களில் ஆண்டவரையே கேள்வி கேட்டு விசுவாசத்தில் தளர்ந்துபோகிறோம். ஆனால், இங்கே மெய்த்தேவனை அறியாத ஒருவன், ஒரு ராஜா, தன்னால் செய்யமுடியாததையும் தானியேலின் தேவன் செய்ய வல்லவர் என்று நம்பும் அளவுக்கு தானியேலின் வாழ்க்கை எப்படி இருந்திருக்கும் என்று சிந்தியுங்கள். தேசாதிபதிகள் கணக்கு ஒப்புவிப்பதைக் கண்காணிப்பதற்கு பிரதானிகளை ஏற்படுத்தி, அவர்கள் யாவருக்கும் தானியே லையே அதிகாரியாக்க நினைக்குமளவுக்கு இந்த ராஜா தானியேலைக் குறித்து அறிந்திருந்தான். அந்தளவுக்கு தானியேல் நற்குணசாலியாக, அன்பு நிறைந்தவராக, உண்மையும் நேர்மையும் உள்ளவராக இருந்தார். அதற்குக் காரணம் அவர் இடைவிடாமல் ஆராதிக்கிற தேவன்தான் என்பதை சாட்சியாக வாழ்ந்து காட்டினார். ராஜா தேவனை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும், தானியேலின் தேவனாவது அவனைத் தப்புவிக்கவேண்டுமே என்று வாஞ்சிக்குமளவுக்கு தானியேலின் வாழ்க்கை இருந்தது. இன்று பிறமக்கள் நம்மில் தேவனைக் காண்கிறார்களா? நமது வருத்த துண்பத்தில், தப்பமுடியாத நெருக்க சூழ்நிலையில், ‘அவர்கள் ஆராதிக்கின்ற தேவன் அவர்களைத் தப்புவிப்பார்’ என்று பிறமக்கள் நம்மில் நேசம் காட்டுமளவுக்கு நமது வாழ்வு சாட்சியாக இருக்கிறதா? நமது தேவைகள் தான் நமக்குப் பெரிதாயிருக்கிறது. அதைத் தேவகரத்தில் விட்டுவிட்டு, ‘உமக்கு சாட்சியாக வாழ பெலன் தாரும்’ என்று கேட்போமாக!

“கர்த்தாவே, என் வாழ்வே உமக்கு ஆராதனையாக மாறவேண்டும். பிறர் மத்தியில் என்றும் உமக்கே சாட்சியாக வாழ பெலன் தாரும் ஐயா. ஆமென்.”

செப்
22
துற

வாசிப்பு: தானியேல் 6:19-22

வாழ்வோ! சாவோ!

‘சிங்கங்கள் என்னைச் சேதப்படுத்தாதபடிக்கு தேவன் தம்முடைய தூதனை அனுப்பி, அவைகளின் வாயைக் கட்டிப்போட்டார்.’ (தானியேல் 6:22)

சாரதியின் அவசரத்தால், வாகனம் புகையிரதத்துடன் மோத, சமீபத்தில் திருமணமான ஒரு பெண் உடல் சிதறி ஸ்தலத்திலேயே இறந்துபோனாள். இது ஏன் என்று குழம்பினார் ஒருவர். இருதய வியாதி இருந்தாலும் வல்லமையாய் ஊழியம் செய்த ஒரு பெண், இளவயதிலேயே இறந்தார். இது என்ன என்றார் இன்னொருவர். ஆனால், தானியேலை சிங்கங்களின் கெபிக்குள்ளேயே கர்த்தர் காத்துக்கொண்டாரே, இது என்ன என்றார் மற்றொருவர். அப்போ, சீஷர்கள் ஆதி கிறிஸ்தவர்கள், பல மிஷனரிகள் ஊழியர்கள் என்று பலரும் பரிதாபமான மரணத் தைத் தழுவினார்களே அது என்ன என்று கேட்டார் இன்னொருவர். நமக்கும் பலவேளைகளில் பல கேள்விகள் எழுந்திருக்கலாம். கேள்விகள் தவறல்ல. தவறான கற்பனைகளால் விசுவாசத்தில் தளர்ந்துவிடுவதுதான் தவறு.

கெபிக்கு ஓடிவந்த ராஜா துயரசத்தமாய், ‘தானியேலே, ஜீவனுள்ள தேவனுடைய தாசனே, நீ இடைவிடாமல் ஆராதிக்கிற உன் தேவன் உன்னைத் தப்புவிக்க வல்லவராயிருந்தாரா’ என்று கேட்டான். அவனுடைய கேள்வியிலேயே ஒரு பதில் இருக்கிறது. மரண பயமுறுத்தலிலும் விடாமல் ஒருவன் ஒரு தேவனை ஆராதிக்கிறான் என்றால் அந்த தேவனிடம் ஏதோவொன்று இருக்கும் என்று ஒரு புறஜாதியான் நம்புமளவுக்கு தானியேலின் வாழ்க்கை இருந்தது. அடுத்தது, ‘தேவன் சிங்கங்களின் வாயைக் கட்டிப்போட்டார். அதேனென்றால் அவருக்கு முன்பாக நான் குற்றமற்றவனாய்க் காணப்பட்டேன்; ராஜாவாகிய உமக்கு முன்பாகவும் நான் நீதிகேடு செய்ததில்லை’ என்றார் தானியேல். அப்படியானால் நீரோ மன்னன் காலத்தில் சிங்கத்தின் வாயில் அகப்பட்டவர்கள் குற்றவாளிகளா? இல்லை. தானியேலுக்கு தன்னைக்குறித்து ஒரு உறுதி இருந்தது. நமக்கு அது உண்டா? தானியேலின் வாழ்விலே தேவனுடைய சித்தமும் அதுவாயிருந்தது. அதேசமயம் எத்தனையோ தேவதாசர்களின் மரணங்கள் ஜீவனுள்ள சாட்சிகளை எழுப்பியுள்ளன என்பதையும் நாம் மறுக்கமுடியுமா?

கர்த்தரின் வழிகள் உயர்ந்தவை. நமக்கு மரணமா வாழ்வா என்பதல்ல; நாம் தேவனுக்கு முன்பாக குற்றமற்றவர்களாக இருக்கிறோமா என்பதுதான் முக்கியம். அவர் தப்புவித்தாலும் தப்புவிக்காலிட்டாலும் அவரையே சேவிப்பேன் என்ற அறிக்கைதான் முக்கியம். வாழ்வோ மரணமோ தேவனை நான் மகிமைப் படுத்தவேண்டுமே என்ற வாஞ்சைதான் முக்கியம். எத்தனையோ குற்றங்கள், தவறுகள், கறைகள் நம் வாழ்விலே. நாம் அதை முதலில் சரிப்படுத்துவோம். மரணம் எப்போது நேர்ந்தாலும் சாட்சியுள்ள மரணம் நேர கிருபை தாரும் என்று கேட்போம். தேவன் தப்புவிக்க வல்லவர்; சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்லவர்.

“பிதாவே, என் வாழ்வு உமது கரத்தில். வாழ்ந்தாலும், மரித்தாலும் உமக்கு சாட்சியாக கறையற்ற வாழ்வு வாழ உமது பெலன் தந்தால்போதும். ஆமென்.”

செப்
23
வியாழன்

உறுதியான விகவாசம்

...தானியேல்... தன் தேவன்பேரில் விகவாசித்திருந்தபடியால்.
அவனில் ஒரு சேதமும் காணப்படவில்லை.' (தானியேல் 6:23)

பயங்கரமாய்ச் சூழன்றிடக்கும் குறாவளி காற்று, மனிக்கு நூற்றுக்கணக்கான வேகத்தில் வீசி பல கூரைகளை வாகனங்களை மனிதரைக்கூட தூக்கிச் சென்ற சம்பவங்களை நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அதன் சூற்சி வேகத்தைக் கணக்கிட்ட விஞ்ஞானிகள் அது சூழன்றிடக்கும்போது அதன் விட்டம்கூட பலநூறு மைல்களாக இருக்கலாம் என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், சூழன்று செல்லும் அந்த குறாவளியின் மத்தியில் ஏற்தாழ இருபதுமைல் விட்டத்திற்கு ஒரு அமைதலான பகுதியும் உண்டு என்று சொல்லுகிறார்கள். சுற்றிவர அகோர காற்று, பயங்கர மழை, நடுவிலோ அமைதியான ஒரு பகுதி.

அப்படிப்பட்ட ஒரு அமைதியான பகுதியிலேதான் தானியேல் இருந்தார் என்பதுதான் அவர் தேவன்பேரில் கொண்டிருந்த விகவாசமாகும். இரைக்காகக் காத்திருந்து கர்ச்சிக்கின்ற சிங்கங்களின் மத்தியில்போய் விழுந்த தானியேல், ஒரு பயங்கர சூழல்காற்றில் அகப்பட்டவர்போலானார். ஆனால், அந்த சூற்காற்றின் மத்திய பாகம் எது என்பது தானியேலுக்கு நிச்சயமாய் தெரிந்திருந்தது. அந்த மத்தியில் தேவதூதர்கள் நின்றதால் தானியேல் பயப்படவில்லை. அப் பயங்கரத் திலும் தேவசமாதானமும் அமைதியும் அவருக்குள் நிறைந்திருந்தது. இதுதான் விகவாசம். விகவாசம் என்பது நாமாக உருவாக்குவதில்லை. அது தேவனிடத்திலிருந்து ஊற்றப்படவேண்டும். அதற்கு, அவரோடு உறுதியான உறவு நமக்கு வேண்டும். அந்த விகவாசம் நம்மில் செயற்பட நம்மை அர்ப்பணிக்கவேண்டும். விகவாசம் சோதிக்கப்படும்போதும் உறுதியாய் நிற்கவேண்டும். இதில் எங்கே தவறினாலும் எல்லாம் தவறிப்போய்விடும்.

நாம் சிங்கக்கெபிக்குள் போடப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால் வயது வித்தியாசம் இன்றி, தராதர பாகுபாடின்றி, அநேகமாக நாம் அனைவருமே இப்படிப்பட்ட குறாவளி காற்றின் கோரத்திற்கு அகப்பட்டிருக்கலாம். எப்படியாயினும் குறாவளியையும் தனது கட்டுப்பாடில் வைத்திருக்கும் தேவன், தமது குமாரன் இயேசு கிறிஸ்துவில் முழு நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் யாவருக்கும் ஒரு அமைதியையும் சமாதானத்தையும் வைத்திருக்கிறார். ஏனெனில் அது அவரது வாக்கு. 'உம்மை உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்ட மனதையுடையவன் உம்மையே நம்பியிருக்கிறபடியால், நீர் அவனைப் பூரண சமாதானத்துடன் காத்துக்கொள்வீர்' (ஏசாயா 26:3) வாக்களிடத்தவர் வாக்குமாறார். புற்றுநோயா அல்லது வேறேதுமா, மன வியாகுலமா, எதுவானாலும் அதன் மத்தியில் இருக்கப் பிரயாசப்படுவோம். எல்லாவற்றையும் அவரிடமே விட்டுவிடுவோம். அவர் நமக்குப் பாதுகாப்பையும் ஆறுதலையும் நிச்சயம் தருவார். தானியேலின் தேவன்தானே நமது தேவன்! "பிதாவே, குழந்தை எதுவாயினும் எப்போதும் உம்மையே உறுதியாய் பற்றியிருக்கின்ற கிருபையை எனக்கு ஈந்தருளும். ஆமென்."

**எச்
24
வெள்ளி**

பழக்கப் பழி வாங்காமலும்...

‘செம்மையானவர்களுடைய நீதி அவர்களைத் தப்புவிக்கும். துரோகிகளோ தங்கள் தீவினையிலே பிடிபடுவார்கள்.’

(நீதிமொழிகள் 11:6)

அநியாயமாக நமக்குத் துரோகம் பண்ணுகிறவர்கள் விடயத்தில் நாம் எப்படி நடந்துகொள்கிறோம்? இன்றுகூட நம்மில் யார் யார் யார்பேரில் ஆத்திரத்துடன் இருக்கிறோமோ? ‘பழிவாங்குதல் எனக்குரியது, நானே பதிற் செய்வேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.... நீங்கள் பழிவாங்காமல், கோபாக் கிணக்கு இடங்கொடுங்கள்’ (ரோமர் 12:19) என்று வாசிக்கிறோம். மேலும், மனதால் கூட நாம் யாரையும் வெறுக்கக்கூடாது என்பதற்காகத்தான், சத்துரு வையும் நேசி என்று ஆண்டவர் கற்றுத் தந்திருக்கிறார். கர்த்தர் யாவையும் பார்த்துக் கொள்வார் என்ற நம்பிக்கை மாத்திரம் நமக்கிருந்தால் போதும்.

எஸ்தர் காலத்தில் தனக்கு மரியாதை செய்யவில்லை என்ற ஒரே காரணத்திற்காக ஆமான், மொர்தெகாய்க்கு விரோதமாக தந்திர திட்டம் தீட்டி அவனையும் அவன் இனமாகிய யூதரையும் அழிக்க ஆயத்தமானான். அன்று ராஜாவின் நித்திரையைக் குழப்பிய தேவன் யாவையும் தலைகீழாக மாற்றிப் போட்டார். இறுதியில், ஆமான் மொர்தெகாய்க்காகச் செய்த அதே மரத்திலே தூக்கிலே போடப்பட்டான். இங்கேயும் அப்படியொரு காரியம்தான் நடந்தது. தானியேல் என்ன தவறு செய்தார் என்று அந்த பிரதானிகள் அவருக்கு எதிராக எழுந்தார்கள்? முழுவதும் ஏரிச்சலும் பொறுமையுமே தவிர வேறேதுமில்லை. தானியேலை ஒழிக்க அவர்கள் நேர்வழி செல்லவில்லை. தந்திரமாகத் திட்டம் வகுத்தார்கள். ராஜாவும் அத்திட்டத்தில் ஏமாந்துவிட்டார். ஆனால் சிங்கத்தின் வாயையே கட்டிப்போட்ட கர்த்தருக்கு ராஜாவிற்கு உண்மையைப் புலப்படுத்த எவ்வளவு நேரமாகும்? தானியேலின் மீது குற்றஞ்சாட்டினவர்கள் மாத்திரமல்ல, அவர்களது மனைவிகளையும் குமாரரையும் சேர்த்து அதே கெபியிலே போடும் படி ராஜா கட்டளையிட்டான். அப்படியே ஆயிற்று.

கர்த்தர் யாவையும் பார்த்துக்கொள்வார். தீவினை செய்கிறவர்களை அவர் பார்த்துக்கொள்ளாட்டும். நாமே சரிக்குச் சரிக்கட்ட தீவிரிக்காதபடி அல்லது ஆத்திரத்தை மனதில் அடக்கிக்கொண்டு தருணம் பார்த்திராதபடி அமைதலா யிருப்போமாக. மறுபுறத்தில் நமக்குத் தீமை செய்கிறவர்களுக்கு வேறுவிதத்தில் தீமை நேரிட்டால் நம்மில் எத்தனைபேர் மனதளவிலாவது, ‘இவனுக்கு இது தேவைதான்’ என்று திருப்திப்படுகிறோம். அதுவும் நமக்குத் தூரமாயிருப்பதாக. ஏனெனில், நமது தீவினைகளை இயேசு நமக்கு மன்னித்தாரே! மாத்திரமல்ல, தீமைக்குத் தீமை செய்தால் நமது எதிரிக்கு மாத்திரமல்ல அது நமது நிம்மதி யையும் கெடுத்து போடுவது நிச்சயம். ஆகவே, சகலத்தையும் கர்த்தர் பாதுக்கீல் வைத்துவிட்டு சுத்த மனதோடு தீமை செய்கிறவர்களையும் நேசிக்கும் மனதைக் கட்டியெழுப்பவோமாக. மிகுதியைக் கர்த்தர் பார்த்துக்கொள்வார்.

“பிதாவே, பழிக்குப் பழி வாங்க நினையாமலும், யாவையும் உம்மிடம் ஒப்புவித்து அமைதலாய் வாழ உமதாவியைத் தாரும் ஜயா. ஆமென்.”

எச்சர்
25
சனி

கேவன்! அவரே கேவன்!

‘அவர் ஜீவனுள்ள தேவன். அவர் என்றெற்றக்கும் நிலைத் திருக்கிறவர். அவருடைய ராஜ்யம் அழியாதது. அவருடைய கர்த்தத்துவம் முடிவுபரியந்தமும் நிற்கும்.’ (தானியேல் 6:26)

தானியேலின் வாழ்க்கை நமக்கு ஒரு பெரிய சவாலாக இருக்கிறது. வாலிபனாய், சிறைக்கைதியாய், தேவனை அறியாத மிகவும் பலம்வாய்ந்த தேசத்திற்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்ட தானியேலும் அவருடைய நண்பர்களும், புறவின மக்கள் மத்தியில் பெரியதொரு சவாலாகத் திகழுந்தார்கள். அவர்கள் சந்தித்த சவால்கள் சாதாரணமானவைகள் அல்ல. அவை வெறும் பயமுறுத்த லாகவோ அல்லது உலக ஆசைகளால் இழுவுண்ணத்தக்கதாகவோ இருக்க வில்லை. மாறாக, அவை மரண திகில்கொண்ட சவால்கள். நண்பர்கள் அக்கினி யில் போடப்பட்டார்கள். தானியேல் சிங்கக்கெபிக்குள் போடப்பட்டார். இவர்கள் மரணப் பிடியிலிருந்து தப்பவில்லை; மாறாக, காத்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள். அதே சமயம் மூன்று நண்பர்களையும் கட்டித் தூக்கிச் சென்றவர்கள் அக்கினிக்கு இரையானார்கள். இங்கே, தானியேலுக்கு எதிராக சதிசெய்தவர்கள் தாம் செய்த சதியினால் தாமே அழிந்தார்கள். இரு சந்தர்ப்பங்களிலும் இவர்கள் ஆச்சரியமாக வெளியே வந்ததால், அதிகாரத்திலிருந்த ராஜாக்கள் இருவரும், இவர்களின் தேவனே தேவன் என்று பயத்தோடே அறிக்கை செய்தார்கள்.

இந்தப் புறஜாதி ராஜாக்கள் தேவனுக்குப் பயந்ததன் காரணம் என்ன? இவரே வானத்திலும் பூமியிலும் அடையாளங்களையும் அற்புதங்களையும் செய்கின்றநூமாயிருக்கிறார் என்று தரிய ராஜா எழுதியதன் உண்மைக் காரணம் பெரிய அற்புதத்தைக் கண்ணால் கண்டான் என்பதல்ல. உண்மையில் நடந்தது என்ன? தன் தேவன்பேரில் தானியேல் கொண்டிருந்த உண்மைத்துவம், வைராக்கியம், தேவன் நிமித்தம் எதையும் இழந்துவிடவும் தயங்காத உறுதி இவைகள் தான் ராஜாவை அசைத்தது. மரணவாசலிலும் ஒலமிட்டுப் புலம்பாமல், தன் பக்தியை மறுதலித்துவிடாமல், எந்தப் பெரிய ராஜாவின்முன்னும் தன் தேவனைக் காட்டிக்கொடுக்காமல், கொடுர மரணத்தை, அதிலும் அநியாய குற்றச்சாட்டி னால் வந்த மரணதண்டனையையும் சந்திக்க ஆயத்தமாயிருந்த தானியேலின் உண்மைத்துவம்தான் ராஜாவைத் திகைக்கவைத்தது.

சிறுவயதிலிருந்து தானியேலின் சம்பவத்தைப் படித்திருக்கும் நாம், அவருக்கிறுந்த உண்மைத்துவத்தில் எவ்வளவுதாரம் சிறந்து விளங்குகிறோம் என்பதை சிந்தித்துப் பார்ப்போம். தேவனுக்காக நாம் காட்டிய வைராக்கியம் எத்தகையது? சிங்கத்தின் வாயைக் கட்டிப்போட்டவர் இன்று, சாவின் கூரையே ஒடித்துப்போட்ட வல்லமையோடு வாழுகிறார். நாம் அவரை எந்தவிதத்தில் அனுகூக்கிறோம்? நாம் அவருக்கு உண்மையாயிருப்போமானால் நமது வாழ்விலும் அவர் பெரிய காரியம் செய்வார். நம்மையும் சாட்சியாய் நிறுத்துவார்.

“பிதாவே, வாழ்வின் எந்தெந்தப் பகுதியில் நான் உமக்கு உண்மையில்லாமல் இருக்கிறேன் என்பதை உணர்த்தி என் வாழ்வை சீர்ப்படுத்தும். ஆடுமென்.”

செப்

26

நூற்று

வாசிப்பு: தானியேல் 9:1-3

சத்திய வசனம்

...இவைகள் தேவனுடைய சத்தியமான வசனங்கள்...
(வெளிப்படுத்தல் 19:9)

'உம்முடைய வசனம் என் கால்களுக்குத் தீபமும், என் பாதைக்கு வெளிச்சமுமாயிருக்கிறது.' (சங்.119:105) ஆம், அடுத்தது என்ன நடக்கும் என்பது தெரியாத இருண்ட நமது வாழ்க்கைப் பாதைக்கு வேதவசனமே நமக்கு விளக்கு வெளிச்சம்! அந்த விளக்கு வெளிச்சம் கொடுக்காவிட்டால், அல்லது அதன் தீபம் முடி மறைக்கப்பட்டால் அவ்விளக்கினால் என்ன பயன்? ஒருவர் சொன்ன இந்தக் காரியம் என்னைச் சிந்திக்கவைத்தது. உண்மைதான், வேதம் நம்மிடம் இருந்து பலனில்லை. அதன் வெளிப்பாடு, அதன் ஆலோசனை, வழிநடத்துதல் எதுவும் நம் வாழ்வில் இல்லாவிட்டால் நமக்கு அது பெரிய இழப்பையே கொண்டுவரும். ஏனெனில் கடந்தது, நடக்கிறது, முடிவு யாவையுமே இந்த வேதபுத்தகத்தில் மனிதன் அறியவேண்டிய விதத்தில் கர்த்தர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். நமது கையில் இருப்பது வெறும் புத்தகம் அல்ல. அது தேவனுடைய வெளிப்பாடு. அதிலுள்ளவை சத்தியமான வசனங்கள்.

பாபிலோன் ராஜாவாகிய பெல்ஷாத்சாரின் அரசாட்சியின் முதலாம், முன்றாம் வருஷங்களிலே தானியேல் தரிசனங்களைக் கண்டார். இஸ்ரவேலுக்கு நடக்கப்போகும் காரியங்கள், முடிவுகாலத்துக்கு அடுத்த விடயங்கள் யாவும் தானியேலுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அதனால் அவர் நினைவுகளில் கலங்கினார். சோர்வடைந்து வியாதிப்பட்டார்; திகைத்துப்போனார். ஆனால் அதன் காரியங்களை அறியும்படி அவர் யாரிடமும் போகவில்லை. தரியுவின் காலம் வரைக்கும் அவர் அமைதியாயிருந்தார். தரியுவின் முதலாம் வருஷத்திலே ஒரு புத்தகத்தை அவர் கண்டுகொண்டார். அதன்மூலம் ஏருசலேமின் பாழ்க்கடிப்புகள் நிறைவேறித் தீரும் வருஷங்கள் பற்றி கர்த்தர் எரேமியா தீர்க்கத்தரிசியோடே பேசியிருந்தது தெரியவந்தது. அதை அறிந்துகொண்டதும் அதைப் பறைசாற்றித் திரியவில்லை. உடனடியாக உபவாசம்பண்ணி, இரட்டிலும் சாம்பவிலும் உட்கார்ந்து, ஜெபத்தி னாலும் விண்ணப்பங்களினாலும் தேவனைத் தேட ஆரம்பித்தார்.

தேவபிள்ளையே, உன் சொந்த வாழ்வின் கலக்கங்களா? நீ வாழும் பிரதேசத்தின் பிரச்சனைகளா? நாட்டின் சஞ்சலங்களா? எங்கேயும் ஓடித்திரியாதே. உன் கையிலிருக்கும் வேதப்புத்தகத்தைத் திறந்து படி. அதிலே எல்லாப் பதில் களும் உண்டு. எல்லாவற்றுக்கும் முடிவு உண்டு என்ற சத்தியமும் உண்டு. வாழ்வில் உனக்கு விளங்காதவற்றையும் அது உனக்கு விளங்கவைக்கும். உண்மையாய் அதைத் தேடு. நீ தேடுவதை அது உனக்குக் காட்டும். அதன்பின் அதற்கேற்றபடி ஜெபி. மனவேதனையோடே ஜெபி. நிச்சயம் பதில் கிடைக்கும். "பிதாவே, என் கையில் நீர் தந்திருக்கும் விளக்கை முடிவைக்காமல், அதன் வெளிச்சத்தை அறிந்து அதிலே நடக்க கிருபை செய்யும் ஜ்யா. ஆமென்."

செப்

27

திங்கள்

மனஸ்தாபத்துடன் ஜெபி

‘ஆனாலும் எங்கள் தேவனாகிய ஆண்டவரிடத்தில் இரக்கங்களும் மன்னிப்புகளும் உண்டு.’ (தானியேல் 9:10)

அன்றாடம் நாம் செய்யும் ஜெபங்களை பதிவுசெய்து மீண்டும் கேட்டுப் பாருங்கள். நமது பல ஜெபங்கள் சிரிப்புக்கிடமாயிருக்கும். கடமை ஜெபங்களில் கர்த்தர் பிரியமாயிரார். அதனால்தான் அநேக ஜெபங்களுக்குப் பதிலே கிடைப்ப தில்லை. உணர்வுள்ள ஜெபங்கள், மனஸ்தாபப்பட்டு மனந்திரும்புதலோடு ஏற்றுக்கப்படும் ஜெபங்கள், தாழ்மையான ஜெபங்கள் இவை ஒருபோதும் வீண்போகாது. ஜெபத்திலும் பார்க்க, ஜெபிக்கின்ற நமது மனநிலைதான் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்கவேண்டும்.

தானியேல் உண்மையுள்ளவர்; ஒரு குற்றமும் கண்டுபிடிக்க முடியாத படிக்கு ஜீவித்தவர். புறதேசத்தில் இருந்தாலும் ஏருசலேமைப்பற்றி மனதில் தீராத பாரங்கொண்டவர். ஏருசலேமின் காரியங்களை தேவனுடைய வார்த்தையில் வாசித்தறிந்ததும் முதலாவதாக அவர் உபவாசத்தோடே தேவனையே தேட ஆரம்பிக்கிறார். ஜெபத்திலே, ‘நாங்கள் பாவஞ்செய்து, அகன்றுபோனோம்.’ ‘செவிகொடாமற் போனோம்.’ ‘வெட்கம் எங்களுக்கே உரியது’ என்று இஸ்ரவே லின் பாவத்தில் தன்னையும் சேர்த்து ஜெபித்து, தேவ இரக்கத்திற்காக மன்றாட யதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். தேவன் தம் செயல்களிலெல்லாம் நீதியுள்ளவர் என்பதை உணர்ந்த தானியேல், ‘ஆண்டவரே கேளும், மன்னியும் கவனியும்’ என்று மனமுடைந்து கெஞ்சுகிறார்.

கடந்த நாட்களிலே ஒரு விடியற்காலை முன்றாம் மணிவேளையிலே, சனாமி வரப்போகிறதாம் எழுந்து ஜெபியுங்கள் என்ற தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. திரும்பவும் நாட்டிற்கு ஒரு அழிவா? நடந்துமுடிந்த யுத்தகாலத்திலும் நாம் ஜெபித்தோம். அப்படிப்பட்டதொரு அழிவு இனியும் வேண்டுமா? இந்த ஜெபங்களிலே நமது மனநிலை எப்படி இருந்தது. கொலை கொள்ளை கற்பழிப்பு கடத்தல் இன்னும் கருவழிப்பு விபசாரம் வேசித்தனம் போன்ற தேசத்தின் கொடிய பாவங்களில் நாம் ஈடுபோதவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் தேசத்தின் பாவத் திற்கு நாழும் பங்காளிகள் என்ற உணர்வு நமக்கு வேண்டும். நாம் தனி மனுஷ ராக நம்மை வேறுபடுத்தமுடியாது. பாவம் அவ்வளவு கொடியது. அது செய்தவ ணையும் தாக்கும். அதில் பங்கெடுக்காத அடுத்தவனையும் அழிக்கும். ஆகவே, நமது ஜெபங்களை உணர்வோடு ஏற்றுப்போமாக. உபவாச ஜெபங்களை களியாட்டங்கள் மாற்றீடு செய்யமானால் தேவன் பதில் கொடுப்பது எப்படி? தனியாட்களாக குடும்பங்களாக சபைகளாக மனந்திரும்புவுடன்கூடிய உபவாச ஜெபங்களை ஏற்றுப்போமா! தேசத்தில் வீட்டில் நிச்சயம் மாற்றங்கள் வரும். ஏனெனில் தேவனிடம் இரக்கங்களும் மன்னிப்பும் உண்டு.

“மன்னிப்பதில் தயைபெருத்த பிதாவே, தானியேலுக்குள் இருந்த அந்த மனந்திரும்புதலின் ஜெப ஆவியால் என்னையும் நிரப்பும். ஆமென்.”

வெஸ்டில்

28

செவ்வாய்

பேசுகின்ற தேவன்

‘நீ மிகவும் பிரியமானவன். ஆதலால், நீ வேண்டிக்கொள்ளத் தொடங்கினபோதே கட்டளை வெளிப்பட்டது. நான் அதை அறிவிக்க வந்தேன்...’ (தானியேல் 9:23)

நாம் ஜெபிக்கும்போது கர்த்தர் பேசுவார் என்று சொல்லுகிறார்கள், இது உண்மையா? என்று ஒருவர் கேட்டார். பல வருடங்களுக்கு முன்னர் ‘நான் ஜெபித்தபோது முதன்முதலாக இயேசுவின் குரலைக் கேட்டேன். இக் குழுவை விட்டு நீ விலகு. இது கானானுக்குள் பிரவேசிக்காத மோசேயும், வனாந்தரத்தில் அழிந்தபோன இஸ்ரவேலின் கூட்டமும் என்று அந்த சத்தம் வெகு தெளிவாகக் கேட்டது’ என்று இன்னொருவர் சொன்னதை நான் இன்னமும் நினைவுபடுத்திப் பார்ப்பேன். உபவாசக் கூட்டங்கள் முடிய தேவன் பேசினார் என்று பலவற்றை வெளிப்பாடுகள் என்ற பெயரில் பலர் சொல்லக் கேட்கிறோம். எச்சரிக்கையாக இருப்போமாக. தேவன் பேசினார், பேசுகிறார், இன்னமும் பேசுவார். பேசாமல் இருக்க அவர் வெறும் ஜடமல்ல. ஆனால் அவர் தமது வார்த்தைக்குப் புறம்பே ஒன்றும் பேசுமாட்டார் என்பது உறுதி.

முதலாவது, தானியேலிடமிருந்த ஜெபவாழ்க்கை, ஜெபவெராக்கியம், ராஜாக்களும் தலைவணங்கத்தக்கதான் குற்றமற்ற வாழ்வுமறை இவைகளுடன் ஓப்பிடும்போது நமது வாழ்வு ஸ்படிப்பட்டதாயிருக்கிறது என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். அப்படியிருந்தும், இதுவரை தேவன் நமது மன்றாட்டுகளுக்கும் ஜெபங்களுக்கும் பதில் கொடுத்தாரே! அது தேவன் நம்மில் பாராட்டும் கிருபை அல்லவா! ‘தானியேலே, நீ மிகவும் பிரியமானவன்’ என்று காபிரியேல் தூதன் சொன்னதை நினைக்கும்போது புல்லரிக்கிறதல்லவா! அடுத்தது, இன்று தேவ வார்த்தை நமது கைகளில் தெளிவாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. முடிவைக்கூட தேவன் வெளிப்படுத்திவிட்டார். அதையும் மீறி தேவன் நம்மோடு பேச என்னதான் இருக்கிறது. அந்த வார்த்தைகள் விளங்காவிட்டால், ‘தேவனே, உமது வேதத் தின் அதிசயங்களையும் சத்தியங்களையும் அறியும்படி என்னை உணர்வுள்ள வனாக்கும்’ என்று உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து ஜெபித்துவிட்டுப் படியுங்கள். ஆண்டவர் நம்மோடு எவ்வளவு அழகாக இடைப்படுவார் என்பதை செய்து பார்த்தால்தான் விளங்கும்.

தேவபிள்ளையே, கர்த்தர் உன்னுடன் பேசுக்கொண்டுதான் இருக்கிறார். மனதில் எழுகின்ற என்னங்கள் யாவையும் தேவன் பேசினார் என்று ஏமாற வேண்டாம். முதலில் நான் தேவனுக்குப் பிரியமானவன்தானா என்பதை ஆராய வேண்டும். அடுத்தது, வேதத்தில் அனுதினமும் தியானமாயிருக்கும்போது, அன்றாட வாழ்க்கைக்கு ஏற்றவற்றை மாத்திரமல்ல, வருங்காரியங்களையும் தேவன் நமக்குப் புலப்படுத்துவார். வேதவாக்கியத்தினாடாக அவரோடு நாம் உறவுகொள்ளும்போது தானியேல் அனுபவித்ததற்குக் குறைவின்றி நாமும் அனுபவிப்போம். இப்போதே வேதத்திற்குத் திரும்புவோமா!

“பிதாவே, அனுதினமும் உமது வேதத்தில் தியானமாயிருந்து நீர் என்னுடன் பேசுவதை உணர்ந்து அதன்படி ஜீவிக்க என்னை நடத்தும். ஆழென்.”

எச்
29
புதன்

ஜெபத்தின் வல்லமை

...உன் வார்த்தைகள் கேட்கப்பட்டது. உன் வார்த்தைகளினிமித்தம் நான் வந்தேன்.' (தானியேல் 10:12)

ஜெபவாழ்வு தரும் இன்பத்தை நாம் வேறெதிலுமே பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஜெபம் என்பது இயல்பாகவே மனிதனுடன் இரண்டறக் கலந்துள்ள ஒரு தன்மையின் வெளிப்பாடு. அது என்ன? தேவசாயலில் படைக்கப்பட்ட மனிதன், தேவனைத் தேடி உறவு கொள்கின்ற இயல்பான தன்மையை உன்னத சவாக கடவுளிடமிருந்து பெற்றிருக்கிறான். ஆகையால்தான் எல்லோரும் பிரார்த தனை பண்ணுகிறோம். ஆனால், நாம் அந்த இயல்பான தன்மைக்கு எவ்வளவு தூரம் உன்மையாயிருக்கிறோம் என்பதுதான் கடவுளுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவையே தீர்மானிக்கிறது என்பதை நாம் சிந்திப்பதில்லை. மாத்திரமல்ல, உன்மையான ஜெபம் ஒரு ஆவிக்குரிய யுத்தத்தையே கிளப்பிவிடுமளவுக்கு வல்லமையுள்ளது என்பதை தானியேலின் அனுபவத்தில் காண்கிறோம். பெர்சிய நாட்டு அதிபதி என்னும்போது அது ஒரு மனிதன் அல்ல, மிகாவேல் தூதனோடு போராடியதால் இது ஒரு விழுந்துபோன தூதனுடனான ஆவிக்குரிய யுத்தம் என்பது விளங்குகிறது. நாம் ஜெபிக்கும்போது சாத்தானின் எல்லைகள் எவ்வளவாக நடுங்குகிறது தெரியுமா? ஜெபம் அத்தனை வல்லமைமிக்கது.

ஆனால் நமது ஜெபம் எப்படிப்பட்டது என்பதுதான் கவனிக்கவேண்டிய விடயம். ஜெபம் என்பது நாம் தேவனுடைய மனதை மாற்றுகின்ற நேரமல்ல; தேவனுடைய நினைவுக்கேற்றபடி நம்மை மாற்றுகின்ற நேரம் அது. அதற்கு அவசர ஜெபங்களும், அவிசவாச ஜெபங்களும் உதவமாட்டா. ஜெபம் தாழ்மை நிறைந்ததாக, சுயத்தை அகற்றி தேவநோக்கம் செயற்பட வாஞ்சிக்கும் ஒரு மனதுடன் ஏற்றுக்கப்படவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஜெபத்தைத்தான் தானியேல் ஏற்றுத்தார். அவர் எதெதற்காக ஜெபித்தார் என்று கவனியுங்கள். அறிவை அடைகிறதற்கும், தேவனுக்கு முன்பாகச் சிறுமைப்படுத்துகிறதற்கும் தானியேல் ஜெபித்தாராம். தானியேல் முழுவதுமாக தன்னைத் தாழ்த்தி தேவனிடத்தில் சென்றார். நாட்கள் தாமதித்தாலும் உரிய பதில் தானியேலுக்குக் கிடைத்தது.

தேவபிள்ளையே, தேவன் நமது உள்ளத்தை அறிந்திருக்கிறார். வாயின் வார்த்தையில் அல்ல உள்ளத்தில் தாழ்மை வேண்டும். 'உன் மனதைச் செலுத்தின முதல்நாள் துவங்கி...' என்பதைக் கவனிப்போம். தாழ்மையுள்ள உன்மையுள்ள ஜெபம் சாத்தானை நடுங்கவைக்கும். கர்த்தரின் கரத்தை நிச்சயம் அசைக்கும். தேவ சந்நிதானத்திற்கு வர நாம் எந்தளவில் பாத்திரர் என்று சிந்திப்போம். ஆண்டவர் இயேசு மாத்திரம் அந்தக் கிருபையைப் பெற்றுத் தந்திரா விட்டால் நாம் இன்று தேவபாதம் சேரமுடிந்திருக்குமா? அந்த சிந்தை நம்மை நிரப்பட்டும். அப்போ தாழ்மையின் ஆவி நம்மில் தானாகவே நிரம்பும். தேவனுடைய நினைவுக்கேற்றபடி ஜெபிப்போம். நிச்சயம் பதில் கிடைக்கும்.

"உம்மண்டை சேரத் தகுதியற்ற என்னைச் சேர்த்துக்கொண்ட பிதாவே, என்றும் நான் தாழ்மையின் ஆவியால் நிறைந்திருக்கக் கிருபை தாரும். ஆமென்."

செப்
30
வியாழன்

வாசிப்பு: தானியேல் 12:1-4; 9-13

தேவனுடைய நட்சத்திரம்

...அநேகரை நீதிக்குட்படுத்துகிறவர்கள் நட்சத்திரங்களைப் போலவும் என்றென்றைக்குமுள்ள சதாகாலங்களிலும் பிரகாசிப்பார்கள்.' (தானியேல் 12:3)

பல சம்பவங்களையும் சத்தியங்களையும் வெளிப்பாடுகளையும் உள்ள டக்கிய தானியேலின் புத்தகம், இறுதியில் நம்பிக்கையின் வார்த்தைகளுடன் முடிவடைகிறது. தானியேலுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட கடைசிக்கால நிகழ்வுகள் பற்றி புதிய ஏற்பாட்டிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் பல நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டன. சில நிறைவேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. நிகழ்வுகளைச் சந்திக்கும்போது கஷ்டமாக இருந்தாலும், குறித்த காலத்திற்கு முடிவு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டு தான் இருக்கிறது (தானி.11:27). நிர்ணயிக்கப்பட்டவைகளும் நடந்து முடியும். (தானி. 11:36) ஆனால் நமக்கொரு நம்பிக்கை உண்டு. அது வீண்போகாது.

ஆகாயத்தில் எண்ணிமுடியாத நட்சத்திரங்கள். உலக மேடைகளில் நட்சத்திரங்களாக ஜூலியப்பவர்கள் ஏராளம். நட்சத்திரங்களாவதற்கு அயராது உழைப்பவர்கள் ஏராளம். ஆனால் இவைகளெல்லாம் சொற்ப காலத்திற்குத் தான். ஆனால் நமது ஆண்டவருக்கு சொந்தமான நட்சத்திரங்களும் உண்டு என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த நட்சத்திரங்கள் அழியாது. இந்த நட்சத்திரங்கள் என்றென்றைக்கும் சதாகாலங்களுக்கும் பிரகாசித்துக்கொண்டே இருப்பார்களாம். இவர்கள் யார்? அநேகரை தேவனுடைய நீதிக்குட்படுத்துகின்றவர்கள்தான் இவர்கள். அறிவை அடைந்திருந்தால் போதாது. ஞானமாய் நடந்து, தம்மை தேவனோடுள்ள உறவுக்குள் கொண்டு வந்த கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை பிறருக்கும் அறிவித்து, அவர்களையும் அந்த நீதிக்குள் நடத்துகின்ற ஒவ்வொரு வரும் தேவனுடைய நட்சத்திரங்களாக என்றென்றும் பிரகாசிப்பார்கள் என்பது வேத சத்தியம். இதுவே நமக்கிருக்கும் நம்பிக்கை.

இந்த நட்சத்திரங்களில் ஒன்றாய் திகழ நாம் அதிசிறந்த பாடகராகவோ, சமுதாயத்தில் பெயர் படைத்தவராகவோ, பணம் பெருத்தவராகவோ இருக்கத் தேவையில்லை. நீங்கள் தேவனுடைய நட்சத்திரமாகுவதற்கு இன்று உலகம் எதிர்பார்க்கும் திறமைகள், அலங்காரங்கள், நவீன தொழில்நுட்ப அனுசரணை எதுவுமே தேவையில்லை. நீங்கள் யாராலும் அறியப்படாதவராகவும் இருக்கலாம். ஆனால் தேவையானது ஒன்றுதான். இயேசு கிறிஸ்துவினாலுண்டான இரட்சிப்பை பிறருடன் பகிர்ந்துகொள்ள தீவிரிக்கிற ஒவ்வொருவர்பேரிலும் தேவன் பிரியமாயிருந்து அவர்களை அவர் தமிழடைய நட்சத்திரங்களாக ஒளிவீச வைப்பார். கிறிஸ்து வரும்போது, இதுவரை ஒளிவீசும் தேவனுடைய நட்சத்திரங்களுடன் நாழும் சேர்ந்துகொள்ளலாம். நமக்கு வேறேன் வேண்டும்? இன்றே கிறிஸ்துவை யாராகிலும் ஒருவருக்காவது அறிமுகப்படுத்தி அவரையும் அந்த நித்திய நீதிக்குட்படுத்த பிரயாசப்படுவோமா!

“கர்த்தாவே, இரட்சிப்பின் செய்தியை பலருக்கு எடுத்துச் செல்லும்படி என்னை ஆட்கொண்டு, உமக்காக பிரகாசிக்கும் நட்சத்திரமாக மாற்றுமெனை. ஆமென்.”

அனுதீனரும் தேவனுடன்

இக்டோ

1

வெள்ளி

கொடிய பாவங்கள்

...பரிசுத்தமானதை நடப்பிக்கும்படி உங்கள் அவயவங்களை நீதிக்கு அடிமைகளாக ஒப்புக்கொடுங்கள்: (ரோமர் 6:19)

ஆசீர்வாதங்கள், ஆவியின் வரங்கள், தேவ அன்பு, நற்செய்திப்பணிகள் போன்றவை பிரசங்கிக்கப்படுவதைப்போல ‘பாவம்’ இன்று பல சபைகளிலே பிரசங்கிக்கப்படுவதில்லை. ஆனாலும் கிறிஸ்தவர்கள் பாவத்தைச் சீரியஸாகக் கொள்ளவேண்டியவர்கள். பாவத்தை ஞாபகமுட்டுவது வெறுமனே அவர்களை குற்றப்படுத்துவதுடன் மாத்திரம் நின்றுவிடுவதில்லை. மாறாக, அவற்றை மேற் கொள்வதற்கு வேண்டிய தேவகிருபையையும் வழங்குகிறது. எனவேதான் பாவத்தை மையமாகக்கொண்ட தியானங்களும் ஏனைய தலைப்புகளிலான தியானங்களைப்போலவே முக்கியமானதாக உள்ளது. எமக்குப் பாவத்தைப் பற்றிய ஞாபகமுட்டல் இடம்பெறாவிட்டால் எமக்குள் பாவம் படிப்படியாக இடம்பிடித்து, குடிகொண்டு, எம்மை உணர்வற்றவர்களாக ஆக்கி, ஈற்றிலே அறிந்தும் அறியாமலும் நாம் பாவத்தைத் தண்ணீரைப்போலப் பருக நேரிடலாம் (யோபு 15:16; 34:7-8). ஆவிக்குரிய வாழ்விலே அனல்கொண்டவர்களாக வெளியே தோன்றும் நாம், உள்ளான வாழ்விலே பாவத்தைப் பற்றிய உணர்வு அறவே அற்றுப்போயிருக்கலாம் அல்லது அதனை நியாயப்படுத்தியவாறு ஒருவித போலியான ஆண்மீக வாழ்வை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கலாம்.

பெருமை, பேராசை, விரோதம், மூர்க்கம், இச்சை, பெருந்தீனி, சோம்பல் ஆகியவை கொடிய ஏழு பாவங்களாக சபைச் சரித்திரத்தின் ஆரம்ப காலத்திலே சபைப் பிதாக்களாலே வகுக்கப்பட்டிருந்தது. அவற்றில் பாவங்கள் அனைத்துமே ஏற்கதாழு உள்ளடங்குவதாகக் கருதலாம். ஆயினும் அவைகள் மாத்திரந்தான் பாவம், ஏனையவைகள் பாவமில்லை என்பதல்ல. அவை அன்று போலவே, இன்றுங்கூட பாவத்தைப்பற்றிய கரிசனையைத் தோற்றுவிப்பதற்கு உதவும் வழிகாட்டல்களாயும் தொகுப்புகளாயும் உள்ளன. சபை சரித்திரத்திலே, பாவத்தைப்பற்றிய உணர்வு மங்கியிருந்த ஆரம்ப காலகட்டத்திலே, கிறிஸ்தவ முனிவர்கள் கொடிய பாவங்களைப்பற்றிப் போதித்து வந்துள்ளனர். பாவ உணர்வு கடுமையாக மங்கிப்போயுள்ள இன்றுங்கூட, தியானங்களை இப்படியான அதே தலைப்புகளிலே வகுத்துத் தியானிப்பது நன்மை பயக்கும்.

ஒரு வாரத்துக்கு ஒரு தலைப்பு என பாவங்களைப் பற்றிய உணர்வு அறிவை ஏற்படுத்தவும் அவைகளில் இருந்து விடுதலைபெற உதவும்படிக்கும் இவை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளன. கருத்தான்றிய ஒவ்வொரு தியானத்துக்கும் உதவியான சங்கீதங்கள் அல்லது பாடல்களும் தரப்பட்டுள்ளன. பாவங்களைப் பற்றிய உணர்வறிவையும், அவற்றை மேற்கொள்வதற்கான வழிவகைகளைக் கண்டுகொள்ளவும் இத்தியானத்தொடர் உதவியாக அமைவதாக.

“கர்த்தாவே, பாவத்தின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப்படவும், பாவத்திற்கு இடங் கொடாத வாழ்வை வாழவும் நீரே என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

ஒக்டோ

2

சனி

பட்டுச்செட்டிப் பெருமை

...தேவன் பெருமையுள்ளவர்களுக்கு எதிர்த்து நிற்கிறார்.

தாழ்மையுள்ளவர்களுக்கோ கிருபை அளிக்கிறார்...

(யாக்கோபு 4:6)

பட்டுப்புடவை கிழிந்தாலும் பட்டுதான், செட்டியார் கெட்டாலும் செட்டி தான் என்றெல்லாம் கூறி, பெருமைக்கு அழியாத ஸ்தானம் வழங்கி பழகிப்போய் இருக்கிறோம். நேர்த்தியாக உடுத்திக்கொண்டு பஸ்வண்டியிலே பிச்சை கேட்டு எவர்சில்வர் தட்டை நீட்டினான் ஒருவன். பயணி ஒருவர் இரண்டு ரூபாவை அதிலே போட்டார். “என்னையும் தட்டையும் பார்த்தால் உமக்கு எவ்வளவு தர வேண்டும் என்று தெரியாதா?” என்று கோபத்துடன் அதைத் திரும்பிக் கொடுத்தான், பிச்சையிலே பெருமைகொண்ட அந்தப் பிச்சைக்காரன்.

எலிசாவிடம் சுகம்பெறும்படி வந்த நாகமான் தன்னையும் தனது குஷ்டத் தையும் பற்றிய பெருமையான எண்ணப்போக்கையே கொண்டிருந்தான். குதிரை களோடும் இரதத்தோடும் அட்காசமாக வாசலிலே வந்திறங்கிய தன்னை எலிசா ஆகக்குறைந்தது வெளியே வந்தாவது சந்தித்திருக்கவேண்டும் என்றும், தனது குஷ்டத்தைத் தடவுவதை கிடைத்தற்கிய பாக்கியமாகக் கருதி அதைத் தடவி விட்டிருக்கவேண்டும் என்றும் அவன் நினைத்திருந்தானாம். எலிசாவோ வெளியே வராமலேயே ஆள் அனுப்பி, யோர்தானில் சென்று ஏழுதரம் ஸ்நானம் பண்ணும்படிக்கு கூறுவித்தார். தன்னையும் தனது நாட்டு நதிகளின் பெருமையையும் அறியாதவரா எலிசா, என்று தனக்குள் வெந்தவனாக உக்கிரத்தோடே நாகமான் புறப்பட்டுச் சென்றான். அவனுடன் சென்ற ஊழியர்கள், புத்தி சாதுரியமாக அவனுடன் பேசி நிலைமையைப் புரியவைத்ததால், இறுதியிலே அவன் இணங்கி, எலிசா கூறியபடி யோர்தானிலே ஏழுதரம் ஸ்நானம்பண்ணினான். அவனது குஷ்டரோக வியாதி குணப்பட்டு சிறுபிள்ளையின் மாம்சத்தைப் போன்று மென்மையான தோலாக ஆகியதில் ஆச்சரியம் எதுவுமே இல்லை.

பெருமை என்பது எமக்குள் ஊறி, உப்பி வளரும் ஒரு உணர்ச்சி. தாழ்மையோ ஒரு சிந்தை. பெருமையிலே கொந்தளித்த நாகமானை சிந்திக்கும் படி தூண்டியதாலேதான், அவனுக்குள் தாழ்மை மருந்து ஊசியேற்றப்பட்டது. எம்மை உப்பவைக்கும் பெருமை உணர்ச்சிகளை மேற்கொள்வதற்குச் சிந்தனை அவசியம். தாழ்மையை சிந்தையிலே இருத்துவதே பெருமை உணர்ச்சிகளை மேற்கொள்வதற்குரிய மாற்று மருந்து. அத்தகைய சிந்தைக்குரிய ஆலோசனைகளை வழங்கவல்ல, ஆலோசகர்களை நாடுவதுதான் பெருமை உணர்ச்சியில் இருந்து நாம் விடுபட உதவும். தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுவற்குத் தடையாக எமக்கு உள்ள பெருமைகள் எவை? எமது உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பிலே சிந்தையை எப்படியாகச் செய்யப்பட வைக்கலாம்?

“தேவனே, எனக்குள்ளே ஊறிப்போடும் பெருமை சிந்தையை மாற்றி தாழ்மையின் சிந்தையில் இருக்க உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

ஒக்டோ

3

ஞாயிறு

பக்க விளைவாகும் பெருமை

உன் இருதயம் மேட்டிமையடையாமலும்... உன் தேவனாகிய கர்த்தரை நினைப்பாயாக. (உபாகமம் 8:14.18)

மருந்துகள் வியாதிகளைக் குணப்படுத்துமாயினும் சில பக்க விளைவுகளும் ஏற்படலாம். குறித்த வியாதியுடன் நேரடியாக சம்பந்தப்படாமல், உடலில் இருக்கும் கிருமிகளோ, கலங்களோ அல்லது வேறு எதுவுமோ அந்த மருந்துக்கு பக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்தலாம். அல்லது, நாம் உண்ணும் உணவு, அணியும் ஆடையாபரணங்கள், குடிக்கும் பானம், பூச்சுக்கள் என்பவை அந்த மருந்துடன் தாக்கமுற்று ஏற்படுத்தும் விளைவுகளாகவும் அவை இருக்கலாம்.

அடிமைகளாக, ஆண்டிகளாக, ஆட்டுப்பட்டிகளாக, ஆண்டவரற்றவர்களாக எகிப்திலே வாழ்ந்துவந்த இஸ்ரவேலரை தேவன் விடுவித்து, நல்ல ஒரு தேசத்தை ஆசீர்வாதமாக வழங்கினார். அவர்களிலே ஏற்பட்ட வாழ்க்கை மாற்றத்தை வார்த்தைகளிலே விபரித்திட முடியாது. அது தொடர்ந்தும் நிலைத் திருப்பதற்கு துதி ஸ்தோத்திரம், தேவ நியமங்கள், தேவனை மறவாதிருத்தல் போன்றவை தேவை. அதாவது தேவனை மையமாகக் கொண்டதான் வாழ்வே அவர்களுக்கு வேண்டிய மருந்து. குறிப்பாக, அவர்கள் புசித்துத் திருப்தியாகி, நல்ல வீடுகளைக் கட்டி, ஆடுமாடுகள் திரட்சியாகி, பொன்னும் பொருளும் பெருகி அவை வர்த்திக்கும்போது, அவர்களை அடிமைத்தன வீடாகிய எகிப்தி லிருந்து புறப்படப்பன்னின தேவனை நினைப்பதுவும், அவரது நியமங்களைக் கைக்கொள்வதும், அவரை ஸ்தோத்தரிக்க வேண்டியதும் மிக முக்கியமாகும். மாறாக, தமது திருப்தியிலும் வீடுகளிலும் ஆடுமாடுகளிலும் பொன்பொருளிலும் திரட்சியிலும் அவர்கள் கவனத்தைச் செலுத்துவார்களோயால், கடமைக்கு ஸ்தோத்தரிக்கவும், நியமங்களை சாதகமாக மாற்றி அமைக்கவும், வேறு தேவர் களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும் (தங்களையுந்தான்) முனைவார்கள், அதாவது தமது பெருமைகளையே மையமாக்கி, மேட்டிமையாக வாழ எத்தனிப்பார்கள்.

இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைப் பெற்ற நாம், அவரது ஆசீர்வாதங்களால் நிறையும்போது அவற்றில் மாத்திரமே எமது கவனத்தைச் செலுத்துகிறோம். பின்னர், நாமே அவைகளுக்கு உரித்தானவர்கள் எனும் எண்ணம்கொண்டவர் களாகின்றோம். தொடர்ந்து, தேவகிருபையை மறந்து, நம்மைப் பெருமைப் படுத்தி, அதனையே வாழ்வின் மையமாக்கி மேட்டிமையடைந்து வாழுகிறோம். எமது ஊழியம், எமது தாலந்து, எமது குடும்ப அந்தஸ்து, நாம் சாதித்தவைகள் என பலவாறான “எமதுகள்” முக்கியம்பெற, தேவநியமங்கள், ஸ்தோத்திரங்கள், ஞாபகமுட்டல்கள் போன்றவற்றுடன் அவை தாக்கமுற்று, ஆரம்பத்திலே சுய பெருமையைப் பக்கவிளைவுகளாக்கும். இறுதியிலே அவைகளே செவியை மறைக்கும் கொம்புகளாகிவிடும்.

“எனது இரட்சிப்பை மறந்து, உமது நியமங்களைக் கைக்கொள்ளாமல் வாழும் என் பெருமையை அவித்துப்போட எனக்கு உதவும் ஆண்டவரே. ஆமென்.”

ஓக்டோ

4

திங்கள்

பெருமையில்லாப் பெருமை

‘இதோ. அவன் தளவாடங்களிருக்கிற இடத்திலே ஓளித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.’ (1சாமுவேல் 10:22)

“பெருமையா? எனக்கா? துளிகூடக் கிடையாது” என பலர் பெருமைப் படுவதுண்டு. தன்னைத்தானே எவருமே பெருமைகொண்டவன் என்று கூறுமாட்டார்கள். பிறரிலேதான் பெருமையைக் காண்பார்கள். எமக்குப் பெருமை இருக்கிறதா இல்லையா என்பதை எப்படித் தெரிந்துகொள்வது? எம்முடன் பழகி வரும் அல்லது நாம் அறிந்துகொண்ட பிறர் மேன்மையடையும்போது எமக்குள் ஏற்படும் உணர்வுகளே எமக்குள் பெருமை எவ்வளவாய்க் குடிகொண்டுள்ளது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும்.

அரசனாக ஆக்கப்பட முன்பாக சவுல் தாழ்மையானவனாக இருந்தான். கழுதைகளைத் தேடியலைந்து அவற்றைக் கண்டுபிடிக்க உதவும்படி சாமுவேலிடம் சவுல் சென்றபோது, சாமுவேல் அவன்மீது தைலம் பூசி அபிஷேகித்து, மீளாவும் சந்திக்கும்படி ஒரு வாரத்துக்குள் அவனது ஊருக்கு வருவதாகக் கூறி யிருந்தார் (1சாமு.10:18). அவற்றைப்பற்றி சவுல் தன் சிறிய தகப்பனிடம் கூறுவே யில்லை. ஒருவாரம் கழித்து சாமுவேல் மக்களை ஒன்றுதிரட்டி கோத்திரங்கள் மீதும் குடும்பங்கள்மீதும் சீட்டுப்போட்டு, அதன்படி உறுதியாகத் தெரிவுசெய்யப் பட்ட சவுலைத் தேடியபோது அவனோ அங்கில்லை; தளவாடங்களிடையே ஓளிந்துகொண்டிருந்தான். அவனைக் கொண்டுவந்து மக்களிடையே நிறுத்தி தேவன் தெரிந்தெடுக்க ராஜா என சாமுவேல் அறிமுகம்செய்து வைத்தார். அவன் அழகுள்ளவனும் எல்லாரையும்விட உயரமுள்ளவனுமாக இருந்தான். இருந்தும் பேலியாளின் மக்கள் “இவனா நம்மை இரட்சிக்கப் போகிறவன்” என்று சவுலின் காதுபடக் கூறி அவனை அச்ட்டைப் பண்ணினர். சவுல் அதைக் கேட்டும் கேளாதவன்போல இருந்தான். இப்படியான தாழ்மையை அணிந்திருந்த அதே சவுல்தான், பின்பு “சவுல் கொன்றது ஆயிரம், தாவீது கொன்றது பதினாயிரம்” என மக்கள் பாடிய பாடலால் விசனப்பட்டு, தாவீதைக் கொன்றுவிட நினைக்கும் அளவுக்குத் தனது பெருமைத் தீவிலே வெந்தான்.

பெருமை அற்றவர்களாய் தோன்றுகிறவர்களும், தம்மைப் பெருமை அற்றவர்களாகக் கருதுகிறவர்களும் பெருமைக்குள்ளாக நேரிடலாம். எவரும் விதிவிலக்கல்ல. எமது இனம், மொழி, மதம், நிறம், குலம், கோத்திரம், கல்வி, அந்தஸ்து, கட்சி இப்படியாக எத்தனையோ பெருமைகள் எம்மை அறியாமலே எம்மைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கலாம். அந்தப் பெருமைகள் நமக்குள் தலைதூக்கும்போது அவற்றை நாம் அகற்றிவிட முன்வருவோமா? நம்மைப் பற்றிப்பிடித் துள்ள பெருமைகொள்ளாப் பெருமைகள் எவை?

“மெய்யான தாழ்மையை விட்டு, மேற்புச்சான தாழ்மையை நாடி, பெருமைக்குரியவற்றைப் பற்றி வாழும் என்னை மாற்றிவிட உதவும் ஆண்டவரே, ஆமென்.”

அனுதீனரும் தேவனுடன்

38

செப்டெம்பர் - நவம்பர் 2010

இக்டோ

5

சுவ்வாய்

பாரம்பரியப் பெருமை

‘...விரியன் பாம்புக் குட்டிகளே! மனந்திரும்புதலுக்கு ஏற்ற கனிகளைக் கொடுங்கள்.’ (மத்தேயு 3:7-8)

விரியன் ஆபத்தானதும் கொடிதானதுமான பாம்பு. விரியன் தீண்டினால் மரணம் என்பதை மக்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர் (அப். 28:6 ஐப் பார்க்கவும்). யூதர்களும் எகிப்தியர்களும் விரியன் பாம்பை சாமர்த்தியத்துக்கும், கபட்டுப் புத்திக்கும், அவதான விவேகத்துக்கும் சின்னமாக கருதி வந்தனர். யோவான் ஸ்நானகன் பிரசங்கித்த செய்தியைக் கேட்டு, மனந்திரும்பிய மக்கள், பகிரங்க மாக ஓவ்வொருவராக ஞானஸ்நானம் பெற்றுவந்தனர். ஆனால் பரிசேயர் சதுசேயர் வந்ததோ ஞானஸ்நானம் பெறுவதற்கு மாத்திரமே, அதுவும் கூட்ட மாக வந்தனர். எத்தியோப்பிய மூல கைப்பிரதி ஒன்றிலே அவர்கள் தனிப்பட வந்ததாக உள்ளது. எதற்கும் ஞானஸ்நானம் எடுத்து வைப்பது நல்லது என்று தான் அவர்கள் அங்கு வந்திருப்பார்கள் என்பதை நாம் ஊகிக்கலாம்.

பரிசேயர், தாமே மெய்யான யூதர்; பாவிகளிடம் இருந்து வேறுபிரிக்கப் பட்டு, பரிசுத்தத்துக்குத் தம்மை ஓப்புவித்து, ஜோலாயங்களுக்கூடாக பரிசுத்த போதனைகளையும் தீர்ப்புக்களையும் வழங்கிவருகின்ற ஆபிரகாமின் மெய்யான சந்ததிதான் தாம் என்று தம்மைக் கருதினர். சதுசேயரோ, தாம் மெய்யான யூதர்; ஆலயப் பிரகாரங்களில் பரிசுத்தத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பதை தலையாய பணி யாகக்கொண்ட தாமே ஆபிரகாமின் மெய்யான சந்ததியினர் எனத் தம்மைக் கருதிவந்தனர். இந்த பரிசேய, சதுசேய பரம்பரைகளிலே வந்தவர்களது மனங்களிலே, அவர்களது கருத்துப்படி, ஆபிரகாமின் வழித்தோன்றல்கள் பட்டியலிலே அதி உன்னத ஸ்தானத்திலே தாம் இருப்பதால், தாம் மனமாற்றத்திற்கு உரிய வர்கள் அல்ல என்ற எண்ணம் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருந்தது. யோவானஸ்நானகன் அவர்களை விரியன் பாம்புக் குட்டிகளே என்றது ஏன் என்பது இப்போ புரிகிறதா?

கிறிஸ்தவப் பரம்பரையிலே இருப்பதால் இரட்சிப்பு தமக்குத் தேவையில்லை என்றோ, தமது இரட்சிப்பு வேறு மார்க்கங்களில் இருந்து வருவோரின் இரட்சிப்பைவிட உன்னதமானது என்றோ, தமது பணி ஏனையோரின் பணிகளை விட உயர்தரமானது என்றோ கருதுவோர் பலர் உள்ளனர். தமது பாரம்பரிய உணர்வை ஸ்திரப்படுத்தும் வகையிலே அவர்கள் ஆங்காங்கே பல ஞானஸ்நானங்கள் பெற முனைவதும், அதற்கேற்ற ஆதரவை வழங்கி ஞானஸ்நானம் வழங்கும் சபைகளும் இல்லாமலில்லை. பாரம்பரிய பெருமைகளைக் களையா மல், மனந்திரும்புதல் இல்லாமல், தேவ ஈவுகளைப் பெற நாடுவதும், அவற்றை வழங்குவதும் விரியன் பாம்புக் குட்டிகளுக்குப் பால் வார்த்து அதன் பரம்பரையைப் பெருக்குவதற்கு ஒப்பானது. பாரம்பரிய பெருமைகளை நாம் முட்டைக்டடி ஒதுக்கி வைத்துவிடவும், மனந்திரும்பி விடவும், ஆயத்தமா?

“தேவனே, பாரம்பரிய பெருமைகள் அனைத்தையுமே அற்பமாயும் குப்பையுமாக என்னும் மனநிலையை எனக்குத் தாரும், ஆமென்.”

ஒக்டோ

6

புதன்

விசுவாசப் பற்றுள்ள பெருமை

நமக்கு விரோதமாயிராதவன் நமது பட்சத்திலிருக்கிறான்.
(மாற்கு 9:40)

ஒரு குறிப்பிட்ட குறியிடப்பட்ட பொருளை, குறிப்பிட்ட கடையிலே தான் வாங்கவேண்டும் என்றும், போலிகளை நம்பி ஏமாறவேண்டாம் என்றும் பல விளம்பரங்களுண்டு. அதேசமயம் அந்தக் குறிப்பிட்ட குறியிடப்பட்ட பொருளை வேறு கடையில் வாங்கியதாக யாரும் சொன்னால், அதை, விற்பனை உரிமை பெற்ற கடை உரிமையாளரிடம் தெரிவிப்பதாகக்கூறி, அந்தப் பொருளில் மாத்திர மல்ல, கடையிலும் தமது ஆழமான விசுவாசப் பற்றினை வெளிப்படுத்துவோரை போன்ற விசுவாசப் பிரமாணிக்கர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இத்தனைக் கும் அந்தப் பொருளின் குறியைப் பற்றியோ, அதன் விற்பனை உரிமை பெற்ற கடையைப் பற்றியோ அவர்கள் எதுவும் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள்.

தமக்குள் எவன் பெரியவன் என்று தர்க்கம் செய்தாலுங்கூட, பன்னிருவரும் இயேகவின் நாமத்திலே ஆற்றும் சகல பணிகளையும் தமக்கே ஏகபோக உரிமையாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களை அல்லாத வேறொருவன் இயேகவின் நாமத்திலே பிசாககளைத் தூரத்தி வந்ததைக் கண்டுபிடித்து, ‘நம்மைப் பின்பற்றாத’ ஒருவன், ‘உமது நாமத்தினாலே’ பிசாக தூரத்தினான்; ‘தடுத்து விட்டோம்’ என்று, யோவான் இயேகவிடம் அறிக்கையாக சமர்ப்பித்தான். எவன் பெரியவன் என்று அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட வாக்குவாதத்தின்போது, ஒரு சிறு பிள்ளையை அவர்கள் நடுவே நிறுத்திய அவர், அப்படிப்பட்ட சிறுபிள்ளையை “என் நாமத்தினாலே” ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவன் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான் என்று இயேக கூறியதோ, அல்லது, “என் நாமத்தினாலே” அற்புதம் செய்கிறவன் எளிதாய் என்னைக் குறித்துத் தீங்கு சொல்ல மாட்டான் என்று இயேக கூறியதோ அவர்களுக்குப் புரிந்திருக்காது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை, ‘இயேகவின் நாமம்’ அவர்களது ஏகபோக உரிமை மாத்திரமே.

தமது சபைக் கொள்கைகளை, விசுவாசக் கோட்பாடுகளை, நிர்வாக முறைகளை, சரித்திரத்தை எதையுமே சரிவர அறியாமல், தமது சபைப்பிரிவ மைப்புக்கான விசுவாசப்பற்றை “நரகத்துக்குப்போக நேர்ந்தாலும் கைவிடேன்” என்று மார்த்தடி உரைப்பதும், அச்சபை பிரிவமைப்பில் அங்கம் வகிப்போருக்கு மாத்திரமே அவைகள் அனைத்தும் ஏகபோக உரிமையானவை என்று குறும்பார்வை கொள்வதும் பெருமையின் விளைவுகளே. எமது வரையறைகளுக்கு வெளியே “இயேகவின் நாமம்” செயற்படாது எனும் விசுவாசப்பற்றார்வமும் அத்தகைய பெருமைகள்தான். சபைப் பிரிவமைப்புக்கள் மீதான இத்தகைய விசுவாசப் பற்றுள்ள பெருமைகளை நாம் களைய ஆயுத்தமா?

“தேவனே, எனக்குள் உள்ள விசுவாசப் பற்றுள்ள பெருமைகளைக் களைந்து போட்டு, உமக்கென்று சேவைசெய்ய எனக்கு உதவிசெய்யும், ஆழமென்.”

ஒக்டோ

7

வியாழன்

பெருமையின் குருட்டுத்தன்மை

‘தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து... என்னைச் சோதித்து... நித்திய வழியிலே என்னை நடத்தும்.’ (சங்கீதம் 139:23-24)

கண்ணுக்குத் தெரியாதிருப்பது ஒருவகை. தெரிந்தும் திரும்பிப் பார்க்கா மலோ கவனிக்காமலோ விடுவது இன்னொருவகை. இவற்றுள் பெருமை என்பது இரண்டாவது வகையான குருட்டுத்தனம். இது ஒருவகை ஆன்மீகக் குருட்டுத் தனம் எனலாம். ஆன்மீகத்தைப் பறுந்தள்ளி, கவனத்தை ஈர்க்கும் லெளக்கீத்தை நாடியே பெருமை ஒடும். எம்மிலே எவரும் எவ்வித முயற்சியும் எடுக்காமலே பெருமையை நாடி ஓடலாம். வேதமோ “நமக்கு நியமித்திருக்கிற ஒட்டத்திலே பொறுமையோடு ஒடக்கடவோம்” என்கிறது. நியமித்த ஒட்டத்திலே ஒடுவதற்குத் தான் பொறுமையுடன் கூடியதான் கடுமீயற்சியும் அவதானமும் தேவை; பெருமையான ஒட்டத்திற்கு அவை தேவையில்லை.

ஆவியிலே ஒட ஆரம்பிக்கும் கிறிஸ்தவர்கள் பலர் தமது ஊழியம், பதவி, பெயர், புகழ் போன்ற பெருமைகளால் கண்சொருகிப் போவதுண்டு. இறுதியில், அவர்கள் உலக வழிமுறைகளால் தமது ஊழியத்தையும், பதவியையும், பெயர் புகழையும் தக்கவைத்துக்கொள்ள முயற்சிக்கும் பரிதாப நிலைக்கு உள்ளாகின்றனர். தம்மைச் சவாலிடுவோரை, ‘அவிச்வாசிகள்’ எனத் தீர்ப்பிட்டுப் புறம்பாக்கி விடுவர். தம்மைப் பாராட்டி, எதிரானவர்களைப் பற்றிக் கோள்முடிக்கதை காவுகிறவர்களையோ ‘உத்தம விச்வாசிகள்’ எனக்கருதி, அவர்களைப் பதவியுயர்த்துவார்கள். தம்மைத் தட்டிக்கொடுப்போரால் தமது ஆன்மீகத்தைத் தாமே மெச்சிக்கொள்வார்கள். ஒருவேளை ‘ஆன்மீகப் பெரியாராக’ இவர்கள் பெயர் புகழுடன் மரிக்கவும் கூடும். என்னே பரிதாபம்!

எமது நினைவுகள், வழிகள், சொற்கள், செயல்கள், செல்லுமிடங்கள் எல்லாமே தேவனுக்குமுன் வெளியரங்கமானவைகள். அப்படியாயின், நமது வாழ்க்கை ஒட்டம் எவ்வளவு அவதானமானதாக இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட அவதானமில்லாமல் வாழும் விச்வாசிகளைப்பற்றி, ‘தான் சுத்திகரிக்கப்பட்டதை மறந்து கண்சொருகிப்போன குருடனாய் இருக்கிறான்’ என்கிறார் பேதுரு (வச.9). எனவே, எமது வழிகளை அவ்வப்போது ஆராய்ந்து, சோதித்து அறியும்படியாக தேவனுக்கு முன்பாக எம்மை நாமே சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டும். எமது அழைப்பையும் தெரிந்துகொள்ளுதலையும் அவ்வப்போது உறுதியாக்குப்படி ஜாக்கிர தையாய் இருக்கவேண்டும்(வச.10). ‘நின்று நிதானிக்கவே நேரமில்லாமல் ஒடும் இவ்வாழ்வுக்கு அர்த்தமேது?’ என்றார் ஒருவர். பெருமையின் குருட்டுத்தனத் துக்கு ஆளாகாமல், சுத்திகரிக்கப்பட்ட எமக்கு வேண்டிய ஆன்மீகத்தை நாடி, பேதுரு கூறுகின்றபடி, எமது விச்வாசத்துக்கு, அன்பு வரைக்கும் படிப்படியாகப் பெறுமதி சேர்க்கும்படி அழைக்கப்படுகிறோம்.

“பிதாவே, பெருமையினால் கண்சொருகிப்போன நிலைமையை மாற்றி, எனது விச்வாசத்துக்கு ஆன்மீகப் பெறுமதி சேர்க்கும்படி என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

ஒக்டோ

8

வெள்ளி

தாழ்மையைக் கற்றுக்கொள்.

அதற்கு அவர்: என் கிருபை உனக்குப் போதும்; பலவீனத்திலே என் பலம் பூரணமாய் விளங்கும் என்றார்.' (2கொரிந்தியர் 12:7.9)

தேவனின் கிருபையினாலே அல்லாமல் பெருமையை மேற்கொள்வது இயலாது. எமது ஆண்டவராகிய இயேகவின் தாழ்மையின் சிந்தையைப் புரிந்து கொண்டால், அது, எமது பெருமைகளைக் களைந்து, அவரது கிருபை நமது வாழ்விலே அதிகமதிகமாக நடைமுறையில் செயற்பட வழிவகுக்கும். 'கிறிஸ்து இயேகவிலிருந்த சிந்தையே உங்களிலும் இருக்கக்கூடவது'. அது என்ன சிந்தை? இயேகவானவர், தேவனுடைய ரூபமாய் இருந்தும் தேவனுக்குச் சமமாயிருப்ப தைக் கொள்ளையாடிய பொருளாக எண்ணவில்லை. அப்படியிருக்க கிறிஸ்துவே தமக்கு உரித்து இல்லை என்று விட்டுவிட்ட யாவையும் நமக்கே உரித்தானவை போல பிடித்துக்கொண்டு, தேவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளவேண்டிய கிறிஸ்து வுக்குள்ளான ஆறுதல், ஜக்கியம், இரக்கம் போன்றவற்றுக்கு நாமே உரிமையா ஸர்கள்போல எண்ணாதிருப்பது அதிக அவசியமல்லவா!

இயேக கிறிஸ்து தம்மைத்தாமே வெறுமையாக்கினார். இன்று நம்மை நாம் வெறுமையாக்கும்படி எம்மிடம் நன்மைகள் எதுவுமே கிடையாதே. எனவே, நாம் நமக்கானவைகளை மாத்திரம் நோக்காமல் பிறருக்கானவைகளையும் நோக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால், இயேகவானவரின் வெறுமைக்கேற்ற படி, நாம் பிறரை முன்வைத்து, எம்மை நாமே வெறுமையாக்குவது எவ்வளவு அவசியமாயுள்ளது?

இயேக கிறிஸ்து ஒரு அடிமையின் ரூபமெடுத்தார். ஆகவே, எமது பணிகளை வாதினாலேயோ வீண் பெருமையினாலேயோ செய்யாமல், பிறரைச் சேவிக்கும்படியாக செயற்படுவது எவ்வளவு அவசியமானதாயுள்ளது. அவர் மனித சாயலானார். அதற்கீடாக நாம் மனத்தாழ்மையினாலே ஒருவரை ஒருவர் தங்களிலும் மேன்மையானவர்களாக எண்ணுவது எவ்வளவு அவசியமானதாக உள்ளது.

இப்படியாக இயேகவின் சிந்தையைப்போன்ற சிந்தையை நாழும் எமது ஒரே சிந்தையாகக் கொண்டிருந்து, ஒருவரோடு ஒருவர் இசைந்திருக்கும்போது, தேவனுடைய கிருபையானது எமது சிந்தையிலே தாழ்மையை நிலைநிறுத்த அது உதவிடும். எமது பலத்திலே பெருமைகொள்ளாமல், பவுலஸ்போல், எமது பலவீனங்களிலே அவரது கிருபை செயற்படுவதற்கு இடங்கொடுக்கவேண்டும். இயேகவைப்போலவே எமது பணிகளிலே பெருமை கொள்ளாதிருக்கவும் தாழ்மையை நமது சிந்தையிலே கொண்டவர்களாக வாழவும் பழகவேண்டும். தேவகிருபை எம்மிலே செயற்படும்படிக்கான சிந்தையை முதலிலே கற்றுக் கொண்டு அக் கிருபை நம்மில் செயற்பட அனுமதிக்கவேண்டும். கிறிஸ்துவின் சிந்தை நமது வாழ்வில் வெளிப்படுமானால் அது எவ்வளவு அழகாயிருக்கும்!

"ஆண்டவரே, உமது கிருபையால் கிறிஸ்துவின் சிந்தையை என்னிலே கொண்ட வனாக, தாழ்மையைக் கற்றுக்கொண்டு வாழ என்னை நடத்தும். ஆமென்."

ஒக்டோ**9****சனி**

புகழ்ச்சியில் பெருமை

‘வெள்ளிக்குக் குகையும், பொன்னுக்குப் புடமும் சோதனை; மனுஷனுக்கு அவனுக்கு உண்டாகும் புகழ்ச்சியே சோதனை.’
(நீதிமொழிகள் 27:21)

எறும்பும் தன்னைத்தானே தன் கையால் அளந்தால் எட்டுச் சாண்தான் இருக்குமாம். புகழ்ச்சி ஒரு சோதனை. அதிலும் தற்புகழ்ச்சி மோசமான ஒரு சோதனை. அதே புகழ்ச்சியைச் சரியானபடி கையாண்டால், அது, எம்மைப் புடமிடும் அனுபவமாக, பல காரியங்களைச் செய்யத்தக்க ஏதுவாக மாறலாம். இல்லாவிட்டால் அது எம்மைக் கிணற்றுத் தவளையாக்கிவிடும்.

மனுஷராலே புகழ்ப்படுவதாக, தனக்குத்தானே புகழ்ந்து கூறிக்கொள் னும் புகழ்ச்சி உத்தமமானதல்ல. ‘எங்கள் ஆலயத்திற்கு வந்து பாருங்கள். அது எவ்வளவு பெரியது, எத்தனை பெரிய பெரிய ஊழியங்கள் நடைபெறுகின்றது என்று அப்போ நீங்கள் அறிந்துகொள்ளலாம்’ இப்படியாக அண்மையில் ஒருவர் எனக்கு அழைப்புக் கொடுத்திருந்தார். எமது பணியை எவ்வளவு அதிகமான வர்களுக்கு அறிவித்து எவ்வளவு புகழ்ச்சியைப் பெறலாமோ (எவ்வளவு நிதி உதவி பெறலாமோ) அவ்வளவாக எத்தனிக்கிறவர்களாய் நாம் இருக்கிறோம். மறுபறுத்தே, பிறருடைய பணிகளை எமது பணிகளுடன் எப்படியெல்லாமோ இணைத்துக் கூறி, அதனால் எவ்வளவாக நமக்குப் பெருமை சேர்க்கலாமோ அவ்வளவாக முயற்சிக்கவும் செய்கிறோம். மேலும் தகுதிக்கு மறியதான விதத்திலே எமது வெற்றிகளைப் பெரிதுபடுத்திக் காட்டவும் செய்கிறோம். ஒரு முட்டையை இட்டுவிட்டு கோழி ஊரெல்லாம் கொக்கரித்துத் திரியுமாம். ஆனால் ஆயிரம் முட்டைகளை இடும் ஆமையோ அமைதியாக இருக்குமாம்.

‘கர்த்தராலே புகழ்ப்படுகிறதே உத்தமம்’. அது என்ன? எமது பெயரோ, சபையின் பெயரோ வெளியே தெரியவராமல், எமது பணியின் விளைவு மாத்திரம் வெளிப்படுமானால் அதுதான் கர்த்தரால் வரும் புகழ்ச்சி. “எங்களுக்கு அல்ல, கர்த்தாவே எங்களுக்கு அல்ல, உமது கிருபையின் நிமித்தமும், உமது சக்தியத்தின் நிமித்தமும் உம்முடைய நாமத்துக்கே மகிழை வரப்பண்ணும்” என்று சங்கீதக்காரன் ஜெபித்தார் (சங்.115:1). எமது கைகளுக்கே தெரியாத விதமாகக் கொடுத்துப் பலன்களைக் காண்கிறோமா? பணிசெய்ய எமக்குக் கிடைத்திருக்கும் தருணங்களை தகுதியற்றவர்களான எமக்குக் கிடைத்த சிலாக்கியமாகக் கருதுகிறோமா? அதற்காகக் கடுமையாக பாடுகள்பட்டு, அதன் விளைவுகளுக்கு உரிமைகோரத் தகுதியற்றவர்களாக எம்மை கருதுகிறோமா? கர்த்தரால் புகழ்ப்படுவை இவைகளே. இவை எம்மை மென்மேலும் புடமிடவும், எமது பணி “மிகவும் பெருகி விருத்தியடையவும்” வழிவகுக்கும். அவற்றை “நாங்கள் செய்ததாக மேன்மை பாராட்ட மாட்டோம்” மகிழை யாவும் கர்த்தருக் குரியதே. நம்மை நாமே புகழுவதை விட்டுவிடுவோமாக.

“தேவனே, தற்புகழ்ச்சிப் பெருமைகளை நாடாமல், உம்மால் புகழ்ப்படுவதை நாடி, உமக்குள் பெருகி விருத்தியடைய எனக்கு உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

ஒக்டோ

10

ஞாயிறு

பெருமையின் நீர்த்தேக்கம்

‘மனமேட்டிமையுள்ளவனைவனும் கர்த்தருக்கு
அருவருப்பானவன்.’ (நீதிமொழிகள் 16:5)

பெருமையை, பாவத்தின் நீர்த்தேக்கம் எனலாம். வடிநீர் முழுவதையும் தேக்கி வைப்பதே நீர்த்தேக்கம். அதுபோலவே, சகல பாவங்களின் வடிநீரையும் பெருமை தன்னகத்தே தேக்கிவைத்து அவற்றுக்கு அடைக்கலம் வழங்கும். ‘தேவனுக்கு விரோதமாய்ச் செய்யும் துரோக செயல்களைப்பற்றி வெட்கப்படாத தன்மை’ என பெருமையை வேதம் வரையறுக்கின்றது(செப்.3:11) “அகங்காரமும் இடும்பும் உள்ளவனுக்கு பரிகாசக்காரன் என்று பெயர். அவன் அகந்தையான சினத்தோடு நடக்கிறான்.” (நீதி. 21:24).

பெருமை பிசாசினால் உருவானது. தன்னைப் பெருமையானவனாகக் கருதித் தன்னைத்தானே உயர்த்த எத்தனித்ததாலேயே பிசாசானவன் ஆன்னத்து திலிருந்து தாழ விழுந்தான். மனிதர் தேவனைப்போல ஆகுகின்ற ‘ஜீவனத்தின் பெருமையினாலேயே பாவம் உலகிலே பிரவேசித்தது. பெருமையுள்ளவன் பிசாகக்கு இடங்கொடுக்கிறவன். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து (தாழ்மையுள்ளவனாக, பெருமையைக் களைந்து) பிசாகக்கு எதிர்த்து நிற்கையிலே பிசாசானவன் ஓடிப்போவான். மற்றப்படி அவன் எமது பெருமையை எமக்குள் ஆழமான பாவ நீர்த்தேக்கமாக ஆக்குவான். இச்சைகளை நிறைவேற்றும்படியாக விண்ணப்பம் செய்யும்படியாகவும் தூண்டுவான். எமது அவயவங்களில் பெருமையை இச்சிக்கும் போர்களை அவன் தூண்டுவான். தேவனைவிட உலகத்தையும் அதன் இச்சைகள், ஆசாபாசங்களையும் சிநேகிக்கும்படிக்கு பெருமை நீர்த்தேக்கத்தை ஆழப்படுத்துவான். இப்படியாக எமக்குள்ளான பெருமை ஆழப்படுத்தப்பட அது ஒரு பாவம் நிறைந்த நீர்த்தேக்கமாக ஆகிவிடும்.

நம்மிலே வாசமாய் இருக்கிற ஆவியானவர் நம்மிடத்திலே வைராக்கிய வாஞ்சையாக இருக்கிறார் என்று வேத வாக்கியம் வீணாகச் சொல்லவில்லை. நாம் எமது பெருமைகளையிட்டு துக்கித்து அழுது, எமது கைகளைச் சுத்தம் செய்து, எமது இருதயங்களைப் பரிசுத்தமாக்கி, இப்படியாகப் பெருமையைக் களைந்து தேவனிடத்திலே சேரும்போது, அவர் எங்களிடத்தில் அதைவிட அதிக அளவாகக் கிட்டிச்சேருவார். பெருமை நீர்த்தேக்கம் வடிந்தோடி, நாம் எமது பணிகளிலும் வாழ்விலும் அனைத்திலும் பெருமை கொள்ளாதிருக்கும்படி எச்சரிக்கையாய் இருந்து, தேவனையும் அவரை அறியும் அறிவையும்தவிர ஏனையவை அனைத்துமே அற்புமும் குப்பையும் என எண்ணங்கொண்டு வாழும் போது, தேவன் எங்களை உயர்த்துவார். தேவனால் வரும் புகழ்ச்சியே உத்தமமானது. அதையே நாடித் தேடுவோமாக.

“தேவனே, பாவ நீர்த்தேக்கமாக மாறியுள்ள எனது பெருமையை நான் மற்றாகத் தூர்த்துபோடும்படிக்கு எனக்கு உமது வழிநடத்துதலைத் தருவீராக, ஆமென்.”

**இக்டோ
11
திங்கள்**

ஜீவனில்லாப் பேராசை

‘...ஒருவனுக்கு எவ்வளவு திரளான ஆஸ்தி இருந்தாலும் அது அவனுக்கு ஜீவன் அல்ல’ (லூக்கா 12:15)

காற்றுள்ளோதே தூற்றிக்கொள் என்பதற்கு, சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போது சுருட்டிக்கொள் என சிலர் அர்த்தம் கற்பிப்பர். அதுபோல “உள்ளவ னெவனோ அவனுக்குக் கொடுக்கப்படும்... இல்லாதவனிடத்தில் உள்ளதும் எடுத்துக்கொள்ளப்படும்” (மத் 13:12) என்பதையும் தமது பொருளாசையை நியாயப்படுத்தும்படியாகப் பலர் பயன்படுத்துவதுண்டு. திரளான ஆஸ்தியைத் தேடுவதிலேயே குறியாக இருந்து, அதற்காகவே வாழ்ந்து, ஜூகவரியவானாகிய பலர் பல்வேறு நெருக்கடிகளுக்கு உள்ளாகி, பல உறவுகளால் பகைக்கப்பட்டு, இன்னும் பல உறவுகளை இழந்து, இறுதியிலே நடைபின்மாவதுமுண்டு.

ஆஸ்தி ஆசீர்வாதமானதுதான். ஆனால் அதைத் தேடுவதும், அதனை பாதுகாப்பதுமே எமது நோக்கமாக ஆகும்போது அதுவே கண்ணியாகவும் மாற லாம். அவ்வாறல்லாமல் ஆஸ்தி பெருகுகையில் அதனைப் பயன் உள்ளதாக, பிற்று நன்மைக்காகப் பயன்படுத்தும்போது, அது ஆசீர்வாதமானதாக மாற லாம். கிறிஸ்தவ சிந்தனையின்படி ஆஸ்தி எமக்குச் சொந்தமானதல்ல, அது எமக்குத் தரப்படுகிறது. நாம் அதற்கு வெறும் உக்கிராணக்காரர் மாத்திரமே. ஆஸ்தியை எப்படியாகச் சரிவர் நிர்வகிப்பது என்பதைப்பற்றி நாம் மிகவும் அவதானமாய் இருக்கவேண்டும். ஆஸ்தியைத் தேவன் பெருக்கும்போது, அதற்கு நாம் உக்கிராணக்காரர்களாய் இருக்கவேண்டும். தேவனிடத்தில் ஜூகவரியவானாக இருக்கிறவன் இப்படியான உக்கிராணக்காரனாகவே இருக்கி றான். இன்றைய தியானப்பகுதியிலே ஜூகவரியவான் ஒருவனுடைய நிலம் நன்றாய் விளைந்ததால், ஏற்பட்ட விளைவுகளைப்பற்றி வாசிக்கிறோம். உள்ள களாஞ்சியங்கள் போதாததாக இருந்ததால், அவன் அவற்றை இடித்து பெரிதாகக் கட்டி, தன் விளைச்சல்களை அதிலே சேர்த்து வைத்து, பின்னர் இளைப்பாறி புசித்துக் குடித்து, பூரிப்பாயிருக்கவேண்டும் எனத் திட்டமிட்டானாம். அவனுடைய திட்டங்களைப்பற்றிய தேவனின் மதிப்பிடு, “மதிகேட்டேனே” என்பதிலே தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அநித்தியமான வாழ்விலே, நிரந்தர மனப்பான்மையுடன் அவன் இத்தனையாக எடுக்கும் முயற்சிகள் எவ்வளவு ஆபத்தானவை என்பதை அவர் அவனுக்குக் கூறிவைத்தார்.

ஓடியோடி உழைத்து, ஓய்வுதியத்துடனும் சேமிப்புடனும் ஓய்வுபெற்று தமது வாழ்வை இனிதாகக் கழிக்கலாம் என்று பலர் திட்டமிடுவதுண்டு. இப்படியான ஜீவனில்லாப் பேராசைகளுக்கும், மதிகேட்டுக்கும் நாம் உள்ளாகாமல், உக்கிராண மனப்பான்மையுடன் எமக்குத் தரப்படும் பொறுப்புகளை மேற்கொண்டு, தேவனிடத்தில் ஜூகவரியவானாய் இருக்கும்படியாக நாடுவோம்.

“தேவனே, பொருளாசையிலே மயங்கி, என் ஜீவனை நான் இழந்திடாமல் நல்ல உக்கிராணத்துவ மனப்பான்மையுடன் சேவிக்க கிருபை தாரும், ஆமென்.”

ஓக்டோ

12

செவ்வாய்

மனுஷீக இதயத்துப் பேராசை

...கர்த்தரைத் தன் நம்பிக்கையாகக் கொண்டிருக்கிற
மனுஷன் பாக்கியவான்.' (எரேமியா 17:7)

மனுஷன் மீது நம்பிக்கை வைப்பவனுக்கும், கர்த்தர்மீது நம்பிக்கை வைப்பவனுக்கும் இடையிலே உள்ள வேறுபாடு, வெளிப்புற விளைவுகளில் தெளிவாகத் தெரிவது கிடையாது. ஆனால் இதயத்திலோ அது தெளிவானதாக வேறுபட்டதாகவே இருக்கும். ஒருவன் தனது இதயத்திலே மாம்சமானதை அதாவது மனித வழிமுறைகள், நெறிகள், நோக்கங்கள், அநியாயங்கள் போன்ற வற்றை இருத்திவைத்து, அதனையே தன் புயலமாக்கி, அவற்றால் வெற்றிகளைப் பெற்று கர்த்தரை விட்டு விலகிச்செல்வான். மற்றவனோ கர்த்தரை அவரது வழிகள். நெறிகளை, நோக்கங்களை, நியாயங்களைப் பற்றியவனாக அவற்றை இதயத்திலே இருத்தி, அவரிலேயே நம்பிக்கைகொண்டு, அவற்றால் வெற்றிகளைப் பெற்று அவரைக் கிட்டிச்சேர்வான். இரண்டுமே வெற்றிகளாகத் தோன்றி னாலுங்கூட, இரண்டுமே வேறுபட்டதான் இதய எண்ணங்கள் கொண்டவை. முன்னைய இதயம் கொண்டவன் சபிக்கப்பட்டவனாயும், பின்னைய இதயம் கொண்டவன் பாக்கியவானாயும் இருப்பான் என வாசிக்கிறோம். முன்னையவனுடைய வெற்றி அவாந்தரவெளியிலே சடைத்துவளரும் புதரைப்போன்ற செழிப்பு. மற்றவனுடைய வெற்றியோ தண்ணீரண்டையிலே நடப்பட்ட கனிமரம் போன்ற செழிப்பு. ஒன்று நன்மை வருகிறதைக் காணாத, கனியற்றதான் செழிப்பு. மற்றையதோ கோடைக் காலத்திலும் தப்பாமல் கனிகொடுக்கும் செழிப்பு.

மனுஷீக எண்ணங்களால் நிறைந்த இதயத்திலேதான் பேராசை எழும். ஐகவரியம் சம்பாதிப்பதே அதன் நோக்கமாய் இருக்கும். அநியாயம் பற்றி அது கவலைப்படாது. லாபமிட்டுவதே அதன் ஒரேயொரு நோக்கமாக இருக்கும். எல்லாவற்றைப் பார்க்கிலும் இருதயமே திருக்குள்ளதும் கேடுள்ளதுமாய் இருக்கிறதென வேதம் கூறுகிறது. அந்த இதயத்தை அறிந்துகொள்ள இயலாது. தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்றிருப்பவர்கள்கூட, அவர்தம் இதயத்திலே எத்தகைய திருக்கான எண்ணங்கள் கொண்டுள்ளனர் என்பதை எவருமே அறிய மாட்டார்கள்.

அநியாய வழிகளை இதயத்திலே நியாயப்படுத்தி, ஐகவரியத்தைச் சம்பாதிப்பதைத் தனது நோக்காகக் கொண்டவன் முடிவிலே முடனாய் இருப்பான் என வேதம் எச்சரிக்கிறது. அவன் பேராசை கொண்டவனாகி, இறுதியிலே திருப்தி அடையாதவனாய், முட்டை அடைகாத்தும் குஞ்ச பொரிக்காத கூழ்முட்டைபோல ஆகிவிடுவான். எமது இதயம் பேராசை கொண்டதா அல்லது தேவைகளைச் சந்திப்பதற்காகத் தேவனை நாடும் இதயமாக உள்ளதா?

"தேவனே, என் உள்ளத்தில் அநியாய வழிகளில் ஆஸ்தி சம்பாதிப்பதையே நோக்காகக்கொண்ட எண்ணங்களை, பேராசை சிந்தனைகளை என் இதயத்தை விட்டு அகற்றிப்போடுவீராக, ஆமென்."

ஒக்டோ

13

துறை

ஓடுக்க நினைக்கும் பேராசை

...இச்சித்துப் பறித்துக்கொண்டு. ...மனுஷனையும் அவன் கதந்தரத்தையும் ஓடுக்குகிறவர்களுக்கு ஜோ! (மீகா 2:2)

உலக சரித்திரம் பல்வேறு வகையான ஓடுக்குமுறைகளால் கறைபட்டு உள்ளது. இன, மத ஓடுக்குமுறை, அரசியல் ஓடுக்குமுறை, வல்லாதிக்க ஓடுக்குமுறை, காலனித்துவ ஓடுக்குமுறை, கம்யூனிஸ்ட் ஓடுக்குமுறை, அடிமை வியாபாரம் என்று பல்வேறு ஓடுக்குமுறைகள், தமது கையிலே வல்லமையுள்ள வர்களால் ஓடுக்கவல்லமையற்றவர்கள் ஓடுக்கப்படுகின்றனர். ஆனாலும், எந்த ஒரு ஓடுக்குமுறையும் நிலைநின்றதாக சரித்திரம் இல்லை. ஏனென்றால், அவை அடிப்படையிலே தேவனுக்கு எதிரானவைகள். ஓடுக்குதல்களுக்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன? பேராசையே. நாடுகளிடையே யுத்தங்கள், நாட்டுக்குள் எழும் கலகங்கள், அயலவர்களிடையே ஓடுக்குதல்கள், வீட்டுக்குள் மேலாதிக் கங்கள் போன்றவை ஓடுக்குமுறைகளின் பொதுவான சில பரிமாணங்களாகும். இவை களுக்கெல்லாம் முதுகெலும்பாக இருப்பது எதுவென்றால், தாம் ஆளுவேண்டும். தாம் வெல்லவேண்டும், தமது சொல் கேட்கப்படவேண்டும். தமது வீட்டின், நாட்டின் இனத்தின் பெருமை நிலைநாட்டப்படவேண்டும். போன்றதான் “தம்மை” நோக்கமாகக்கொண்ட சுயநலப் பேராசையே. சுயநலத்தின் மறுபெயரே பேராசை. ஆரம்பத்திலே அவை சின்னச் சின்ன ஆசைகளாக உருவாகி, இறுதியில் புதாகாரமான பேராசையாக செயற்படும்.

சுயநலத்துக்கும் பொதுநலத்துக்குமிடையே முடிசுப்போட முடியாது. அவை முரண்பட்டவை. அதுபோலவே, பேராசையும் பொதுச்சேவையும் முரண் பட்டவை. பேராசையுள்ளவன் தன்னைத்தானே சேவிக்கவும், பிறர் தன்னைச் சேவிக்கவும் வேண்டுமென விரும்புவான். அதற்காகப் பிறரை ஓடுக்குவதைப் பற்றி எவ்வித குற்றமனப்பான்மையும் கொள்ளமாட்டான். புஜ பலத்தாலோ, சொல் பலத்தாலோ, ஏமாற்றியோ, எப்படியாவது பிறரை ஓடுக்கித் “தன்னை” நிலைநாட்ட முனைவான். ஆனால் பொதுச்சேவை கொண்டவனோ பிறரைச் சேவிக்க நாடுவான். பிறர் நலனிலே கவனம் கொண்டவனாக அவர்களைப் பலப்படுத்தவும், மெய் வழிகாட்டவும் நாடுவான்.

ஓடுக்குதலுக்கு உள்ளாகிறவர்கள் ஓடுக்குவோருக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்து ஓடுக்குமுறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றதாக வாசிக்கும் சரித்திரங்கள் யாவும் உண்மையின் ஒருபாதியே. அதன் கசப்பான மறுபாதி அவர்கள் யாவருமே புதிய ஓடுக்குவோராக ஆவதுதான். ஓடுக்குமுறை இடம் மாறுகிறதே ஒழிய மெய்யான விடுதலை கிடைப்பதில்லை. அன்பு புரட்சியைவிட வேறெந்தப் புரட்சியும் ஓடுக்குமுறையில் இருந்து மெய்யான விடுதலை தராது. அன்பு புரட்சி “சேவை கொள்வதல்ல, சேவிக்கவே” நாட்டம்கொண்டு மெய்யான விடுதலையைப் பெற்றுத்தரும்.

“தேவனே, ஓடுக்குதலை மெய்யாக மேற்கொள்வதற்கு வேண்டியதான் அன்புப் புரட்சியை நான் நடப்பிக்க எனக்குக் கற்பித்து வழிநடத்தும், ஆமென்.”

ஒக்டோ

14

வியாழன்

பணத்தால் அளவிடும் பேராசை

இந்தத் தைவத்தை... முந்நாறு பணத்துக்கு அதிகமான கிரயத்துக்கு விற்று. தரித்திரருக்குக் கொடுக்கலாமே...’

(மாற்கு 14:4-5)

ஒரு கம்பனி நிர்வாகியான நண்பர் ஒருவருடன் நகரிலுள்ள பெரிய பங்களா ஒன்றுக்குச் சென்றிருந்தோம். அழகான புற்றரைகள், தடாகங்கள், மரங்கள், பூத்துக் குலுங்கி நிற்கும் பூமரங்கள்... மெய்சிலிர்த்துப் போனேன். அங்கே நூற்றுக்கணக்கான மக்களும் சிறுவர்களும் நடப்பதும், கூடிப்பேசுவதும், ஒழியாடுவதும் விளையாடுவதுமாக குதாகலமாய் இருந்தனர். எனது நண்பரோ சிந்தனையிலே முழுகியிருந்தார். அவருடன் பேச்கக்கொடுத்தேன். சிக்கனமான பதில்களையே தந்தார். அவரது வாகனத்திலே நாம் வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். “ஜன நெருக்கடியான இந்த நகரத்திலே இப்படி அழகானதும் பெரிதானதுமான ஒரு பூங்கா இருப்பது எவ்வளவு பெரிதான ஆசீர்வாதம் இல்லையா?” என்றேன் நான். “சுத்த வேஸ்ட். ஏக்கர் கணக்கில் பெறுமதியான காணிகள், பிரயோசனமற்றுக் கிடக்கிறது. இதிலே ஒரு ஹவுஸிங் கொம்பிளைக் அல்லது ஷோப்பிங் கொம்பிளைக்ஸ் கட்டினால், எவ்வளவு கோடிகோடியாக வருமானம் எடுக்கலாம் தெரியுமா?” என்றார் அவர்.

இன்றைய தியானப்பகுதியிலே, ஸ்த்ரீ ஒருத்தி விலையேறப்பெற்ற நளதும் எனும் உத்தம தைலம் கொண்டதான் வெள்ளைக்கல் புட்டியை உடைத்து அந்தத் தைலம் அனைத்தையுமே இயேசுவின் சிரசின்மீது ஊற்றிய சம்பவத்தை வாசிக்கிறோம். அதன் விலை, முந்நாறு பணம்; இன்றைய மதிப்பில் சுமார் மூன்று லட்சம் ரூபா. அவள் செய்த காரியத்தால் சிலர் விசனமடைந்து, வீண் விரயமென முறுமுறுத்தனர். அவர்களுள் யூதாஸ்காரியோத்தும் ஒருவன். யோவான் 12:4-6 இலே, யூதாஸ்காரியோத்து ‘இந்தத் தைலத்தை முந்நாறு பணத்துக்கு விற்று தரித்திரருக்குக் கொடாமல் போனதென்ன’ என்றான். அவன் தரித்திரரைக் குறித்துக் கவலைப்பட்டு இப்படிச் சொல்லாமல்... பணப்பையை வைத்துக்கொண்டு அதிலே போடப்பட்டதைச் சுக்கிறவன் என்பதால் இப்படிச் சொன்னான் என வாசிக்கிறோம். அவனது விசனம் இயேசுவைப் பணத்துக்குக் காட்டிக்கொடுக்க பிரதான ஆசாரியருடன் ஒப்பந்தம் செய்யுமளவுக்கு இருந்தது.

எல்லாவற்றையும் பணத்தால் மதிப்பிடுவதும் ஒருவிதப் பேராசையே. ஊழியங்கள், பல்வேறு பணிகள், நிகழ்ச்சிகள் அனைத்துமே பணப்பெறுமதியால் மாத்திரம் நிர்ணயிக்கப்படுமாயின் அது எத்தனை துக்கமான நிலை. உறவுகள், சபை அங்கத்துவம், பதவிகள், வேலை என்று அனைத்தையுமே இன்று பணத்தாலே மாத்திரமே நிர்ணயிக்கின்றனர். இந்தப் பேராசையினால் நீங்களும் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களா?

‘தேவனே, பணத்தாலே அனைத்தையுமே மதிப்பிடும் பேராசையில் இருந்து என்னை விடுவிததுக் காத்துக்கொள்ளும், ஆமென்.’

ஒக்டோ

15

வவன்ஸி

எல்லாத் தீமைக்கும் வேர்

‘சஞ்சலத்தோடு கூடிய அதிகப் பொருளிலும் கர்த்தரைப் பற்றும் பயத்தோடு கூடிய கொஞ்சப்பொருளே உத்தமம்.’ (நீதி. 15:16)

பணம் என்றால் பின்மும் வாய் திறக்குமாம். பண ஆசைதான் எல்லாத் தீமைக்கும் வேர். லஞ்சங்கள், களாவுகள், ஏமாற்றுகள், பொய்கள், கொலைகள் எனப் பல்வேறு பாதகங்களுக்கெல்லாம் காரணம் பண ஆசையே. பணத்துக் காகத் திருமணம் செய்தல், பணத்துக்காக வேடந்துரித்தல், பணத்துக்காக வஞ்சனை செய்தல்... இப்படியாகப் பண ஆசையால் எழும்பும் தீமைகளின் பட்டியல் நீண்டுகொண்டே போகும். பணத்துக்காக மதம் மாறுவோரும் இருக்கத் தான் செய்கின்றனர்.

தேவைகளுக்கு நாம் தேவனில் சார்ந்திருப்போம். அதற்குப் போது மென்கிற மனதிருக்கும். உணவு, உடை, இருப்பிடம், நீர், ஆரோக்கியம், கல்வி ஆகியவைகளே அடிப்படைத் தேவைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. தேவைகளாக அவை சந்திக்கப்படும் வரைக்கும் அவை நல்லது. ஆனால் அவைகள் ஆசைகளாக மாறும்போதோ விகாரப்படும். உணவுத்தேவை வாய் ருசிக்கும் உணவாக வும், உடைத்தேவை ஆடும்பர உடைகளாகவும் ஆபரணங்களாகவும், இருப்பிடத்தேவை மாளிகை வீடுகளாகவும், நீர்த் தேவை வெறிகொள்ளும் குடிவகை களாகவும், ஆரோக்கியம் வெறும் மருந்துகளாகவும், கல்வியானது எமது உணர்ச்சிக்கும் காது இச்சிக்கும் அறிவாகவும் மாற்றம்பெறும்போதே விகாரப் படுகின்றது. ஆசைகளுக்கோ எல்லையில்லை. அவற்றை அடைவதற்கு நாம் உலகின் சகல வழிமுறைகளையும் பயன்படுத்த எத்தனிப்போம்.

எமது ஆசை, செல்வம் திரப்பி, வசதியைப் பெருக்கி, பிறரைவிடத் திறம்பட வாழுவேண்டும் என்பதா, அல்லது எமது தேவைகள் சந்திக்கப்படும்படி எத்தனித்து, பிறரின் தேவைகளையும் சந்திக்க நாட்டம் கொண்டிருப்பதா? இன்றைய தியானப்பகுதியிலே ஆசைக்குத் தப்பும்படியாக எம்மிலே இருத்த வேண்டிய சில சிந்தனைகளையும், சில எச்சரிப்புக்களையும் தருகின்றேன் : சிந்தனைகள் 1. ஆசையால் ஆதாயம் கிடையாது. போதுமென்ற மனதுடன் கூடிய தேவைக்கதிதான் மெய்யான ஆதாயம். 2. உலகிலே எமக்கு எதுவும் சொந்தமல்ல. எதையும் நாம் உலகுக்குக்கொண்டு வந்ததுமில்லை, அதிலிருந்து எதையும் எடுத்துச்செல்லவும் முடியாது. 3. அடிப்படையான தேவைகள் சந்திக்கப்பட்டால் அதுவேபோதும். அதுவே மிகுந்த ஆசீர்வாதமாய் இருக்கும். எச்சரிப்புக்கள் 1. செல்வந்தனாக விரும்புகிறவர்கள் பல்வேறு மாமிச இச்சைகளுக்கு இடங்கொடுக்க நேரிடும். 2. கேட்டிலும் அழிவிலும் அமிழ்த்தும் மதி கேட்டுக்கும் பல்வேறு சோதனைகளிலும் கண்ணிகளிலும் சிக்கநேரிடும். 3. விகவாசத்தை விட்டு வழுவி, அநேக வேதனைகளாலே தங்களைத் தாமே உருவக்குத்தும் நிலை ஏற்படும்.

“தேவனே, பணஅாசையையும் பேராசையையும் விட்டொழித்து உம்மிலே சார்ந்து வாழ என்னை வழிநடத்தும், ஆமென்.”

ஓக்டோ

16

சனி

பரலோகையும் கைநகரிழும் பேராசை

...தரித்திரநுக்குக் கொடு. அப்பொழுது பரலோகத்திலே உனக்குப் பொக்கிஷும் உண்டாயிருக்கும்.' (லூக்கா 18:22)

“கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை” என்று கூறக் கேள்விப்பட்டிருப்பிர்கள். கூழ் தேவையானால் மீசையை இழக்கவேண்டும், அல்லது மீசை வேண்டுமானால் கூழ் இழக்கநேரிடும் என்பதே அதன் அர்த்தமாகும். தடித்த மீசையைக் கொண்டுள்ள ஒருவர் ‘ஏன் மீசையுடன் கூழ் குடிக்கமுடியாதா’ என்று சவால்விட்டு, ஆசை தீரும்வரை கூழுக்குடித்து, மீசையை நன்றாகக் கழுவி, தனது சவாலைச் சாதித்துக் காட்டினார்! கூழுக்கும் மீசைக்கும் அவ்வளவுதாரம் தொடர்பின்மை இல்லைதான். “கடலுக்குள் இறங்கவும் ஆசை மணல் வீடுகட்டவும் ஆசை” என்று கூறுவது அதைவிடப் பொருத்தமாயிருக்குமோ? “ஏன் கடலுக்குள் மணல்வீடு கட்டி விளையாட முடியாதா?” என்று சிலர் அதற்கும் சவால்விடக்கூடும். ஒருவேளை போதிய நீர்முழுகிக் கவசங்களை அணிந்து கடலுக்கு அடியிலே மணல்வீடு கட்டி சாதனை புரியவும் கூடும்!

ஆனால் பேராசைக்கும் பரலோகத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடோ இவற்றையெல்லாம் தாண்டியது. “பேராசையுடன் (அல்லது பண ஆசையுடன்) பரலோகம் போகமுடியாதா” என்பதற்குத் தீர்க்கமான பதில், நிச்சயம் முடியாது என்பதே. ஐசுவரியம் உள்ளவர்கள் பொதுவாக அதன்மீது பற்றாசைக் கொண்டு, எதற்காகவும் அதை இழக்க விரும்ப மாட்டார்கள். “...தேவனுக்கும் உலகப் பொருளுக்கும் ஊழியம் செய்ய உங்களால் கூடாது” (மத்தேயு 6:24).

ஐசுவரியம் பொதுவாக எமது பேராசைக்கான தீனியாகவே அமைவதுண்டு. ஆரம்பகாலத்து மிஷனரிமார்கள் இதனைச் சரிவர புரிந்துகொண்டனர். அவர்களுள் அநேகர் தமது சொத்துக்களை விற்று அவற்றையெல்லாம் கொடுத்துத் தீர்த்தபின்புதான் மிஷனரிப் பணியிலே இறங்கினார்கள். அவர்கள் சம்பாதித்த பரலோக பொக்கிஷத்தை எவரும் அறியோம். ஆயினும் அவர்களது பணியால் ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் மாறுதல்கள் அவர்களது பரலோகப் பொக்கிஷங்களின் மட்டத்தை ஓரளவுக்காவது ஊகிக்க வைக்கிறது. அதேபோன்றதான் உள மற்றும் மனோநிலையுடன் இன்றும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய மிஷனரிகள், பணியாளர்கள் உள்ளனர். எனக்கண்பான சகோதரி ஒருவர் தனது பதின்வயதுக் காலத்திலேயே தனது சொத்துக்களை விற்று, முழுநேர வேதாகமப் போதனைப் பணியிலே இறங்கினார். அறுபது வயதைத் தாண்டியும் தொடர்ந்தும் தனியாக இருந்து பணியாற்றிவரும் அவரது பணியால் நன்மைபெற்று வருபவர்கள் ஏராளம்... பரலோகப் பணிகளுக்கும் மதிப்பீடுகளுக்குமாக ஐசுவரியத்தை இழக்கும் மனநிலை இராவிட்டால், நாம் பரலோகத்தைவிடத் தூரமானவர்களாகவே இருப்போம்.

“தேவனே. பரலோகத்தை இழக்குமளவுக்கு ஐசுவரியத்தால் பேராசைக்குத் தீனி போடாதிருக்க எனக்கு உதவும், ஆமென்.”

ஒக்டோ

17

நூயிறு

கொடுக்கும் பாக்கியம்

...வாங்குகிறதைப் பார்க்கிலும் கொடுக்கிறதே பாக்கியம்...
(அப்போஸ்தலர் 20:35)

குலுக்கல், சீட்டிமுப்பு போன்றவற்றிலே வெற்றிபெறுவது ஒரு பெரிய அதிஷ்டந்தான். சிலர் அந்த அதிஷ்டத்தை அடைவதற்காக குதிரைப்பந்தயம், சிட்டாட்டம், குதாட்டம், அதிஷ்ட லாபச்சீட்டு ஆகியவற்றில் பணத்தைக் கொட்டித் தீர்ப்பதும் உண்டு. மந்தையைத் தப்பவிடாமல் அவற்றால் தம்மை மேய்க்கும் “ஒநாய்” மேய்ப்பர்கள் ஊழியத்தையும் அப்படியான அதிஷ்டமாகவே நோக்கு வார்கள் என வேதம் எச்சரிக்கிறது. எதிர்பாராது எவராவது நமக்கு நன்கொடையாகப் பணம் தந்தால் நாம் அடையும் உணர்வு எப்படியானதாய் இருக்கும்! இப்படியாகப் பெற்றுக்கொள்வதிலேயே பொதுவாகப் பலரும் கவனம் செலுத்துவதும், அதைப் பெருத்த ஆசீர்வாதமாகக் கருதுவதும் அதையே சாட்சியாக உரைப்பதுமண்டு. ஆனால், பெறுவதைவிட மேலான அதிஷ்டம் கொடுப்பதாகும். பேராசையை மேற்கொள்வதற்கான சிறந்த வழிமுறையும் அதுதான்.

இன்றைய தியானப்பகுதியிலே பவுல் எபேசியருக்கு வழங்கிய தனது பிரியாவிடைச் செய்தியிலே, முன்று வருட காலமாக அவர்கள் மத்தியிலே அவர் ஆற்றிய பணியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுக் கூறுவதையும், இனி வரவிருப்பவற்றைப் பற்றிய தனது பயத்தை தெளிவுபடுத்துவதையும் காண்கிறோம். அவர் தனது பணியுடன்கூட தனக்காகவும், தன்னுடனே இருந்தவர்களுக்காகவும் வேண்டிய தேவைகளுக்காகத் தனது கைகளாலே வேலைசெய்து உழைத்து அவரது பணிக்கு மதிப்பைச் சேர்த்துக்கொண்டார். எபேசியர்கள் பொதுவாகச் செல்வந்தர்கள். ஆயினும் அவர்கள் மத்தியிலே அவர் ஆற்றிய பணிக்கு அவர்களிடமிருந்து அவர் எதையுமே இச்சிக்கவில்லை எனப் பகிரங்கமாக அறிக்கையிடுகிறார். இதுதான் கொடுப்பதைப் பற்றிய சாட்சி!

பேராசையை மேற்கொள்வதற்குச் சிறந்த வழிமுறை பெறுவதற்கு மாற்றுவழியான கொடுப்பதை வழக்கப்படுத்திக் கொள்வதேயாகும். தேவையுள்ள பலர் எம்மைச் சூழ இருக்கின்றனர். அவர்களது தேவைக்குக் கொடுப்பது அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதமாக அமையும் என்பது ஒருபுறமென்றால், அதைவிட இரட்டிப்பான ஆசீர்வாதம், எமது பேராசையில் இருந்து நாம் விடுபடுவதற்கு அது உதவிடும் என்பதாகும். வரவுகள் கூடும்போது அதற்கேற்ப எமது செலவு களையும் வாழ்க்கை முறையையும் உயர்த்த வேண்டுமா? அல்லது அதனைத் தேவையுடன் உள்ள மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்திட வேண்டுமா? இதற்கான எமது பதிலிலேதான் எமது பேராசை தீர்மானிக்கப்படும். “பேராசை பெருந் தரித்திரம்” என்று நம் முன்னோர்கள் கூறுவதில் பெரும் அர்த்தமுண்டு. உங்களது மகிழ்ச்சி கொடுப்பதிலா அல்லது பெற்றுக்கொள்வதிலா?

“பேராசையால் பீடிக்கப்படாதபடிக்கு கொடுப்பதில் உள்ள ஆசீர்வாதத்தை நான் அதிகமதிகமாய் அறிந்துகொள்ள உதவும் தேவனே, ஆமென்.”

ஒக்டோ

18

திங்கள்

கொடுக்கும் குணம்

‘தரித்திரனுக்குத் தயை செய்கிறவனோ அவரைக் (தரித்திரரை உண்டாக்கினவரை) கனம்பண்ணுகிறான்.’ (நீதிமொழிகள் 14:31)

தேவைகளுடன் இருந்த குடும்பம் ஒன்றிருந்தது. அதிலே இருந்த ஒருவன், ‘எனக்கு வருமானம் சொற்பமே. குடும்பத்துக்கு எப்படிக் கொடுப்பது? வெளிநாடு சென்றால் நிறையச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கலாம்’ என்று சிந்தித்தவ ணாக, வெளிநாடு செல்லும் முயற்சியிலே இறங்கி, வெளிநாடு சென்றான். வேலையும் பெற்றுக்கொண்டான். வேலைக்குச் செல்வதற்கு கார் தேவையென்ப தால் அதைக் கடனுக்கு வாங்கினான். கையுடன் கடனுக்கு ஒரு வீட்டையும் வாங்கினான். வட்டிக்கடன் எல்லாம் கொடுத்துத் தீர்த்த பின்பு குடும்பத்துக்குக் கொடுக்கலாம் என்று தொடர்ந்து உழைத்தான். செலவு அதிகரித்ததே ஒழிய மீதமாய் எதுவும் இருக்கவில்லை. திட்டரென ஞானோதயம் பிறந்தது. திருமணம் செய்தால், இருவருமாக உழைப்பதிலே நிச்சயம் குடும்பத்துக்கு அனுப்பலாம் எனத் தீர்மானித்தான். திருமணமும் செய்தான். வீட்டுக்குச் சாமான்கள் வாங்க வேண்டி இருந்ததால் தொடர்ந்தும் இருவருமாக உழைத்தனர். பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அவர்களுக்கு செலவு... எப்படிக் கொடுப்பது? சில வருடம் போகட்டும் என்று மேலும் உழைத்தான். பிள்ளைகள் இப்போது சிறுவராகினர். அவர்களுக்கு படிப்பு, டியூஷன், எலக்கியூஷன், பியானோ என்றெல்லாம் பெரும் செலவுகள் இருக்கிறதால் பின்னர் பார்க்கலாம் என்று தொடர்ந்து உழைத்தான். பதவி உயர்வுடன் வருமானம் அதிகரித்தும் போதவில்லை. பின்பு சிறுவர் வாலிபர்களாக வளர்ந்து வர....

கதை தொடர்ந்தது. ஆனாலும் முடிவிலே மாற்றமேதுமில்லை. கடைசி வரை தன் குடும்பத்துக்கு எதுவும் அனுப்பவே இல்லை!

கொடுப்பது எமது பொருளாதார நிலையினால் விளைவதல்ல. அது ஒரு மனோநிலை. பேராசைக்குச் சரியான மருந்து, கொடுப்பதை மனநிலையாக மாற்றிக்கொள்வதுதான். ஜகவியவான்கள் தமது இறுமாப்பான சிந்தையிலிருந்து விடுபட ஓரேவழி கொடுக்கும் சிந்தை கொள்வதுதான். நிலையற்ற ஜகவரியத் தால் நித்தியஜீவனை இழப்பதா, அல்லது தாராளமாயும் உதாரத்துவமாயும் கொடுத்து நித்திய ஜீவனைப் பற்றிக்கொள்வதா, எது சிறந்த பொக்கிஷம்? ஜகவரியத்திலே நம்பிக்கை வைப்பதா, தேவனிலே நம்பிக்கை வைப்பதா, எது நியாயம்? நற்கிரியைகளிலே ஜகவரியவானாக இருப்பதா, அல்லது தூர்க் கிரியை களால் ஜகவரியவானாவதா எது சரி? தற்காலப் பொக்கிஷத்தைத் திரட்டுவதா, அல்லது எதிர்காலப் பொக்கிஷத்துக்கு ஆதாரமானதைப் பற்றிக்கொள்வதா? தன்னால் வைத்துக்கொள்ள இயலாத்தை இழந்து (ஜகவரியம்), இழக்கக்கூடாத தைப் பெற்றுக்கொள்வதே (நித்திய ஜீவன்) ஞானமானது.

“தேவனே, கொடுக்கும் மனநிலையை எனது குணமாக மாற்றி, நற்கிரியைகளினாலே ஜகவரியவானாக ஆகும்படி எனக்கு உதவிசெய்யும், ஆமென்.”

ஒக்டோ

19

செவ்வாய்

நான் காவலாளியா?

...ஆபேல் காய்னுடைய பலியிலும் மேன்மையான பலியை
...செலுத்தினான். ...அவனுடைய காணிக்கைகளைக் குறித்து
தேவனே சாட்சி கொடுத்தார். (எபிரேயர் 11:4)

தன்னைவிட வேறு எவராவது அதிகமாகச் செய்துவிட்டால் அங்கு விரோதம் வலைபின்னத் தொடங்கிவிடும். “போட்டி இருக்கலாம், பொறாமை இருக்கக்கூடாது” என்று கூறக்கேட்டிருக்கிறோம். பொறாமையில்லாத போட்டி யைத் துருவித்துருவி தேடினாலும் காண்பது அழிர்வமே. “ஆபேலின் பலியுடன் காய்னின் பலியையும் தேவன் ஏற்றிருந்தால் பிரச்சினை இல்லை அல்லவா?” என்று ஒருவர் கேள்வி எழுப்பினார். “பலியை ஏற்றுக்கொண்டது நானா, நீரா? அவரல்லவா, தேவனல்லவா? அவர் இருதயங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கிறவர் அல்லவா?” என்று பதில் கொடுத்தேன். “அது திருப்தியான பதிலில்லை” என்றார் அவர். “சரி, ஒருவேளை காய்னின் பலியை தேவன் ஏற்றுக்கொண்டு ஆபேலின் பலியை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்று வைத்துக்கொள்வோம். ஆபேல் காய்னைக் கொன்றிருப்பானா? என்ன நினைக்கிறீர்?” என அவரிடம் கேட்டேன். அதற்குப் பதிலில்லை.

காய்ந்து வரண்டிருக்கும் புற்தரையில் புல்லே இருக்காது. ஆனால் ஒரு மழைபெய்தால் போதும், புல் துளிர்த்து பசுமையாகக் காட்சித்தரும். அதேவேளை மணற்தரையிலே எவ்வளவுதான் மழை பெய்தாலும் அங்கு புல் முளைக்காது. புல் முளைப்பது மழையினாலே அல்ல, தரையில் புலவேர் உள்ளதினாலேயே. அதேபோலவே, விரோத விளைவுகள் என்பது நிகழ்வுகளால் எழுக்கூடியதாயினும் அது அவரவரின் குணாம்ச மட்டங்களைப் பொறுத்ததே. கசப்பின் வேரை காயின் உடனேயே அறுத்திருந்தால், வாசற்படியில் படுத்திருந்த பாவத்தை நன்மை செய்வதால் விரட்டியடிக்க முயற்சி எடுத்திருந்தால், இப்படியான கொலையைத் திட்டமிடுவதற்கு அவனை அது இட்டுச்சென்றிருக்காது. ஆனால் அவனோ, தேவனின் நேரடியான எச்சரிப்பையும் பொருப்படுத்தாமல், வாசற்படியில் படுத்திருந்த பாவத்தை தன் உள்ளம்மட்டும் கொண்டுவந்து கொலையை திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளும் அளவுக்கு எரிச்சலால் ஆட்கொள்ளப்பட்டான். தன் சகோதரனுக்குத் தான் காவலாளியா என்று கேட்குமளவுக்கு அவனுக்குள் சகோதர பாசம் மரித்துவிட்டிருந்தது.

சகோதரருக்குள் எதிர்ப்புக்கள், விரோதங்கள், எழுவது சாதாரணமான ஒன்றே. ஏனெனில் அவர்கள் அனைவருமே வெவ்வேறான நபர்கள். ஒவ்வொரு நேரத்தில் ஒவ்வொரு மாதிரியாக இருக்கக்கூடியவர்கள். ஆயினும் நாம் எமது குணத்தை மாற்றும் அளவுக்கோ அல்லது அவர்கள் எமது சகோதரர் என்பதை மறக்கும் அளவுக்கோ நாம் விரோத சிந்தனைகளுக்கு இடங்கொடாமல் இருக்கவேண்டும்.

“தேவனே, உறவுகளை அறுக்குமளவுக்கு விரோதங்களை வளர்க்காது, நன்மையால் அவற்றை விரட்டிவிட எனக்கு வழிகாட்டும், ஆமென்.”

இக்டோ
20
புதன்

துன்மார்க்கர்மீது பொறாமை

...என் கால்கள் தள்ளாடுதலுக்கும், என் அடிகள் சறுக்குதலுக்கும் சற்றே தப்பிற்று : (சங்கீதம் 73:2)

‘நல்லோர் இன்புறுவர், துன்மார்க்கர் துன்புறுவர்’ என்பது அன்றைய மக்களின் நம்பிக்கையாக இருந்தது. “வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான், தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. ஆனாலும், துன்மார்க்கர் பாடுகள் இல்லாமல் மகிழ்வாக இருக்கின்றனரே! அவர்களது மகிழ்வு, நிறைவு, பெருமை, அதிஷ்டம் ஆகியவற்றைக் காண நேரும்போது தேவனின் பிள்ளைகள் நிலைதடுமாறி, தமது நல்வழிகளை விட்டு துன்மார்க்க மக்களின் வழியை வாஞ்சித்து நாடவுங்கூடும். அப்படியான ‘மீள்மனமாற்றங்கள்’ நிறையவே இடம்பெற்றும் உள்ளன.

துன்மார்க்கர்கள்மீது பொறாமை கொள்வது, தனது குற்றமில்லாமை மீது விசனப்படும் மனநிலைக்கு இட்டுச்சென்றதை இன்றைய தியானப்பகுதியிலே வாசிக்கிறோம். மேலும், அப்படியான பொறாமை எம்மை அவர்களது வழிமுறைகளை நாடும்படி ஈர்ப்பதாகவும் இருக்கும். அவர்களுக்கு இடுக்கண்கள் இல்லை. பெலன் உண்டு, பொதுவான பாடுகள் உபாதைகள் இல்லை, அவர்கள் தமது பெருமையைத் துணிந்து அணிந்து அகந்தையாகப் பேசுகிறார்கள். பெரிய “லெவல்” பார்வை பார்க்கிறார்கள். இருதயத்தில் விரும்புவதைவிட அதிகமாகவே அவர்களுக்கு நன்மைகள் ஊறுகிறதாம்! அதுமட்டுமா, அவர்கள் தேவனையே பகிடி பண்ணுகிறார்கள். “தேவனுக்கு அது எப்படித் தெரியும்... இதைப்பற்றி அறிவு அவருக்கு உண்டோ” என்கிறார்கள். இவ்வளவு செய்தும் அவர்கள் என்றும் கவலைவிகளாய் இருந்து, ஆஸ்தியைப் பெருக்கிக்கொண்டே கூபோகமாய் வாழுகின்றார்கள்!

“சுத்த இருதயமுள்ளவர்களுக்கு... தேவன் நல்லவராகவே இருக்கிறார்” (வச 1) என்ற உறுதிமிக்க மனநிலை தளம்பி, இறுதியிலே, “...விருதாவாகவே என் இருதயத்தை சுத்தம்பண்ணினேன்...” என்று கூறுமளவுக்கு சங்கீதக்காரரை இட்டுச்சென்றது. துன்மார்க்கர்மீது கொள்ளும் எதிர்ப்பு மனப்பான்மை எந்தளவுக்கு அவர்களது வழிமுறைகளின் இரசிகனாக எம்மை மாற்றிப்போட்டு, எமது நல் வழிமுறைகளைக் கசக்க வைக்கும் பார்த்தீர்களா? சங்கீதம் அத்துடன் முடிந்து விடவில்லை. தேவனுடைய பிரசன்னத்திலே பிரவேசித்து, அவர்களின் முடிவைப் பற்றிய முழுமையான தேவ நோக்கினைத் தியானித்தறிந்து, இறுதியிலே, “எனக்கோ தேவனை அண்டிக்கொண்டிருப்பதே நலம்...” என்று கூறி முடிக்கிறார்.

துன்மார்க்க வழி துணிகரமாக வெற்றிகளைத் தரும் காலகட்டங்களிலே வாழும் நாம், தேவன்மீதுள்ள எமது நெருக்கத்தைக் குலைத்துப் போடாதபடிக்கு அவர்கள்மீது பொறாமை கொள்வதைத் தவிர்த்துக்கொள்வோமாக.

“தேவனே, துன்மார்க்கத்தால் செழித்தோங்கும் உலகிலே, உம்மை அண்டிக் கொண்டு, உம்மிலே கண்ணோக்கமாயிருக்க எனக்குதலி செய்யும், ஆமென்.”

நீதிமான்கள்மீது பொறாமை

‘நான் விழுந்தாலும் எழுந்திருப்பேன்; நான் இருளிலே உட்கார்ந்தால், கர்த்தர் எனக்கு வெளிச்சமாயிருப்பார்’ (மீகா 7:8)

இறுதி முடிவை சரியானதாக அமைக்கும் பொருட்டாக எந்த வழிமறையைப் பின்பற்றினாலும் பாதகமில்லை என்பது கம்யூனிஸ்க் கொள்கை மட்டுமல்ல, இன்று பலரதும் கொள்கையுமாகியுள்ளது. தமக்கு எதிரானவர்களை பூண்டோடு அழிக்கும்பொருட்டு பொய், களவு, கொள்ளள, ஆட்கடத்தல், சித்திரவதை, சிறைவைப்பு போன்றதான் பாதகங்கள் தயவு தாட்சணியமின்றி மேற் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. வேதனைக்குரிய காரியம் என்னவென்றால் சபைகளுக்குள்ளும் அப்படியான ஒரு எண்ணப்போக்கு நுழைந்துள்ளமைதான். சபைகளுக்குள்ளும், சபைத் தலைவர்களுக்கும், சபைகளுக்கிடையிலேயும் நிலவும் விரோதங்கள் அவைகளை இந்தளவுக்கு இட்டுச்சென்றுள்ளன.

இன்றைய தியானப்பகுதி துண்மார்க்கரின் மீது நாம் கொள்ளும் பொறாமையின் விளைவைப்பற்றியும், நீதிமானுக்கு எதிராகக் கொள்ளும் விரோதத்தின் விளைவைப் பற்றியும் தெளிவாகக் கூறுகிறது. துண்மார்க்கர்மீது நாம் கொள்ளும் பொறாமை, எம்மைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர்களது கொடுமை, தீவினை ஆகியவற்றை நாடி எம்மை ஈர்ப்பதாய் அமையும் என்பதை நேற்றைய தியானத்திலே கண்டுகொண்டோம். ஆனால் எமக்கு எதிரிகளாய் அமையும் நீதிமான்கள்மீது கொள்ளும் பொறாமையோ எம்மை அழித்துப்போடு வதாய் இருக்கும். ஏனெனில், நீதிமான்கள் தேவனுக்குப் பிரியமானவர்கள். அவர்களும் தவறுகள் விடுவதுண்டு. ஆயினும் பொல்லாதவர்களைப்போல அல்லாமல், அவர்கள் விழுந்தாலும், ஏழ தடவை விழுந்தாலும், மீள எழுந்திருப்பார்கள். தேவனை நோக்கி அவர்கள் எழுப்பும் அபயக்குரலைக் கேட்டு தேவன் அவர்களைத் தூக்கிவிடுவார். நாம் எதிர்ப்பு மனோநிலையினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு அவர்கள் இடறிவிழும்போது களிகூர்ந்து கொக்கரிக்கக்கூடாது.

கர்த்தர் அதைப் பார்க்கிறார் என்றும், அவரது கோபம் திசை திரும்பும் எனவும் வேதம் எச்சரிக்கிறது. இரட்சிக்கப்பட்ட சகோதரர்களுக்குள் எழும்பும் பல்வேறு வேறுபாடு, விளக்கக்குறைவு, தவறான எண்ணம் ஆகியவை நமது சகோதரரை சகோதரர்களுக்கு எதிரான விரோதிகளாக ஆக்கிவிட்டுள்ளது. நாட்கள் செல்லச்செல்ல இவ்வித விரோதங்கள் அதிகரித்தே செல்கிறது. எமது “எதிரிச் சகோதரர்” ஒருவர் பாவத்தில் விழுந்தாலோ அல்லது பாதிப்புக்கு உள்ளாகும்போதோ எமக்குள் எழும் மனநிலை என்ன? அவர்களை பூண்டோடு அழிக்கும்படி நாம் செயற்படுகிறோமா? அல்லது, சந்தர்ப்பத்தை நழுவிடாது அவருடனான எமது சகோதரத்துவத்தை மீளவும் நிலைநாட்ட முயற்சி எடுக்கி ரோமா? எதிரிச் சகோதரர் எனும் அர்த்தமற்ற உறவை சகோதரர் எனும் உறவாக மாற்ற எத்தனிப்போமாக.

“தேவனே, எனது எதிரி சகோதரர்களின் வீழ்ச்சியில் வேதனையற்று, அவர்களுடனான உறவைச் சீர்படுத்தி வாழ எனக்கு உதவிசெய்யும், ஆமென்.”

ஒக்டோ

22

வள்ளி

சுவிசேஷ நோக்கமும் விரோதமும்

...எப்படியாவது, கிறிஸ்து அறிவிக்கப்படுகிறார். அதனால் சந்தோஷப்படுகிறேன், இன்னமும் சந்தோஷப்படுவேன்.

(பிலிப்பியர் 1:18)

பொதுவானதாயிராத அழைப்புகளோ கொடைகளோ சமூகமான வரவேற்பைப் பெறுவதில்லை. சபையொன்றிலே உதவியாளராகப் பணியாற்றி வந்த ஒருவன், போதைவஸ்துக்கு அடிமையாகியுள்ளவர்கள் மத்தியில் பணியாற்றும்படிக்கு தனக்குள்ள பாரத்தை சபைப் போதகருக்குத் தெரியப்படுத்தினான். அப்படியான ஒரு பணி இதுவரை இராததாலும், அவனை சுவிசேஷகளாகப் பயிற்றுவித்துப் பயன்படுத்தும்படியான நோக்கம் இருந்ததாலும் போதகர் அதற்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இழுபறி தொடர்ந்தது. இறுதியிலே அவன் தனது திருச் சபையை விட்டு விலக்நேரிட்டது. ஒரு சிலரின் ஆதரவுடன் போதைவஸ்துக்கு அடிமையானவர்கள் மத்தியிலே அவன் தனது பணியை ஆரம்பித்தான். சிறிது காலம் சென்றது. அவனது பணி தமது வியாபாரத்துக்குக் குறுக்காக வந்திருப்பதை அறிந்துகொண்ட போதை வியாபார முதலாளி, செய்த சூழ்சியால் அவன் போதைவியாபாரம் செய்ததாகக் குற்றஞ்சுமத்தப்பட்டு சிறையிலே அடைக்கப்பட்டான். அற்புதமான சுவிசேஷகளாக இருந்திருக்கவேண்டியவன் இப்போது எவ்வளவாய் வழிவிலகிப்போனான் என அவனது முன்னாள் போதகர் அவனை உதாரணமாக முன்வைத்து சபையினரை எச்சரித்தும் வந்தாராம்!

புறஜாதியாரிடையே பணியாற்றும்படி அழைப்பைப் பெற்றுக்கொண்ட பவுல் அந்தப் பணியை ஆரம்பித்தார். அன்று தொடக்கம் சபையின் உள்ளேயிருந்தும் வெளியேயிருந்தும் எதிர்ப்புகள் இருந்துகொண்டோன் வந்தன. அவரது பணியைப் புரிந்தவர்கள் ஒரு சிலர், அதனைக் கண்டித்து விமர்சித்தவர்களோ அநேகர். கட்டுக்காவலிலே பவுல் வைக்கப்பட்டபோது, சபைக்குள் இருந்த பலர் அவரது நற்பெயருக்குக் களங்கம் கற்பிக்கும் கதைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டி ருந்தனர். வேறு சிலரோ திடன்கொண்டு, தேவனுக்கான தமது பணியைப் பயமின்றி மேற்கொண்டனர்.

இவைகளைப் பவுல் எதிர்கொண்டதெப்படி? தன்னையல்ல, கிறிஸ்து வையும் அவரது சுவிசேஷத்தையும் மையமாகக்கொண்டே இவற்றை அவர் பார்த்தார். தன்னை விரோதித்தாலும் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கும் விடயத்திலே மாறுபாடானவர்களாய் அவர்கள் இராதுள்ளதையிட்டு அவர் சந்தோஷப்பட்டார். அக்துடன், தனக்கு என்ன நேரிட்டாலும் அது அவரது மகிழமைக்கு ஏற்றதாகவே இருக்கும் என்பதைப் பற்றித் திடமனங்கொண்டார். எம்மைப்போல் ஆராதனை, சபை, அழைப்பு, பணி போன்றவை இராததால் நாம் பிறவற்றை விரோதிக்கி ரோமா, அத்தகைய விரோதம் அபத்தமானதாகும். அத்தகைய விரோதத்துக்கு ஆளாக நேரிடும்போது எமது பார்வையை எம்மிலா அல்லது நாம் சேவிக்கும் கிறிஸ்துவிலா இருத்துகிறோம்?

“தேவனே, சுவிசேஷத்தையும் கிறிஸ்துவையும் மையமாகக்கொண்டு எமக்கெதி ராய் எழும் விரோதங்களில் உம்மைத் துதிக்கும்படி உதவிசெய்யும், ஆமென்.”

ஒக்டோ
23
சனி

பரலோக ஞானமும் லெளகீக ஞானமும்

‘நீதியாகிய கணியானது சமாதானத்தை நடப்பிக்கிறவர்களாலே சமாதானத்திலே விதைக்கப்படுகிறது’ (யாக்கோபு 3:18)

பிரச்சினைகள் இல்லாத வாழ்வு இல்லை. பிரச்சினை என்பது கிறிஸ்த வர்களுக்குந்தான். அவற்றை எப்படியாகக் கையாளுகிறோம் என்பதிலேயே பரலோக ஞானத்துக்கும் லெளகீக ஞானத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. பிரச்சனையைக் கையாள்வதால் எழும் பிரச்சினைகள், இருந்த பிரச்சினையைவிட பலமடங்கு அதிகமாவதுண்டு! ஆபீஸ் புறப்படத் தயாரான கணவன் உணவருந்த அமர்ந்தபோது, மனைவி தவறுதலாக சிறிது கறியை அவனுது ஆடையிலே சிந்திவிட்டாள். கோபத்திலே கணவன் மனைவி யைத் திட்ட, மனைவியும் பதிலுக்கு தான் கஷ்டப்பட்டுச் சமைத்துவைத்தும் பேச்கும் வாங்கவேண்டுமா என்று கேட்க, தான் மாடாய் உழைப்பதைக் கணவன் கூற, மனைவியும் அதற்குப் பதில் தர, “நீயே சாப்பிடு” என்று கணவன் எழு, மனைவி அழு, அவன் புறப்பட, வழியிலே ஓவர்ஸ்பீட்டுக்கு அவனைப் பொலீஸ் மறிக்க, ஆபீஸ்க்கு லேட்டாகிச்செல்ல, அவசரத்திலே தனது மொபைல்போனை எடுக்காமல் வந்ததால் அதற்கும் சேர்த்து பொல்ஸிடம் திட்டுவாங்க, பின்பு வேலைமுடிந்து வீட்டுக்கு வர, மனைவி முகத்தை உம்மென்று வைத்துக் கொண்டிருக்க, அன்றைய விளிட்டிங் பாதிக்கப்பட.....

அதேசம்பவம், அவனுது ஆடையிலே மனைவி கறியைச் சிந்திவிட்டாள், கணவன். “பரவாயில்லை நீர் உணவைப் பரிமாறும். நான் வேறு ஆடை அயன் செய்து போட்டுக்கொண்டு வருகிறேன்” என்று சென்று ஆடை மாற்றிவந்து உணவருந்திப் புறப்படுகையிலே மனைவி “மொபைல்போனை எடுத்தீங்களா” எனக்கேட்க, “ஓ, மறந்துவிட்டேன். தாங்ஸ்” என்று கணவன் மனைவியிடம் விடைபெற்று ஆபீஸ்க்குச் செல்ல, பொஸ் சிரித்து வரவேற்க, மனைவி போன் பண்ணி காலையிலே தான் கறி சிந்தியதற்காக மன்னிப்புக்கேட்க, மாலையிலே வீடுவந்து இருவருமே விளிட்டிங்சென்று வந்து ஜெபித்துவிட்டுப் படுக்க....

இரண்டுக்கும் வேறுபாடு ஒரே பிரச்சினையைக் கையாண்ட இருவிதங்கள்தான். முன்னையதிலே தற்பெருமை, கசப்பான் வைராக்கியம், எல்லாமே தாராளமாய்ப் பொங்கியது. பின்னையதிலே மன்னிப்பும் சமாதானமும் சாந்தமும் ஊறிவந்தது. முன்னையது லெளகீக ஞானம். பின்னையது பரத்து ஞானம். பிரச்சினையை நாம் எப்படிக் கையாளுகிறோம் என்பதை ஆராய்ந்து அதை வேறு எப்படிக் கையாண்டிருக்கலாம் எனச் சிந்திப்பதுதான் சரியானபடி நமது பிரச்சினைகளை அனுகுவதற்கான வழிமுறையாக அமையும்.

“தேவனே, பரலோக ஞானத்துடன் நான் பிரச்சினைகளை மேற்கொண்டு சமாதானத்தை விதைக்கக் கற்றுத்தாரும், ஆமென்.”

இக்டோ

24

ஞாயிறு

பொறுமைகாக்கும் பாக்கியசாலிகள்

‘சுகோதரரே... ஒருவருக்கொருவர் விரோதமாய்
முறையிடாதிருங்கள்.’ (யாக்கோபு 5:9)

விரோதம் தன் நலனை நாடும். சேவிக்கும் அன்பு பிறர்நலனை நாடும். விரோதத்தை மேற்கொள்வதற்கு வழி அன்பினால் சேவைசெய்து நமது நலனை தேவன் தருமளவும் காத்திருப்பதாகும். ஒருவருக்கு ஒருவர் விரோதமாகக்குற்றம் சொல்வது இலகு. எமக்குத் தீமை விளைவிக்கப்பட்டும், அதனைக் குற்றம் சொல்லாமல் தேவனிடம் விட்டுவிடுவதோ கஷணம். ஆயினும் அதுவே விரோத மனப்பான்மையை மேற்கொள்ளும் வழியாகும். பெண்கள் விடுதியொன்றின் மாணவியாக இருந்த போறின், ஆடைக்குச் சவர்க்காரம்போட்டு அதை அடித்துத் துவைத்துக்கொண்டு இருந்தாள். எதிரே, துவைத்துக்கொண்டிருந்த இன்னு மொரு மாணவியான மேரியின்மீது அந்தச் சவர்க்கார நுரைகள் படிந்தது. மேரி, முகத்தை அலசித் துடைத்துவிட்டு தன்வேலையைத் தொடர்ந்தாள். மேலும் சவர்க்காரம் பட்டுக்கொண்டே இருந்தது. ஆனாலும் மேரி எதுவுமே கூறாமல், மீண்டும் முகத்தை அலசித் துடைத்துவிட்டு, தன் ஆடைகளை அலசித் துவைத்து, காயப்போட்டுவிட்டு விடுதிக்குத் திரும்பினாள். இவற்றையெல்லாம் அவதானித்துக்கொண்டிருந்த வார்டன் மேரியைக் கூப்பிட்டனுப்பி, ‘உன்மீது நிறைய சவர்க்கார நுரைபட்டது, நீ ஏன் என்னிடம் முறையிடவில்லை? நான் டொறினுக்கு அடி போட்டிருப்பேனே’ என்று கேட்டாள். அதற்கு மேரி ‘சிலவேளை போரின் தெரியாமற் செய்திருக்கலாம் அல்லவா?’ என்றாள். ‘அப்படியாயின் நீ ஏன் டொரினிடம் நுரை உன்மீது படுகிறது, கவனித்துக்கொள் என்று சொல்ல வில்லை?’ என்று வார்டன் கேட்டாள். ‘சிலவேளை அவள் வேண்டுமென்றே செய்திருந்தால், அதனால் சண்டை வந்திருக்குமல்லவா? வெறும் சவர்க்கார நுரைதானே. கழுவினால் போய்விடுகிறது’ என்றாள் மேரி. ‘சரி ஒருவேளை போரின் தெரியாமல் செய்தாள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். எப்படி அவளுக்கு அதைப் புரியவைப்பீர். இல்லாவிட்டால், வேறொருத்திமீது அது படநேர்ந்து தேவையற்ற பிரச்சினை எழலாமல்லவா?’ என்று வார்டன் கேட்டாள். ‘இன்று பின்னேரம் விளையாடப் போவோம். அப்போது அவளுக்கு அதைப்பற்றி அவளிடம் சொல்ல யோசித்திருக்கிறேன்’ என்றாள் மேரி.

எமது விரோதங்கள் அந்தியானவை, பாவம் நிறைந்தவை என்பதையும், தேவனுடைய விரோதமே நியாயமும், நீதியமானது என்பதைச் சரிவர புரிந்து கொண்டோமானால், நாம் பிறரை விரோதிக்காது, ஒருவருக்கொருவர் முறையிடாது, விரோதங்களைக் களைந்து மெய்யைப் பேசும் பண்பை வளர்த்துக் கொள்ளலாம்.

“தேவனே, எளிதிலே குற்றஞ்சாட்டும் தன்மையிலிருந்து என்னை விடுவித்து, என் இதயத்தை ஸதிரப்படுத்தும்படி ஜெபிக்கிறேன். ஆமென்.”

புறந்தள்ளிக் குளிர்காயும் விரோதம்

‘...மிரியாழும் ஆரோனும்... கார்த்தர் மோசேயைக்கொண்டு மாத்திரம் பேசினாரோ? எங்களைக்கொண்டும் அவர் பேசினதில்லையோ என்றார்கள்.’ (எண்ணாகமம் 12:1-2)

தமக்கு மேலாக உள்ளவர்களை எதிர்ப்பதற்கு சிலர் காரண காரியம் கற்பித்து, அவர்களைப் புறந்தள்ளி அதிலே குளிர்காய்வதுண்டு. தேவன் அபிஷேகித்தவர்கள்மீது, அப்படியான எதிர்ப்பைக் காட்டுகிறவர்கள்மீது தேவன் பிரியமாயிரார். அப்படியானவர்கள் தகப்பனாலே முகத்தில் காறி உழிப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு ஒப்பானவர்களாகவே தேவன் கருதுகிறார் என்பதை இன்றைய தியானப்பகுதியிலே வாசிக்கலாம். தனது அயராத முயற்சியால் புதிதாக ஒரு திருப்பணியைக் கட்டியெழுப்பி, விஸ்தரித்து, புதியசபைகளை ஸ்தாபித்து அவற்றிக்குப் பணியாளர்களை நியமித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளையெல்லாம் பெற்றுக்கொடுத்து, அவர்களைப் பயிற்றுவித்து அவர்களை மேற்பார்வை செய்துவந்த ஒரு சகோதரனை அறிவேன். இறுதியிலே அந்தப் பணியாளர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அந்தச் சகோதரனின் மேற்பார்வைக்கு எதிராகக் குற்றஞ்சு சுமத்தி, பணியைவிட்டு அவரை அகற்றிப்போட்டு, உதவிகள் வழங்குவோருடன் நேரடி உறவுகளை ஏற்படுத்தி, அச்சகோதரனிடமிருந்து தமக்கு “விடுதலை” பெற்றனர். அவர்களது தீர்மானம் எவ்வளவு நீதியானது அல்லது அநீதியானது என்பதல்ல பிரச்சினை, ஆனால், பணியைவிட்டு அந்தச் சகோதரனை ஓரங்கட்டியதே, அவரால் தமக்குக் கிடைத்த நன்மைகளைப் பற்றிக்கொண்டு, அவரை வெறும் ஏனியாகப் பாவித்து அவரைத் தள்ளிவிட்டமையே.

மோசே இல்லையென்றால், ஆரோனுக்கும் மிரியாழுக்கும் பணியேது? மோசேயின் விவாகத்தைக் காரணங்காட்டி, அவரைப் புறந்தள்ளி, அவரை இழித்துரைத்து, தமக்குக் கிடைத்துள்ள மேன்மையிலே குளிர்காய்வதற்குத் திட்டமிட்டு மக்களது ஆதரவைப் பெற்று ஆரோனும் மிரியாழும் மேற்கொண்ட முயற்சியைப் பற்றித் தேவன் கோபங்கொண்டதாக வாசிக்கிறோம். மிரியாமை அவர் குஷ்டரோகத்தாலே தண்டித்ததால், ஆரோன் மனம்வருந்தி, மோசேயிடம் மன்னிப்புக் கேட்டதையும், மிரியாழுக்காகத் தேவனிடம் ஜூபிக்கும்படியாகக் கூறுவதையும், மோசே அப்படியே ஜூபித்ததையும், ஆயினும் ஏழுநாட்களின் பின்புதான் மிரியாம் குணமானாள் என்பதையும் வாசிக்கிறோம். விளைவு முழு இஸ்ரவேலருடைய பயணம் ஏழுநாட்களாக தடைப்பட்டது.

புறந்தள்ளிக் குளிர்காய எத்தனிக்கும் விரோதங்களை தேவன் வெறுக்கிறார். சவுலைத் தள்ளி தாவீதை உயர்த்தியதுபோல அவராக ஏற்படுத்தும் செயல்கள் நீதியானவை. ஆனால் நாமாகத் தள்ளிவைக்க எத்தனித்து அதனால் விளையும் நன்மையில் குளிர்காய எடுக்கும் முயற்சிகள் நமக்குப் பாதகமாயும், முன்னேற்றுத்துக்குத் தாமதமாயும் அமையும்.

“தேவனே, தமது நன்மைக்கென பொறுப்பானவர்களை அகற்றி, விளையும் நன்மையிலே குளிர்காய எத்தனிக்கும் போக்கை என்னை விட்டுப் பூரணமாக அந்தியப்படுத்திப் போடுவீராக, ஆமென்.”

ஒக்டோ

26

செவ்வாய்

காய்மகார விரோதம்

...சவுல் தாவீதைக் காய்மகாரமாய்ப் பார்த்தான். மறுநாளிலே... வீட்டுக்குள்ளே தீர்க்கதரிசனம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

(1சாமுவேல் 18:9-10)

தாவீதுடைய திறமைகளைக் கண்டுகொண்ட சவுல் அவனிடம் சில பொறுப்புக்களை ஒப்புவித்தான். ஆயினும், தாவீது எல்லாருடைய தயவையும் பெற்று, தன்னைவிட அதிக பாராட்டைப் பெற்றதைக் கண்ட சவுல் தாவீதுமீது காய்மகாரம் கொண்டதையும், அதனால் நிறைந்தவனாய் அவன் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்ததையும் வாசிக்கிறோம்! இறுதியிலே சவுல் தாவீதை ஓரங்கட்டி, ஆயிரம் பேருக்கு அதிபதியாக மாத்திரம் வைத்தான்.

காய்மகார விரோதமானது தீர்க்கதரிசனமாக வெளிப்படுமளவுக்கு ஆண்மீகப்படுத்தப்படலாம்! ஆயினும் உள்ளத்தின் ஆழத்திலோ அது விசனமாயும், மிகுந்த எரிச்சலாயும் இறுதியிலே ஒருவித அச்சமாயும் வேர்ப்பார்ந்து, கொலை செய்யவும் துணியும் அளவுக்கு உரம் பெறக்கூடும். காய்மகார விரோதமானது இன்று பல மட்டங்களிலும் பல துறைகளிலும் பல விதங்களிலும் இடம்பெற்று வருகின்றது. தனது செல்வாக்கைவிட அதிக செல்வாக்கைப் பெறும் மகன்மீது தந்தையின் காய்மகாரம், தன்னைவிட அழகியாக வர்ணிக்கப்படும் மகள்மீது தாயாரின் காய்மகாரம், தன்னைவிட மேன்மைபெறும் நன்பன்மீது நன்பன் கொள்ளும் காய்மகாரம், சகோதரனின் முன்னேற்றத்தின்மீது சகோதரன் கொள்ளும் காய்மகாரம்... இப்படியாக எண்ணற்ற காய்மகாரங்கள். இவைகளால் விளைந்த தீமையான விளைவுகள் எண்ணிலடங்காது.

காய்மகாரத்துக்கு இடங்கொடுத்தால், அது அவருக்குள் உள்ள திறமைகள், தன்மைகள், சந்தர்ப்பங்கள் ஆகியவற்றுக்கு எல்லை வகுத்துவிடும்: இல்லாத திறமைகளையும் சந்தர்ப்பங்களையும் உருவாக்கிக்கொள்ள நாடும், இறுதியிலே, இயலாமை உணர்வுகளால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, பயத்தால் பீடிக்கப் படுமளவுக்கு இட்டுச்செல்லும்.

காய்மகாரத்தை எப்படி மேற்கொள்வது? யோனத்தான் தாவீதுக்குச் செய்ததைப்போல, பிறில் உள்ள விசேஷித்த இயல்புகளை இனங்கண்டு நாம் அவற்றை ஊக்குவித்து, அதற்கென எமது அந்தஸ்தை இழக்கநேர்ந்தாலும் அதற்கு இடந்தருவதாலேயே. யுக்தத்திலும், உபாயம் வகுப்பதிலும், வேறு பல திறமைகளிலும் கைதேர்ந்தவனாய், பிறப்பின்படி சவுலுக்கு அடுத்த வாரிசாகத் திகழ்ந்தாலுங்கூட, தாவீதிலே தெரிந்த விசேஷித்தவைகளைக் கண்டுகொண்ட யோனத்தான் தன்னைவிட தாவீதே ஆளப்பொருத்தமானவன் எனத் தீர்மானித் தான். அதற்கென தன் தந்தையை விரோதிக்கவும், தாவீதை நேசிக்கவுங்கூடத் துணிந்தான். திறமையுள்ள இளவையதினர் தழைத்தோங்கி வளர்ந்து சிறந்து விளங்கும்போது அவர்கள்மீது காய்மகாரம்கொள்ளாது, அவர்களுக்கு இடந்தருவது, காய்மகார விரோதத்தின் விளைவுகளில் இருந்து நம்மைப் பாதுகாக்கும்.

“தேவனே, காய்மகார விரோதத்துக்கு நான் கொஞ்சமேனும் இடங்கொடாதிருக்க எனக்கு உதவிசெய்வீராக, ஆழென்.”

அஸ்தமிக்கமுன் அஸ்தமிக்கட்டும்

‘நீங்கள் கோபங்கொண்டாலும் பாவஞ் செய்யாதிருங்கள்.’
(எபேசியர் 4:26)

கோபம் தேவனுடைய குணாம்சங்களுள் ஒன்று (உபாகமம் 6:15). கோபம் அடிப்படையில் பாவம் அல்ல. சில காரியங்களைப் பார்க்கையிலே எமக்கு கோபம் எழவிட்டால், அது மெய்யான ஆன்மீகமாகாது. வீதியோரமாக பச்சிளம் பாலகன் ஒருவனை கயவன் ஒருவன் கண்மண் தெரியாமல் அடித்து உதைக்கும்போது, அதைக் கண்டும் எனக்குள் கோபம் எழவில்லை என்றால், எனது ஆன்மீகம் கேள்விக்குரியதே. மறுபுறத்திலே, எமது கோபங்கள் அனைத்துமே நீதியானவைதான் என்று சொல்வதற்கும் இல்லை!

கோபம் வருவதைத் தடுக்க இயலாது. ஆனால் கோபத்திலே பாவம் செய்வதைத் தவிர்க்கலாம். எப்படி? எரிதனைலை அப்படியே விட்டுவிடலாம். அல்லது நீருற்றி அணைக்கலாம் அல்லது எரிபொருள் ஊற்றி அதை அணையாமல் மூட்டிவிடலாம். எமது கோபங்களுக்கு நியாயம் கற்பித்து அதை முன் டெழிசெய்வது, பிசாகுக்கு இடங்கொடுப்பதாகும். அது எரிபொருள் ஊற்றி அணையாமற் பேணும் முயற்சி. கோபத்தை அப்படியே விட்டுவிட்டால், அது நீருபுத்த நெருப்பாக நாட்கள் கணக்கிலே இருக்கலாம். தென்றல் காற்றுக்கும் கடும் காற்றுக்கும் அது முன்டெழும். மேலும் அதன்மீது எரியக்கூடிய பொருள் ஏதாவது விழுந்தால் அதை அது எரித்துவிடும். எரிதனைலை நீருற்றி அணைப்பதே சிறந்தது. அதேபோலவே, நாம் எமது கோபத்தின்மீது தண்ணீர் ஊற்றி அணைக்கத்தக்கதாக, அதாவது எமது கோபத்தைத் தணித்துப்போடும் வழிமுறைகளை நாட முயற்சிக்கவேண்டும்.

அது எம்மைப் பற்றிய தற்பரிசோதனையாகவோ, அல்லது நேரடியாகக் கதைத்து மற்றவனைப் புரிந்துகொள்ள எத்தனிப்பதாகவோ, ஜெபிப்பதாகவோ, வேதம் வாசிப்பதாகவோ, தேவனுக்குமுன்பாக எம்மை நிறுத்தி ஆராய்வதாகவோ, கோபச் சூழ்நிலையைத் தவிர்ப்பதாகவோ, உருக்கமாக தேவன் எங்களை மன்னித்ததுபோல மன்னிப்பதாகவோ, இப்படியான வேறு எந்த வழி முறையாகவோ அமையலாம். எதுவாய் இருப்பினும், சூரியன் அஸ்தமிக்கமுன் உங்கள் எரிச்சல் தணியக்கடவுது என்று பவுல் அறிவுறுத்தல் வழங்குகிறார். மேலும் சகலவிதமான கசப்பும், கோபமும், முர்க்கமும், கூக்குரலும், தூஷண மும் உங்களை விட்டு நீங்கங்கடவுது (வச 31) என்றும் கூறுகிறார்.

எமது கோபத்தனைகளை நாம் அணைக்க எத்தனிக்கிறோமா அல்லது அவற்றுக்கு எரிபொருள் ஊற்றி பற்றவைக்கின்றோமா, அல்லது எதுவுமே செய்யாமல் நிலைமையை மோசமாக ஆக்கிப்போடுகிறோமா?

“கோபத்திலே பாவம் செய்யாதபடிக்கு சூரியன் அஸ்தமிக்க முன் எனது கோபங்களை அஸ்தமிக்கச் செய்யும் வழிமுறைகளை எனக்குக் கற்பித்துத் தாரும் ஆண்டவரே, ஆமென்.”

ஏக்டோ

28

வியாழன்

படிந்திறுகும் கோபம்

‘சவுல் அவனைக் (யோனத்தான்) குத்திப்போட அவன்மேல் ஈட்டியை எறிந்தான்.’ (1சாமுவேல் 20:33)

தன்னைக் கொலைசெய்வதற்கு சவுல் நோக்கமாய் இருப்பதாக தாவீது யோனத்தானிடம் தெரிவித்தான். யோனத்தானே அதை நம்பவில்லை. தனது தந்தையார் அப்படியானவர் அல்ல எனத் திடமாக நம்பினான். அதை உறுதிப் படுத்தும்பொருட்டு அமாவாசையென்றும் அதற்கு அடுத்தநாளும் தாவீது ராஜ பந்திக்கு வராதிருந்து, அருகிலுள்ள தோட்டத்திலே ஒளித்திருக்கக் கூடிட்டான். அடுத்துடெட்டு இருநாட்களாக தாவீது ராஜ விருந்துக்கு வராதிருப்பதற்கான காரணத்தை யோனத்தானிடம் சவுல் விசாரித்தான். தன்னிடம் அனுமதி கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு தன் குடும்ப ஊரான பெதல்கேழுக்கு அவன் சென்றுவிட்டதாக யோனத்தான் கதையளந்தான். அவ்வளவுதான், சவுல் அனல் கக்கினான். தன் மகன் யோனத்தான்மீது பொரிந்து தள்ளினான். தாவீது கொல்லப்படவேண்டியவன் என்று கூறினான். தாவீதைக் கொல்வதிலே சவுல் கொண்டிருந்த தீவிரம் யோனத்தானுக்கு அப்போதுதான் புரிந்தது. தாவீது ஒரு தவறும் செய்யாததால், ஏன் கொல்லப்படவேண்டும் என யோனத்தான் சவுலுடன் வாதிட்டபோது, அவனையே கொல்லும்படியாக சவுல் ஈட்டியை எறிந்தான்.

உள்ளத்துக்குள் எவரைப் பற்றியாகிலும் உள்ள கோபம் இறுகிப் படிந்திருக்கும்போது இப்படியாகவே அது வெளிப்படும். படிப்படியாக கோபம் உள்ளத்திலே படிவதாலேயே, உள்ளத்தில் அது இவ்விதமாக இறுக்கமாகிவிடும். அப்படி இறுகிய கோபம் எவ்வித வாதத்துக்கும் அசைந்துகொடாது. தனது கோபத்தைத் தானே நியாயப்படுத்தும். அந்த நியாயத்தை சவாலிடும் எவரையும் அது எதிர்த்து நிற்கும். யோனத்தானின் நன்மைக்காகவே தாவீது கொல்லப்படவேண்டும் என சவுல் யோனத்தானிடம் வாதிட்டான். ஆனால், யோனத்தான் அதைச் சவாலிட்டுக் கேள்வி கேட்டபோதோ அவனையே கொல்ல முயன்றான்.

இன்று அநேக சகோதரர்களுக்குள்ளும் உறவினர்களுக்குள்ளும் பகைமை படிப்படியாகப் படிந்து அவர்தம் உள்ளங்களிலே இவ்வண்ணமாக இறுகிக் காணப்படுகிறது. “பெயரைக் கேட்டாலே புலிபோலச் சீறும்” மனப்பான் மையை இன்று அநேகமாகக் காணலாம். “உனக்காகத்தான் இதைச் செய்கி ரேன்” என்று ஒருவரிடம் இன்னொருவர்மீது தான் கொண்டுள்ள கோபத்தை நியாயப்படுத்தும் அதேவேளை, அதைச் சவாலிட்டுப் பேசினால் அவரையே ஒழித்துக்கட்ட நாடும். இப்படியாக இறுகிப்படியும் கோபங்களை நொறுக்கித் தகர்த்துப் போடலாம் அல்லது அதைக் கரைத்துப் போடலாம். எவ்விதத்திலாவது படிவு அகற்றப்படவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது எம்மையே அழித்துப்போடும். “தேவனே, படிகற்பாறையாக எனக்குள் இறுகிக் கிடக்கும் விரோதங்களைத் தகர்த்துப்போடும்படி என்னிலே செயற்படுவீராக, ஆமென்.”

ஒக்டோ

29

வள்ளி

புண்டோடு அழிக்கநாடும் கோபம்

‘அவன் எனக்குச் செய்தபிரகாரம் நானும் அவனுக்குச் செய்வேன்... என்று நீ சொல்லாதே.’ (நீதிமொழிகள் 24:29)

மொர்தெகாய் ஏன் ராஜ கட்டளையை மீறினான்? அதுவும் ராஜாவின் ஊழியக்காரர் பலர் நாளுக்குநாள் அவனுடனே பேசி அவன் ராஜ கட்டளையை மீறுகிறதைச் சுட்டிக்காட்டியுங்கூட, ஏன் ஆழானை நமஸ்கரிக்க மறுத்தான்? அவன் யூதனாய் இருந்ததைத் தவிர வேறு எந்தக் காரணமும் இப் பகுதியிலே நேரடியாக இல்லை. யூதர்கள் ஆகாகியர்களுக்கு எதிரானவர்கள் என்றும், ஆழான் ஆகாகியனாக இருந்தமையால் மொர்தெகாய் அவனை நமஸ்கரிக்கா மல் இருந்திருக்கலாம் என சிலர் அவன் செய்ததற்கு வக்காலத்து வாங்கலாம். இங்கு அவன் செய்தது சரியா தவறா என்ற வாதத்துக்கே இடமில்லை.

ஒருவர்மீதுள்ள கோபத்தினால் அவரைச் சார்ந்த இனத்தையே பகைப் பதா? ஒருவேளை தன்னை நமஸ்கரியாததையோ, அல்லது ராஜாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றத் தவறியமையோ காரணங்காட்டி மொர்தெகாயை ஆழான் தண்டித்திருந்தால் கதை வேறுவிதமாகச் சென்றிருக்கும். ஆனாலும் அவன் மொர்தெகாயின் இனத்தையே, அதுவும் தலைநகரில் மட்டுமன்றி முழு ராஜ்யம் அனைத்திலும் அந்த இனத்தை ஒட்டுமொத்தமாக அழித்தொழிக்க எண்ணியமை நியாயமற்றதே. ஒருவிதத்திலே, அது அவனது தப்பான சுய ரூபத்தைக் காட்டிநிற்கிறது. அவனது குழ்ச்சியால் அனுப்பப்பட்ட ராஜ செய்தி யால் ராஜ்யமெங்கும் உள்ள யூதர்கள் கலங்கித் தவிக்கையிலே அவன் தன் சகபாடிகளுடன் குடித்து வெறித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒருவர்மீதோ அல்லது சிலர்மீதோ கொள்ளும் கோபம், அவர்களைச் சார்ந்த முழு இனத்தின்மீதுமான கோபமாக விஸ்வருபம் எடுப்பது இன்றைய நாட்களிலே சாதாரணமாகிப் போயுள்ளது. அதிலும் குறிப்பாக, இலங்கையிலே நிலவி வந்த உள்ளாட்டு யுத்தத்தால் தனிப்பட்டாகியில் ஒரு சிலராலோ அல்லது தனிநபர்களாலோ கடும்பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாகியுள்ள இந்த நாட்டின் இரு இனத்தவர்களுமே ஒருவர் மற்றைய இனத்துக்கெதிராகக் கசப்பான மனநிலை யைக் கொண்டுள்ளனர். ஒரு சிலரால் எமக்கு ஏற்படும் தனித்துவ கசப்புகளும் வெறுப்புக்களும் முழு இனத்தையுமே கசக்கவும் வெறுக்கவும் செய்வது எவ்வகையிலே நியாயமாகும்?

பல தசாப்தங்களாக இடம்பெற்ற உள்ளாட்டு யுத்தத்தால் மற்றைய இனத்தைப்பற்றிப் பொதுவாகக் கொண்டுள்ள கசப்பு மற்றும் முன்னெண்ணங்கள் தப்பபிப்பிராயங்களை மாற்றியமைப்பதிலே கிறிஸ்தவர்கள் முன்னிற்கவேண்டும்.

“தேவனே, எனது யுத்த அனுபவங்களால் மற்றைய இனத்தையே பகைப்பதாக எனக்குள் எழுந்திருக்கும் கிலேசங்களை அகற்றிப்போட எனக்கு உதவி செய்வீராக. ஆமென்.”

இக்டோ

30

சனி

கோபம் ஒரு தொற்றுநோய்

'கோபக்காரனுக்குத் தோழனாகாதே.' (நீதிமொழிகள் 22:24)

நீதிமொழிகள் நூலிலே அதிகாரங்கள் 10 முதல் 29 வரை அடங்கலான பகுதிகள் தனிவரிக்கூற்றுக்களாக, ஓவ்வொரு வரியிலும் ஓவ்வொரு காரியத்தை நறுக்கெனக் கூறுவதாய் அமைந்துள்ளது. இத்தகைய பகுதிக்குள் கோபத்தைக் குறித்து அநேக கூற்றுக்கள் உண்டு. இதில் இரு வசனங்கள் கோபத்தைப்பற்றிய முக்கியமான அம்சமொன்றைத் தெரிவிக்கின்றது. அதுதான் கோபக்காரனுக்குத் தோழனாகாதே. வெள்ளைத்துணியின் வெண்மையை ஒரு கறுப்பு துளி பாதித்து விடும். தொற்று வியாதியைக் கொண்டவர்களுடன் ஆரோக்கியமானவர்கள் கொண்டிருக்கும் சகவாசம், அவர்களையும் அந்நோயின் தொற்றுக்கு ஆளாக்கி விடும். இவைகளைப்போலவே கோபம், சாந்ததுணமுள்ளவர்களையும் தொத்திக் கொள்ளும். முதிர்வயதிலே யாக்கோபு தன் பிள்ளைகளை ஆசீர்வதிக்கும்போது, சிமியோன் மற்றும் லேவியைக்குறித்து, “என் ஆத்துமாவே... என் மேன்மையே, அவர்கள் கூட்டத்தில் நீ சேராதே... உக்கிரமான அவர்கள் கோபமும் கொடுமையும் மூர்க்கமும் சிபிக்கப்படக்கடவுது...” என்றார். கோபக்கூட்டத்துடன் சேருவது, அவர்களின் வழிமுறைகளை நாமும் கைக்கொள்ளும்படியாகத் தூண்டும்.

நண்பர்கள், சகபாடிகள் எமது நண்பர்களாக இருக்கவேண்டியது அவசியம். ஆனாலும் அவர்கள் யார் என்பது மிகவும் முக்கியமானதாகும். உக்கிர கோபங்கொண்டவர்கள் எமக்கு நெருங்கிய நண்பர்களாய் இருப்பார்களோயானால், எம்மைப்போல அவர்கள் மாறுவதைவிடவும் அவர்களின் வழியை நாம் கைக்கொண்டு எமது ஆத்துமாவுக்குக் கண்ணியை வருவிப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகளே அதிகம் உண்டு.

பாடசாலை மாணவர்களுக்கு காதல் விடயத்திலே பல்வேறு பிரச்சினை எழுவதுண்டு. ஒரு சில பெண்களுக்காக சண்டைகளும் இடம்பெறுவதுண்டு. நற்குணம் கொண்ட மாணவர்கள் அப்படியான கோபக்கும்பல்களுடன் சேர்ந்தார்களோயானால் அவர்களும் அதேவழிகளைக் கற்றுக்கொள்வதற்கான சாத்தியப் பாடுகள் அதிகம். அதேபோலத்தான் பெரியவர்களிடையே கோஷ்டி மோதல்கள், அடிதடிகள் எனப் பல்வேறுவித தொற்றுக்கள் அவர்களை தொற்றிவிடக்கூடும்.

தொற்றுநோயால் பாதிக்கப்படாதிருப்பதற்கு உரிய தவிர்ப்புமுறையைக் கையாளலாம். அல்லது வியாதியைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் வழி முறைகளைக் கையாளலாம். இவை இரண்டிலும் தவிர்ப்புமுறையே சிறந்தது. வேதாகம எச்சரிக்கையை நாம் கைக்கொண்டு, கோபக்காரனுக்கு நெருங்கிய சகாவாக இராமல் தவிர்த்துக்கொள்ளும்படியாக இன்றைய தியானப்பகுதி எமக்குக் கூறுகிறது.

“தேவனே, நான் கோபக்காரனுக்குத் தோழனாக ஆகாமல் உம்மைக் கிட்டிச் சேரும்படிக்கு வாஞ்சை கொண்டிருக்க உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

ஒக்டோ

31

நூயிறு

கேள், பேசு, கோபியாதே!

...கேட்கிறதற்குத் தீவிரமாயும். பேசுகிறதற்குப் பொறுமையாயும்.

கோபிக்கிறதற்குத் தாமதமாயும்....' (யாக்கோபு 1:19)

விட்ட இடத்திலிருந்து தொடரக்கூடியதாக வாசிப்புக்கள், எழுத்துக்கள், சிலவகை விளையாட்டுக்கள் என்றெல்லாம் உண்டு. கோபமும் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடரக்கூடியது!

கடற்கரையிலே இருவர் சந்தித்துக்கொண்டனர். எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கிறதே என்று இருவரும் ஒருவரைப்பற்றி மற்றவரிடம் விசாரித்தனர். அப்படியே விசாரித்துக்கொண்டு போனதில், இறுதியிலே முன்றரை வருடங்களுக்கு முன்பாக ரயிலிலே ஜன்னலோர இருக்கைக்காக சண்டைப் போட்டதிலே தான் தாம் இருவரும் சந்தித்தனர் என்பதை அறிந்துகொண்டனர். அவ்வளவு தான், அந்தக் கடற்கரையிலேதானே வாய்த்தர்க்கம் மீண்டும் தொடங்கிவிட்டது. "நான் சொல்லுகிறதை நீர் கேளும்" என்று மாறி மாறி வாய்ச்சண்டை வலுத்து, முத்தி, இறுதியிலே ஒருவர்மீது ஒருவர் மண்ணெறிந்து சண்டைபோடுமளவுக்குச் சென்றுவிட்டது. கடும் கோபம் பேசத் தீவிரிக்கும், கேட்பதற்கு மறுக்கும், நாம் கோபத்திலே என்ன பேசுகிறோம் என்பதும், எமது வார்த்தைகள் எந்த அளவுக்கு இன்னொருவரைச் சுடும் என்பதும் தெரியாது. இப்போது ஈமெயில் கையடக்கத் தொலைபேசியிலே வந்துவிட்டதினால், சொல்லவேண்டிய எல்லாவற்றையுமே காரசாரமாக எழுத்திலே கொட்டித்தீர்க்கும் மலிவான வழிமுறையாக அதை இன்று பலர் பயன்படுத்துகின்றனர். இவைகளால் ஏற்படும் காயங்களும், விளைவுகளும், சிதைவுகளும் அநேகம். "தீயினால் சுட்ட புண் ஆறுமே, ஆறாது நாவினால் சுட்ட வடு" என்றார் வள்ளுவர். நெருப்புச் சூட்டுக் காயம் ஆறினாலும் பேச்சினால் சுட்ட காயம் ஆறாதாம்.

"கரிகள் தழலுக்கும் விறகு நெருப்புக்கும் ஏதுவானதுபோல வாதுப் பிரியன் சண்டைகளை மூட்டுகிறதற்கு ஏதுவானவன்." (நீதி.26:21) "நாவு... அடங்காத போல்லாங்குள்ளதும் சாவுக்கேதுவான விஷம் நிறைந்ததுமாய் இருக்கிறது" (யாக்.3:8) "...தன் நாவை அடக்காமல் தன் இருதயத்தை வஞ்சித்து, தன்னைத் தேவ பக்தியுள்ளவனென்று எண்ணினால், அவனுடைய தேவ பக்தி வீணாயிருக்கும்." ஆம், வாதிடுவதாலோ, வாய்ச் சமரினாலோ வெல்ல எத்தனிப் பதினால் சாதிப்பது விரோதங்களும், கசப்புகளும் காயங்களுமேயாகும். எமது கோபம் தேவ நீதியை நடப்பிக்கமாட்டாது. எனவே நமது நாவை நாம் கட்டி ஆளுவேண்டியது அவசியமாகும். கேட்பதற்குத் தீவிரம், பேசுவதற்கு பொறுமை, கோபிக்கத் தாமதம் என்பது ஒரு தொடர் சமன்பாட்டைப் போன்றது. கேட்பதிலே தீவிரம் காட்டினாலே தன்பாட்டிலே அது பேசுவதற்குப் பொறுமை காக்கும், கோபிக்கத் தாமதிக்கும். இனியாவது கேட்பதற்குத் தீவிரம் காட்டுவோமா?

"தேவனே, என் வாய்க்குக் காவல் வைத்து, என் செவியைத் திறந்துவிடும், ஆமென்."

நவி**1****திங்கள்**

உன் பாதையை அறிந்தவர்

‘என் ஆவி என்னில் தியங்கும்போது. நீர் என் பாதையை அறிந்திருக்கிறீர்.’ (சங்கீதம் 142:3)

“சஞ்சலமும், நெருக்கமும் குழந்துகொண்டிருக்கிறது; நல்லது என்று நான் காணும் வழிகளிலெல்லாம் மறைவான கண்ணிகள் இருந்து என்னை அகப்படுத்திக்கொள்கின்றன; உதவிக்காக வலதுபுறம் திரும்புகிறேன்; என்னைப் புரிந்துகொள்வார் யாருமில்லை; இடதுபுறம் திரும்புகிறேன்; யாவும் வெறுமையும் பாதுகாப்பற்றாகவும் இருக்கிறது. நான் தனித்துவிடப்பட்டுள்ளேன்; என் பாரங்க ணைத் தாங்குவார் யார்? என்னை விசாரிப்பார் யார்? அருமையான உறவினர், அன்பான குடும்பம், எவருக்குமே என் உள்ளத்தின் விசாரங்கள் புரியவில்லை; புரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கவுமில்லை. என் ஆத்துமா கலங்குகிறது; நான் மிகவும் தாழ்த்தப்பட்டுள்ளேன்” இவ்விதமாக உங்கள் அந்தரங்கங்களிலே போராடிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? உங்கள் சரீரம் பலவீனமடைந்த வேளைகளிலெல்லாம் உங்கள் ஆவி உற்சாகமாயிருந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்போது ஆவியே உங்களுக்குள் தியங்குவதனால், சோர்ந்துபோனீர்களா?

உங்களைப்போலவே பலவித பாடுகளினுடே கடந்துசென்ற தாவீதின் விசுவாசமும், அறிக்கையும் இன்று உங்களுக்குரியதாகட்டும். “என் ஆவி எனக்குள் தியங்கும்போது நீர் என் பாதையை அறிந்திருக்கிறீர்.” ஆம், நம் வழிகளைல்லாம் சிக்கலாக மாறிவிடும்போது, நாம் போகும் பாதைகள் சரியானவைதானா என்ற கேள்வி நம்மைப் பெரிதும் உலுப்பிவிடுவதாக இருக்கிறது. நம் சமீபத்தில் தேவன் இல்லையோ என்ற சந்தேகம் உண்டாகிறது. பிரியமானவனே, நம் சமீபத்தில் தேவன் இருப்பதை நம்பக்கூடாத இக்கட்டான வேளைகளிலும்கூட அவர் நமக்கு மிகவும் அருகிலிருந்து, நம்மை முற்றிலும் அறிந்தவராய், நம்மை நடத்துகிறார் என்பதே அவரைப்பற்றிய நமது நிச்சயமும், தெரியமுமாய் இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் அதுவே சத்தியம்.

தேவபிள்ளையே, கர்த்தர் உன் பாதையை அறிந்திருக்கிறார்; ஆகவே கலங்காதே. உன் ஓருங்கின் ஆவிக்குப் பதிலாக துதியின் ஆடையை உனக்கு அருள் தேவன் வல்லவராயிருக்கிறார் (ஏசா.61:3) நீ போகும் பாதையை அவர் அறிவார். ஆகையால் நீயே உன்னை வேதனைப்படுத்தாதே. சஞ்சலமும், நெருக்கங்களும் உன்னைச் சூழந்துகொள்ளும் வேளைகளில், கர்த்தரை உன் அருகிலேயே கண்டுகொள்ளவும், உன் துவண்டுபோன இருதயம் துதியினால் நிரப்பப்படவும் கற்றுக்கொள். உன் ஆவி உனக்குள் தியங்கும்போதெல்லாம், நீ போகும் பாதை தெரியாமல் திகைக்கும்போதெல்லாம், உன் தேவனை உன் விசுவாசக் கண்களால் தரிசிக்கக் கற்றுக்கொள். நீ நிச்சயம் ஜெயம் பெறுவாய்.

“என் நேசபிதாவே, நீரே என் பாதையை அறிந்திருக்கிறவராகையால் நான் துக்க முகத்துடன் ஏன் திரியவேண்டும்? இந்தத் தெரியத்தை எனக்களித்த என் தேவனே நான் உம்மை நன்றியோடே துதிக்கிறேன். ஆமென்.”

2 உன்னைத் தொடரும் கண்கள்

ஆனாலும் நான் போகும் வழியை அவர் அறிவார்.
(யோபு 23:10)

இந்த மகிமையான அறிக்கையைச் செய்த பக்தன் யோபு எந்நிலைமையிலிருந்து இதைச் சொன்னார் என்பதை நாம் அறிவோம். “ஆனாலும்” என்று கூறுவதைக் கவனியுங்கள். அவரது அங்கலாய்ப்புகளை உணர்ந்துகொள்ள யாரும் இருக்கவில்லை; அவரது நண்பர்களாலேயே அவர் முரண்டுபிடிக்கும் ஒருவர் என கருதப்பட்டார். கர்த்தரைச் சந்திக்கும் இடத்தை யோபு தேடினார். முன்னாகவும் அவர் இல்லை; பின்னாலும் அவரைக் காணவில்லை; இடது புறத்திலும் அவர் இல்லை; வலதுபுறமும் வெறுமையே. எந்தத் திக்கிலும் யோபு வால் தேவ சமுகத்தை உணர முடியவில்லை. அத்தனை நெருக்கம்.

இப்படியான சூழ்நிலைக்குள் அகப்பட்டிருக்கிறீர்களா? உங்கள் வழிகள் அடைப்பட்டுக் கிடக்கின்றனவா? அலைமோதும் சிவந்த சமுத்திரத்தின் முன்னே அன்று திகைத்து நின்ற இஸ்ரவேல் ஜனத்தின் மனநிலையிலா நீங்களும் இருக்கிறீர்கள்? சோதனைகள், தப்பபிப்பிராயங்கள், சந்தேகங்கள், யாவும் உங்கள் வாழ்வையே சின்னாபின்னமாகக் வகைதேடக்கூடும். ஆத்துமா தாகமெடுக்கும் போதெல்லாம் கசந்த மாராதான் கண்களுக்குத் தெரியும். ஆனால், நமது எல்லா நிலைமைகளையும் தேவன் அறிந்திருக்கிறார் என்பதை இந்நாளிலே நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். மறுபக்கமாக, ஏல்மின் அனுபவம் போன்ற உற்சாகத்தில் இருக்கிறீர்களா, அதனையும் தேவன் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார். ஏனெனில், அவ் வழியிலே நாம் இலகுவில் இடறி விழக்கூடுமே. அதிலும் நம் காலாடிகளைக் காத்துக்கொள்கிறவர் அவரே. ஏழு மடங்கு அதிகரிக்கப்பட்ட சூளையின் மத்தியில் தன் பிள்ளைகளுடன் உலாவிய அவர், இன்றும் நம்மோடு இருக்கிறார். சூளையை அணைக்காவிட்டாலும், நாம் அழிந்துபோகாதபடி, தமது முகம் நம்மில் தெரியும்வரைக்கும் நம்மைப் புடமிடுகிறவரும் அவரே. எல்லா நம்பிக்கையும் செத்துப்போன அந்த வேளையிலும், யோபு, தன் கர்த்தருடைய கரத்தையே கண்டார்.

தேவபிள்ளையே, அவ் அனுபவத்தில் உன்னை நடத்தும்படி கர்த்தரிடம் உன்னை ஒப்புவி. நிச்சயமாக பெரிய மாற்றத்தைக் காண்பாய். உன் வழி அவரால் அறியப்பட்ட வழி என்பதை உறுதியாக நம்பு. “அவர்” என்னை சோதித்தபின் பொன்னாக விளங்குவேன் என்றும் விசவாச அறிக்கையானது, உன் உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து வெற்றிக் கீதமாக எழும்பட்டும். உன் வழி நெடுகிலும் அளவற்ற இரக்கத்துடன் உன்னைப் பின்தொடரும் அவரது கண்களைக் காணும்படிக்கு இன்றைக்கே உன் விசவாச கண்களைத் திறந்துகொள். பாடுகளின் மத்தியிலும், உன் உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளுவது நிச்சயம்.

“பிதாவே, நான் போகும் வழியை நீர் அறிந்திருப்பதனால் நான் தைரியமாய் முன்னே செல்லுவேன். உமக்கே என் துதிகள் ஆமென்.”

**நவ
3
புதன்**

உன்னைத் தாங்கிடும் கிருபை

‘என் கால் சறுக்குகிறது என்று நான் சொல்லும்போது. கர்த்தாவே, உமது கிருபை என்னைத் தாங்குகிறது’ (சங்கீதம் 94:18)

நமது வாழ்க்கைப் பாதையும், நமது செயல்கள் நினைவுகளும் நியாயமானதாகவே நமக்குத் தோன்றும். ஆனால், சிலவேளாகளில், எதிர்பாராத நேரத்தில், வாழ்க்கைப் பாதையில் சறுக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. வீதியிலுள்ள சிறுகுழிகளில் கால்கள் சிக்கிக்கொள்வதுபோல வாழ்விலும் சிக்கிக்கொள்கிறோம். அப்போ நினைவுகளும் திட்டங்களும் சரிய ஆரம்பிக்கின்றன. இதற்கு வாழ்வின் நெருக்கங்கள் காரணமாயிருந்தாலும், இன்னொரு உண்மைக் காரணமுழுஞ்சு. துஷ்டர்களும், நமக்குத் தீங்கு செய்கிறவர்களும், நம்மைத் தள்ளிவைப்பவர்களும் மேன்மையடையும்போது, அதைப் பார்த்து தடுமாறும் நிலை நமக்கு ஏற்படுமானால், அங்கேதான் நாம் சறுக்கி விழ ஆரம்பிக்கிறோம். நிதானத்துடன் ஒடிக்கொண்டிருந்த உங்கள் வாழ்விலும் சறுக்கல்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறதா? விடை காணமுடியாத பல கேள்விகள் உங்களைத் துளைக்கின்றனவா? ஆவிக்குரிய வாழ்விலும் சறுக்கலா? என்னைத் தூக்கிவிடுவார் யார் என்ற கலக்கமா?

எருசலேம் தேவாலயத்தின் பாடற்குழுவின் பிரதான தவைனும், துதி கீதங்கள் இசைப்பவனுமாகிய ஆசாப்பின் கால்கள்கூட சறுக்கியது. துண்மார்க்கர் செழித்தோங்குவதைக் கண்டு பொறுமைகொண்டார் ஆசாப். “நான் விருதாவாகவே என் இருதயத்தைச் சுத்தம்பண்ணி குற்றமில்லாமையிலே என் கைகளைக் கழுவினேன்” (சங்.73:13) என்று புலம்பினார். ஆனால் பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்குள் பிரவேசித்தபோதுதான், துண்மார்க்கரின் முடிவைக்குறித்த உண்மையைக் கண்டு கொண்டார் ஆசாப். அப்போது, தன் நினைவை மாற்றிக்கொண்டு, “ஆனாலும், என் கால்கள் தள்ளாடுதலுக்கும், என் அடிகள் சறுக்குதலுக்கும் சற்றே தப்பிற்று” என்று பாடினார். தேவ சமுகத்தில்தான் அவரது கேள்விக்குப் பதில் கிடைத்தது.

தேவபிள்ளையே, உன் வாழ்விலே இன்று எந்தப் பகுதியில் சறுக்கல் ஏற்பட்டிருக்கிறது? அதை இன்று அறிக்கையிட்டு விட்டுவிடு. எதையும் பிறருடன் ஓப்பிட்டுப் பாராதே. மனதில் சறுக்கல் வருவதை உணர்ந்துகொள்ளும்போதே தேவ சமுகத்திற்குச் சென்றுவிடு. நீ விழுந்து விடுமுன்பே, அவரது ஓப்புயர்வற்ற கிருபை, உன்னை மறுபடியும் ஜீவ பாதையிலே நிலைநிறுத்தும். தேவன் நமது ஜெபத்தைக் கேட்கவும், நம்மைத் தாங்கிக்கொள்ளவும், நாம் எம்மாத்திரிம்? ஆனால், அதுவே அவரது “கிருபை”. உன் நினைவுகளில் நீ தத்தளிக்கும்போது தேவனையே நோக்கிக் கூப்பிடு. உனக்குப் பிரியமானவர்கள் உனக்கு எதிராகத் திரும்பும்போதும், உன்னைத் துக்கப்படுத்தினவர்கள் சந்தோஷமாய் இருப்பதைப் பார்க்கும்போதும், உடனே உன் மீப்பரண்டை வந்துவிடு. அந்த சூழ்நிலைகள் மத்தியிலும் தேவகரம் உன்னை அற்புதமாக நடத்தும்.

“பிதாவே, இவ்வளவாய் என்னில் கிருபையாயிருக்கிற உம்மை நான் என்ன சொல்லித் துதிப்பேன். உமக்கே மகிமை உண்டாவதாக. ஆமென்.”

நவ 4 வியாழன்

ஆத்துமாவின் ஆறுதல்

‘என் உள்ளத்தில் விசாரங்கள் பெருகுகையில், உம்முடைய ஆறுதல்கள் என் ஆத்துமாவைத் தேற்றுகிறது.’ (சங். 94:19)

என் வாழ்க்கையின் ஒரு காலப்பகுதியிலே, தனித்துவிடப்பட்ட உணர்வு ஏற்பட்டது. அடுத்த அடி எங்கே வைப்பது என்று அறியாமல் திகைத்து நின்றேன். “நான் தடுமாறி விழ ஏதுவாயிருக்கிறேன்; என் துக்கம் எப்பொழுதும் என் முன் பாக இருக்கிறது. என் அக்கிரமத்தை நான் அறிக்கையிட்டு, என் பாவத்தினி மித்தம் நான் விசாரப்படுகிறேன்” (சங்.38:17,18) என்று ஜெபித்தேன். என் இதயத் தில் ஆயிரமாயிரம் கேள்விகள் தேங்கி நின்றன. இன்று நீங்களும் பாவங்களினி மித்தம் விசாரங்கள் பெருகிய நிலையில் தத்தளிக்கிறீர்களா? கர்த்தரை நோக்கி திரும்புங்கள். மன்னிப்பும் விடுதலையும் அவரிடமிருந்தே வரும். அவருடைய வார்த்தையே உங்கள் சிறுமையில் ஆறுதலும் மீட்பும் அருளுவதற்கு வல்லமை யுள்ளதாக உங்களிடத்தில் கடந்துவரும் (சங். 119:49,50).

இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் பயங்கரமான வியாதியால் தாக்குண்டு, உள்ளத்தில் விசாரங்கள் பெருக விழித்திருந்தேன். முன்றாம் நாளிலே கர்த்தர் தாமே யோர்தான் நதியிலே தாம் செய்த மகத்தான் அற்புத்தை நினைவுபடுத்தி என்னை ஆறுதல்படுத்தினார் (யோச.3:1-17). என் ஆத்துமா தேற்றப்பட்டதை உணர்ந்து அமைதியடைந்தேன். கர்த்தருடைய வல்லமை என்னில் விளங்க தேவன் கிருபை செய்தார். தேவபிள்ளையே, மரண போராட்டத்தில் அகப்பட்டு உங்கள் உடலும் உள்ளமும் விசாரத்தினால் நிரம்பியிருக்கிறதா? தேவனிடம் திரும்புங்கள். உங்களை ஆற்றவும் தேற்றவும் அவரே வல்லவராயிருக்கிறார்.

இப்படியே பலவித காரணங்களினால் விசாரங்களும், அங்கலாய்ப்புகளும், துக்கங்களும் பலரது உள்ளத்தில் பெருகிக் காணப்படுகின்றன. தேவ பிள்ளையே, கலங்கவேண்டாம். பவுலடியார், தேவனுக்கு அருமையான நாமம் ஒன்று சூட்டியுள்ளார். ‘சகலவிதமான ஆறுதலின் தேவன்’. ‘..எங்களுக்கு வரும் சகல உபத்திரவங்களிலேயும் அவரே எங்களுக்கு ஆறுதல் செய்கிறவர் (2கொரி 1:3,4) ‘அவரே எம் உபத்திரவத்தைப் பார்த்து, நமது ஆத்தும வியாகுலங்களை அறிந்திருக்கிறவர்’ (சங்.31:7) ‘அவர் நம் ஆத்துமாவைத் தேற்றுகிறவர்’ (சங்.23:3) இவ் வார்த்தைகள் வெறுமையாய் போக அவை பொய்யல்ல. ஆகவே, என்ன காரணத்தினாலாகிலும் உங்கள் உள்ளத்தில் துக்கங்கள் பெருகுகையில், தேவனை நோக்கித் திரும்புங்கள். உங்கள் ஆத்தும நேசின் ஆறுதல்கள் உங்களிடம் கடந்து வருவதை அனுபவிக்கலாம். பாவமோ, வியாதியோ, பிரிவோ இழப்போ எதுவானாலும் தேவனிடத்தில் அதற்குப் பரிகாரமுண்டு, ஆறுதலும் உண்டு. இப்படிப்பட்ட ஒரு தேவன் நமக்கிருக்க ஏன் வீண் கவலை?

“என் ஆத்தும வியாகுலங்களை அறிந்த உண்மையுள்ள பிதாவாகிய உம்மை மறந்திருந்த நாட்களுக்காக நான் வருந்துகிறேன் ஜயா. நீரே என்னை என்றும் தேற்றுப்பவராக இருப்பதனால் நான் இனிக் கலங்கமாட்டேன். ஆழமென்.”

நவி

5

வவன்ஸி

துன்பத்திலும் துணை அவரே!

‘நான் துன்பத்தின் நடுவில் நடந்தாலும்
நீர் என்னை உயிர்ப்பிப்பீர்.’ (சங்கீதம் 138:7)

துன்பங்களை அனுபவிக்காத ஒரு மனிதனும் இல்லை. ஆனால், அது எந்த வழியில் நம்மைத் தாக்குகிறது என்பதுதான் காரியம். நாம் வாழும் சூழ்நிலையே எதிர்பாராமல் நமக்கெதிராக திசைதிரும்பி, நம்மை வளைந்து கொள்ளலாம்; அல்லது வலுக்கட்டாயமான பிரச்சனைகளும் ஏற்படலாம். நல்லது என்று நாம் நினைத்தவை நமக்கே பாதகமாக மாறிவிடலாம். நாம் நேசிப்பவர் களும் சிலசமயம் நம்மைப் புரிந்துகொள்ளலாமல் துன்பத்துக்குள்ளாக்கலாம். மரணத்திற்கேதுவான கடும் வியாதியும், அன்புக்குரியவர்களின் மரணமும், நம்மை துன்பத்தின் நடுப்பகுதிக்கே தள்ளிவிடலாம். வெளியேற வழிதெரியாமல் கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிட்டும் பதில் இல்லாமையால் சோர்ந்தும் போகலாம். போர்க்களத்தில் அகப்பட்டு, வாழ்வே முடிந்துவிடும் அபாயத்தைப்போன்ற அளவிற்கு துன்பங்கள் நம்மை நெருக்கிப்போடலாம்.

‘மேலும் நம்பிக்கைக்கு இடமில்லை என தோன்றும் நேரத்திலேயே, கர்த்தர், சத்துருவின் உக்கிரத்திற்கு எதிராய்த் தமது கரத்தை நீட்டி, தம்மை நம்பினோருக்கு ஜெயம்கொடுக்கும் வேளையாகும். அப்படியானால், நாம் ஏன் சோர்ந்து போகவேண்டும்?’ என ஒரு அடியான் கூறினார். சமுத்திரத்தின் மேற் புறத்திலே அலைகளும் இரைச்சலும் கொந்தளிப்புகளும் அதிகமே. ஆனால் அதன் ஆழத்திலே அமைதியும் அழகும் நிறைந்திருக்கிறதை நாம் ஏன் சிந்திப்ப தில்லை? இயேசுதாமே சீஷ்ட்களைப் படகிலேறிப் போகச் சொன்னார். அவர் சொல்லித்தான் அவர்கள் போனார்கள். அப்போதுதான் பலத்த காற்று வீசியது. உங்கள் வாழ்க்கைப் படகு அலச்சிப்படுகின்றதா? சற்று நிமிர்ந்து பாருங்கள். அமிழ்ந்திடாமல் உங்களை உயிர்ப்பிக்க இயேசு கடல்மேல் நடந்துவருவார். அன்று தானியேலின் முன்று நன்பங்களும் தாமாகவே அக்கினிச் சூளைக்குள் விழுந்தார்களா? இல்லை. வலுக்கட்டாயமாக வீசப்பட்டார்கள். அக்கினியின் மத்தி யில் வீசப்பட்டவர்கள் உலாவிக்கொண்டிருந்தார்கள். (தானி. 3:25). அவர்களை வீசி ஏறிந்தவர்களோ சூளையின் வாயிலிலேயே எரிந்துபோனார்கள்.

எதிர்பாராமலோ, வலுக்கட்டாயமாகவோ துன்பத்தின் நடுவிலே சிக்கித் தவிக்கும் தேவபிள்ளையே, தெரியமாயிரு. உன் விகவாசக் கண்களைத் திறந்து உன்னை உயிர்ப்பிக்கும் உயிருள்ளவர் உன்னோடேகூட இருப்பதைக் கண்டு கொள். இயேசு இல்லாத, மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் நிறைந்த சொகுசு வாழ்விலும் பார்க்க, இயேசுவோடு கூடவே நடக்கும் கல்வாரிப் பாதையே மேன்மையானது. ஏனெனில் முந்தியதின் முடிவோ பரிதாபம்; பிந்தியதோ நம்மை நித்திய மகிழை யிலே சேர்க்கும்படிக்கு நம்மை உயிரோடே எழுப்பிவிடுகிறது.

“பிதாவே, நான் இன்று கற்றுக்கொண்ட பாதக்திற்காக ஸ்தோத்திரம். நான் துன்பத்தின் நடுவிலே நடக்க நேர்ந்தாலும் பயப்படேன். ஆமென்.”

நவி

6

சனி

கொன்றுபோட்டாலும் நம்பு!

அவர் என்னைக் கொன்றுபோட்டாலும், அவர்மேல் நம்பிக்கையாயிருப்பேன்: (யோபு 13:15)

பயங்கரமான சோதனைப் புயலில் அகப்பட்டு, நம்பிக்கை எல்லாம் அழிக்கப்பட்டுவிட்ட நிலையிலும், மனதறுதியோடு யோபு இவ்வார்த்தைகளைக் கூறினார். நமது சாதாரண வாழ்விலே, ஏற்படும் சாதாரண பாடுகள் மத்தியிலே நம்மால் இப்படிக் கூறமுடிகிறதா? யோபுவிற்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் நமக்கு ஏற்படு மாயின் எமது வாயின் அறிக்கை எப்படிப்பட்டதாயிருக்கும்?

கிறிஸ்துவின் சீஷராகிய நமது இலகுவானதல்ல. எப்பொழுது இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தாலே மீட்பின் நிச்சயத்தைப் பெற்றுக்கொள்கிறோமோ, அந்த நிமிடமே சத்துருவானவன் நமக்கு எதிராக போர்க்கொடியை உயர்த்தி விடுகிறான் என்பதை நினைவில் நிறுத்திக்கொள்வோம். நமது நம்பிக்கைகள் யாவுமே சிதறிப்போகும் தருணங்கள் உண்டாகலாம். ஒன்று மாறி ஒன்றாகப் பலத்த அடிகள் நம்மேல் விழுக்கூடும். வாழ்வே பறிக்கப்பட்டுப்போகுமளவிற்கு நிலைத்துமாறுக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் உருவாகலாம். பதில் தெரியாமல் வருந்தித் திகைத்தும் நிற்கக்கூடும். இவ்வேளைகளில் துக்கப்படாமல் இருக்கமுடியாது; கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது; தப்பிச்செல்ல வழிதேடாமல் விடமுடியாது. ஆனாலும், இவ்வேளைகள்தான் நாம் உறுதியாக இருக்கவேண்டிய தருணங்கள் என்பதை நினைவுபடுத்திக்கொள்வோம். இதுவரையிலும் நமது யுத்தங்களை நாமே நடத்தித் தோற்றுத் தோற்று போதும். ஆவியானவரின் கரங்களிலே ஒப்புக்கொடுப் போம். சத்துருவுக்கு எதிராக கொடியேற்ற அவரே வல்லவராயிருக்கிறார்.

தேவபிள்ளையே, பாடுகளை நீ எப்படிப் பார்க்கிறாயோ, அதுவும் அப்படியேதான் உன்னைப் பார்க்கும். பாடுகளின் வேளைகளே நாம் பரத்துக்குப் படியேறும் நல்ல தருணங்கள். ‘இவ்வேளையிலும் கார்த்தாவே, நான் உம்மையே நம்புவேன்’ என்று அறிக்கைசெய்யக்கூடிய இப்படிப்பட்ட தருணம் இன்னுமொரு தரம் கிடைக்காது போகலாம். கடும்புயல் வீசும்போது, கப்பலை நங்கூரமிட்டு ஒரு நிலையில் வைத்திருப்பதுதான் மாலுமி செய்யக்கூடிய ஞானமுள்ள செயல். பவுலடியார், ‘நான் வெட்கப்படுவதில்லை; ஏனென்றால், நான் விகவாசித்திருப்பவர் இன்னாரென்று அறிவேன்’ என்று பாடுகள் மத்தியில் தன்னை திட்புத்திக் கொண்டார். அறிவும், அனுபவமும், ஜெபமும்கூட ஆறுதலளிக்க முடியாத சந்தர்ப்பங்கள் வரலாம். அப்போது இதே நங்கூரத்தைப் பாய்ச்சி, கிறிஸ்துவில் நிற்கப் பழகிக்கொள்வோம். அதுதான் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி. நாம் விகவாசித் திருப்பவர் இன்னார் என்பது நமது வாழ்வில் வெளிப்படுவதுதான் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி. அந்தக் கிருபையின் ஆசி நமக்கும் கிட்டத்தும்.

“ஆண்டவரே, நான் விகவாசித்திருக்கிறவர் இன்னார் என்று அறிந்துகொண்ட நான் என் வாழ்வில் ஏற்படும் எந்தத் துக்கத்திலும் இனிக் கலங்கமாட்டேன். உம்மையே சார்ந்து நிற்பேன் என்று அறிக்கைபண்ணுகிறேன். ஆமென்.”

ஹவி

7

நூயிறு

பாடுகளிலும் தேவகரம்

‘கர்த்தாவே, ஆழங்களிலிருந்து உம்மை நோக்கிக் கூப்பிடுகிறேன்.’ (சங்கீதம் 130:1)

“ஆத்துமாவின் கதறல்” என இச்சிறு ஜெபத்திற்குத் தலைப்பு கொடுக்கலாம். “என்னைப் பாதாளக்குழியிலும், இருளிலும், ஆழங்களிலும் வைத்தீ” எனவும் சங்கீதக்காரன் சங்கீதம் 88:6 ல் கதறுவதை வாசிக்கிறோம். பாடுகள் நிந்தனைகளுக்கூடாகக் கடந்து சென்றுகொண்டிருக்கும் தேவபிள்ளையே, நீயும் உன் இருதயத்தில் தேவனை நோக்கிக் கதறுகிறாயா? இன்று கர்த்தர் உன்னுடனேயே பேச விரும்புகிறார்.

நாம் கிறிஸ்துவின் பிள்ளைகள் என்பதால் விசேஷமாக, பாடுகளே இல்லாத ஒரு வாழ்க்கை வாழலாம் என கூறமுடியாது. பாடுகள் எந்த ரூபத்திலே வந்தாலும், தேவன் ஒருபோதும் தவறுசெய்யமாட்டார் என்று நம்பிக்கையே நமக்குப் பெலன். அவரது கரங்களுக்குள் நம்மை ஒப்புக்கொடுக்கும்போது, ஒரு திட்டவட்டமான நோக்கத்துடனேயே தேவன் இவற்றை அனுமதித்திருக்கிறார் என்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். ஆம், பலவேளைகளிலும் ஆழங்களும் இருஞும் நமது வாழ்வில் அனுமதிக்கப்படுகின்றன. அதனால் தேவன் நம்மில் பிரியம் வைக்கவில்லை என்பது அர்த்தமல்ல. உபத்திரவம், பொறுமையையும், பொறுமை பரிசையையும், பரிசை நம்பிக்கையையும் உண்டாக்குகிறதினால், பவுல் உபத்திரவங்களைக்குறித்து மேன்மை பாராட்டினார். அதாவது, எந்தப் பாடுகளும் நமது குணாதிசயங்களை வளர்த்துக்கொள்ளவும், தேவனிடம் நாம் நெருங்கிச் சேருகின்ற நம்பிக்கையையும் நமக்குள் உறுதிப்படுத்துகிறது. ஆகவே, பவுலைப்போல நாழும் நமக்கு வரும் பாடுகளையே பயனாகக் கொண்டு, அவற்றின் நிமித்தம் மேன்மை பாராட்டலாமே.

ஆவிக்குரிய நிலையின் உச்சியில் நின்று, தேவனைத் துதிப்பது இலகு. ஆனால் ஆழங்களிலிருந்து, “கர்த்தாவே நான் தாழ்விடங்களின் இருளிலே இருக்கிறேன்; பாடுகளும் வேதனைகளும், அன்பானவர்களின் புறக்கணிப்புகளும் என்னை நெருக்குகின்றது; ஆயினும் பிதாவே, உமது சித்தம், நன்மையும் செம்மையுமானதென நான் அறிந்திருக்கிறேன். என்ன நேர்ந்தாலும் உம்மையே சார்ந்து உம்முடனேயே இசைந்திருப்பேன்” என்று நீ ஜெபிக்கவேண்டிய வேளை வரும்போது நாம் அப்போதும் தேவனைச் சார்ந்து நிற்போமா? ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தில் உச்சியில் நிற்பது அல்ல; உறுதியான ஜீவியமே முக்கியம். ஆகவே பாடுகளும் கேடுகளும் நெருக்குகையில், ‘கர்த்தாவே, ஆழங்களிலிருந்து உம்மையே நோக்கிக் கூப்பிடுகிறேன்’ என்று கர்த்தருக்குள் உறுதியாய் நிற்போமாக. ஆழங்கள் நம்மை அதியுன்னத அனுபவத்தினாடாக நடத்தும். அப்போது, தேவனுடைய கரத்தின் அரவணைப்பை நாம் அனுபவிக்கலாம்.

“கர்த்தாவே, ஆழங்களிலும் நீரே என்னோடே இருக்கிறவர் என்ற நம்பிக்கையை இந்நாளிலே எனக்கு உறுதி செய்தீர்; உமக்கே துதி உண்டாவதாக. ஆமென்.”

நவ

8

திங்கள்

வாசிப்பு: சங்கீதம் 9:1-20; நீதிமொழிகள் 3:1-8

யாரைத் தேடுகிறாய்?

கர்த்தாவே, உம்மைத் தேடுகிறவர்களை நீர் கைவிடுகிறதில்லை.

ஆதலால், உமது நாமத்தை அறிந்தவர்கள் உம்மை

நம்பியிருப்பார்கள். (சங்கீதம் 9:10)

எமக்குண்டாகும் நெருக்கங்களிலே நாம் யாரைத் தேடுகிறோம் என்பது வேதான் எமது விடுதலையும் தங்கியுள்ளது. ஒருசமயம் ஒரு முக்கிய விடயத்திற் காக மேலிட்து உத்தரவு பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. என் அதிகாரியோ கடும்போக்குடையவர். ஆதலால் அவரைத் தவிர்த்துவிட்டு. என் தேவைக்காக வேறு பலரின் உதவியை நாடினேன். நாட்கள் கடந்தும் பலன் கிடைக்கவில்லை. இறுதியில் மனத் தெரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு, எனது அதிகாரியையே அணுகினேன். அப்போது அவர், “உன் தேவையை நான் அறிந்திருந்தும், நீ என்னிடத்தில் வராதபடியினால், உனக்கு உதவ முடியவில்லை. நீ வந்திருந்தால் ஒத்துழைப்பு அப்போதே உனக்குக் கிடைக்கும்” என்றார். இப்போது பெற்றுக் கொள்ளவேண்டிய உத்தரவும் தடையெதுவுமின்றி கிடைத்துவிட்டது.

இச் சம்பவம் எனக்கு நல்லதோரு பாடத்தைக் கற்றுத் தந்தது. எங்கள் தேவைகளை அறிந்தவரும், ஆலோசனையில் வல்லவரும், காரியங்களை வாய்க்கப்பண்ணுகிறவருமாகிய கர்த்தரை மறந்து அல்லது தவிர்த்துவிட்டு, நமது சுயதுத்தியில் நடப்பதினால், எத்தனை காலங்களை நாம் வீணாக்குகின்றோம். தாவீது கர்த்தரை நன்கு அறிந்திருந்தார். நெருக்கப்பட்ட காலங்களிலும், விடை தெரியாது கலங்கிய வேளைகளிலும் கர்த்தரையே சார்ந்திருக்க நன்கு கற்றுக் கொண்டிருந்தார். “அவர் தமது நாமத்தினிமித்தமே நம்மை நீதியின் பாதையில் நடத்துகிறார்” என்பதையும் தாவீது தன் அனுபவத்திலே கண்டுகொண்டார். ஆகவே, தனக்கு நேரிட்ட எல்லாவித இக்கட்டுக்களிலும் தாவீது கர்த்தரையே தேடுகிறவராயிருந்தார். அவர் ஒருபோதும் கைவிடப்படவில்லை. தனது வாழ்வில் சறுக்கிய போதும் தேவன் தாவீதைத் தூக்கிவிட்டார்.

தேவபிள்ளையே, உனது பாடுகள் மத்தியில் நீ யாரைத் தேடுகிறாய்? உன் அவசரத்திலும் ஆத்திரத்திலும் தேவனை மறந்துவிடாதே. ஜெபிப்பதை மறந்து மனித உதவிகளை நாடி ஓடாதே. அவசர நேரத்திலே நிதானத்துடன் நடந்துகொள்ள ஜாக்கிரதையாயிரு. முதலில் முழுங்காலில் நிற்கும், பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொள். நீ ஒருபோதும் கைவிடப்படவே மாட்டாய். அந்த உன்னத அனுபவத்தை ஒருதரம் நீ ரூசித்துப் பார்த்து விட்டாயானால், அதன்பின் தேவனை விலக்கிவிட்டு நீ முன்னால் ஒடிப்போக மாட்டாய். ‘உன் வழிகளிலெல்லாம் அவரை நினைத்துக்கொள். அப்பொழுது அவர் உன் பாதைகளைச் செவ்வைப் படுத்துவார்.’ இதுவே நாம் அவரைப்பற்றி கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை. ஆகவே, கர்த்தரையே உறுதியாய் தேடுவோம். அவரே நம்மை நடத்துவார்.

“பிதாவே, என் தேவைகளில் உம்மைத் தேடாத தவறை உணருகிறேன். நீ என்னை ஒருபோதும் கைவிடாத தேவனாயிருப்பதை அறிந்துகொண்டேன். நான் உம்மையே உறுதியாய்ப் பற்றி ஜீவிக்கக் கிருபை செய்யும். ஆமென்.”

நவி

9

செவ்வாய்

ஜீவனுக்கு அதிபதி

‘அப்பொழுது கர்த்தர் சாத்தானை நோக்கி: இதோ. அவன் உன் கையிலிருக்கிறான். ஆகிலும் அவன் பிராண்னை மாத்திரம் தப்பவிடு என்றார்.’ (யோபு 2:6)

கர்த்தருடைய சந்திதியில் தேவுபுத்திரர் நின்றனர். அவர்கள் நடுவே சாத்தானும் நுழைந்தான். கடவுளுக்கும் சாத்தானுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை எதையுமே, தரிசனத்தில்கூட யோபு கண்டதாக எழுதப்படவில்லை. “அவனைப் போல யூமியில் ஒருவனும் இல்லை” என்று கர்த்தர் யோபுவைப் பற்றிக் கூறிய சாட்சியையாவது யோபு கேட்டிருந்தால், ஒருவேளை அந்த சாட்சியின் நிமித்தம், தேவன் தன்மேல் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை அறிந்ததன் நிமித்தம், அல்லது தேவன் அறிந்தே யாவும் நடக்கிறது என்ற உறுதியின் நிமித்தம் யோபு தனக்கு ஏற்பட்ட உபத்திரவங்களைப் பொறுமையோடே சகித்து அமர்ந்திருந்தார் என்று கூறக்கூடும். ஆனால் யோபுவோ எதுவுமே அறியாதிருந்தார். அப்படியிருந்தும், தனக்குரிய யாவையும் ஓரேநாளிலே இழந்து தவித்தபோது, தரையிலே விழுந்து பணிந்து, ‘கர்த்தர் கொடுத்தார், கர்த்தர் எடுத்தார்; கர்த்தருடைய நாமத்திற்கு ஸ்தோத்திரம்’ என்றார் யோபு. இந்த ஸ்தோத்திரம் எதற்கு? எல்லாம் இழந்ததால் ஸ்தோத்திரமா? ஆத்திரத்தில் உதித்த தோத்திரமா? இல்லை. எல்லாவற்றையும் தான் இழந்தாலும்கூட, கர்த்தரே யாவற்றுக்கும் அதிபதி என்ற உறுதி யோபு வுக்கு இருந்தது. யோபுவின் சீர்ம் கொடிய பருக்களால் பாதிக்கப்பட்டு, தனது ஜீவனும் பறிக்கப்பட்டுப் போகும் என அவர் பயந்திருந்தாலும் வியப்பில்லை. ‘அவன் பிராண்னை மாத்திரம் தப்பவிடு’ என்று கர்த்தர் கூறியது யோபுவுக்கு எப்படித் தெரியும்? ஆனால், இவைகள் எல்லாவற்றிலும் யோபு தன் உதடுகளால் பாவஞ் செய்யவில்லை என்று வாசிக்கிறோம். ‘என் தாசனாகிய யோபு’ என்று கர்த்தராலேயே சாட்சி பெறுமளவுக்கு யோபு, பாடுகளின் மத்தியிலும் தேவனுக்கு முன்பாக நீதியோடே நடந்துகொண்டார்.

யோபு, தனக்கு மறைவான காரியங்களை அறியாதிருந்தாலும் யோபு வுக்கு நடந்தவற்றை, நாம் இன்று பரிசுத்த வேதாகமத்தில் வாசித்து அறிகின் றோம். பாடுகளுக்கூடாகவும் மரண பயத்தினாடாகவும் கடந்துகொண்டிருக்கும் தேவபிள்ளையே, இவ்வுலக சம்பத்து, செல்வம், நமது சீர்ம், அதன் அழகு, நமது அந்தஸ்து, நமது குடும்பம், பிள்ளைகளை பேரப்பிள்ளைகள் யாவுமே கர்த்தர் கொடுக்காலிட்டால் நமக்குக் கிடைத்திருக்குமா? எல்லாம் தேவன் அருளிய ஈவு. அவை வரும், போகும். ஆனால், நமது வாழ்வு கர்த்தருடைய கரத்திலே இருக்கிறது. எந்தச் சத்துருவோ குழந்தையோ கர்த்தர் அறியாமல் நம்மைத் தொடழுடியாது. நமது ஜீவனுக்கு அதிபதி கர்த்தர் ஒருவரே என்பதை யோபுவின் சம்பவம் நமக்குத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. ஆகவே மரணப்பள்ளத் தாக்கில் நடக்க நேரிட்டாலும் பொல்லாப்புக்கு நாம் பயப்படவேண்டிய அவசிய மில்லை. ஜீவாதிபதியாகிய கர்த்தர் நம்மோடே இருப்பார். தெரியமாயிருங்கள். “கிருபையுள்ள ஆண்டவரே என் ஜீவனுக்கு நீரே அதிபதியாயிருப்பதால் என்ன நேர்ந்தாலும் நான் ஒன்றுக்கும் அஞ்ச மாட்டேன். உமக்கே துதி. ஆமென்.”

**நவ
10
துறை**

பாடுகள் தேவசித்தமா?

ஆகையால் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி பாடநுபவிக்கிறவர்கள்...ஆத்துமாக்களை உண்மையுள்ள சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய அவருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கக்கடவர்கள். (1பெதுரு 4:19)

பாடுகளா? அது தேவசித்தமா? தமது பிள்ளைகளுக்குப் பாடுகளை அனுமதிப்பவர், பிதாவாக இருக்கமுடியுமா? இப்படி எத்தனை கேள்விகளைக் கேட்கிறோம். நாம் அனுபவிக்கும் அத்தனை பாடுகளும் தேவ சித்தத்தினால் என்று சொல்வதற்கில்லை. அவற்றில் அதிகளவான பாடுகள் நமது சுய இச்சையினாலேயே உண்டாகிறது (யாக்.1:14). ஒன்று, இந்த உலகம் பல கவர்ச்சிகளை காட்டி நம்மைப் பாவத்தில் சிக்கவைக்கின்றன. அடுத்தது, நமக்குள் உருவாகும் வீண் ஆசைகள், பொறுமை, எரிச்சல் யாவும் சேர்ந்து நம்மை பாவத்தில் இலகு வாக விழுத்தி விடுகின்றன. மற்றது, சாத்தான்; நம்மை வஞ்சிப்பதற்காக மிகத் தீவிரமாக அவன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். வெளிப் பகட்டுகளையும், பாடுகளற்ற சொகுசான வழிகளையும் காட்டி நம்மை ஏமாற்றி, தனது வலையில் நம்மை அகப்படுத்துவதில் கருத்தாயிருக்கிறான். ஓளியின் தூதனாய் வேஷம் தரித்து நமது தவிப்புகளுக்கேற்ற கள்ளத் தீர்க்கதறிசனங்களையும், தறிசனங்களையும் தந்து நமது ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தை சீர்க்குவைத்துவிட வகைபார்த்து நிற்கிறான். நாழும் அடிக்கடி இந்த வஞ்சகத்தில் சிக்கித் தவிக்கிறோம்.

மறுபக்கத்தில், மெய்யாகவே, சிலசமயங்களில் தேவபிள்ளைகளுக்குத் தேவனாலே பாடுகள் அனுமதிக்கப்படுகிறது. ஆனால், தேவன் ஒருவரையும் பொல்லாங்கினால் சோதிக்கிறவர் அல்ல (யாக்.1:13). வீணான இச்சைகளைக் காட்டி நம்மை விழுத்திவிடுகிறவரும் அல்ல. மாறாக அவர் நம்மைப் பார்சித்துப் பார்க்கிறவராகவே இருக்கிறார். சிலருக்கு சர்த்திலே பாடு; சிலருக்கு ஆத்துமாவிலே பாடு; சிலருக்கு குடும்பத்திலே பாடுகள்; சிலருக்கு வேலைதளத்திலே பாடுகள். நமக்கு ஜீவனியிப்பதற்காகவே தமது குமாரனை அனுப்பிய தேவன், நேரடியாகவே அவரைச் சிலுவையில் மரிக்க வைத்திருக்கலாமே. அப்படியல்லாமல், மரணத்தின் முன் தமது குமாரனுக்கு ஏன் அத்தனை பாடுகளை அனுமதித் தார்? நமது ஆண்டவரின் முதுகு ஏன் உழுப்பட்ட நிலம் போலானது? ஏன் அவருக்கு அவமானம்? ஏன் பரிகாசம்? ஏன் அடிகள்? ஏன் முள்முடி?

அத்தனை பாடுகள் மத்தியிலும் நமதாண்டவர் உண்மையுள்ள சிருஷ்டி கர்த்தாவின் பூரண சித்தமே நன்மை செய்யும் என்றறிந்து, அவரது சித்தத்துக்கு தம்மை முற்றிலும் அர்ப்பணித்தார். பாடுகளின் அகோரத்தை அறிந்தும்கூட, பிதாவே, உம்முடைய சித்தப்படி ஆகக்கடவது என்று ஒப்புக்கொடுத்த அந்த சிந்தையே நமக்கும் தேவை. அப்படி ஒப்புக்கொடுத்ததால் இயேசு தோற்றுப் போனாரா? பாடுகளும் துயரங்களுமே நம்மைப் பக்குவப்படுத்துகின்ற அரும் பெரும் மருந்து. ஆகவே, நம்மை தேவகரத்தில் முற்றிலும் ஒப்புவிப்போமாக.

“பாடுகளின் வேதனைகளை அறிந்திருக்கும் என் ஆண்டவரே, உமது சித்தமே என் வாழ்விலும் ஈடேற இந்நாளினில்தானே என்னையும் தருகிறேன் ஆமென்.”

**நவ
11
வியாழன்**

கிறிஸ்தவனாதலால் பாடுகள்

ஒருவன் கிறிஸ்தவனாயிருப்பதினால் பாடுபட்டால் வெட்கப்படாமலிருந்து. அதினிமித்தம் தேவனை மகிமைப்படுத்தக்கடவன். (1பேதுரு 4:16).

பாடுகள் பல வழிகளில் நம்மை அணுகலாம். ஆனால், ஒருவன் கிறிஸ்தவனாயிருப்பதினால் பாடுபடும்போது, அது சற்று வேறுபட்டதாகவும், புரிந்து கொள்ள கடினமானதாகவுமே இருக்கும். தன் இஷ்டப்படி சுற்றித்திரிந்த மகனைப் பற்றிக் கவலையற்றிருந்தனர் பெற்றோர். ஏனெனில், வீட்டிலே அவன் பெற்றோருக்கு அடங்கிய பிள்ளை. அவன் ஒரு சன்மார்க்க ஜீவியம் ஜீவிதத்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனாலும், உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட வெறுமை, மெய்த தெய்வத்தைத் தேட அவனை உந்தித் தள்ளியது. அவனது வாழ்க்கையில் பெரிய மாற்றங்கள் உண்டாயின. பழைய நன்பர்களை விட்டுவிட்டான். சில நாட்களில் பூட்டப்பட்ட அறைக்குள்ளே வேதமும் கையுமாக தனித்திருக்க ஆரம்பித்ததும் பெற்றோர் விழித்துக்கொண்டனர். ஆலயம், ஜெபக்கூட்டம் என்று போகத்தொடங்கியதும் வெகுண்டெழுந்தனர். வீட்டிலிருந்து விரட்டப்பட்டான். குடும்பத்துக்கு இழுக்கு என்று தூற்றப்பட்டான். அவனோ தன் விசுவாசத்தில் உறுதியாயிருந்தான்.

ருமேனியா நாட்டில் கர்த்தருக்காக உழைத்த போதகர் ரிச்சர்ட் உம்பிராண்ட் அவர்களின் “படுவேதனையில் பரமவெற்றி” என்ற புத்தகம் நமக்கு ஒரு பெரிய சவாலாக இருக்கிறது. இந்த அடியான் கிறிஸ்தவனான படியால் பட்ட பாடுகளில் ஒரு துளியேனும் நாம் பட்டிருக்கிறோமா? ஆனால் அவர் இறுதிவரை உறுதியான சாட்சியாகவே ஜீவித்தார். உபத்திரவங்கள், சிறையிருப்புக்கள், சிறைச்சேதங்கள் என்று இன்றும் தேவ பிள்ளைகள் அனுபவித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். அது எல்லோருக்கும் நேரிட வாய்ப்பில்லை. ஆனால் நமது நாளாந்த வாழ்க்கையில், கிறிஸ்துவினிமித்தம் வரும் துன்பங்களுக்கு நாம் முகங்கொடுக்க ஆயத்தமாய் இருக்கிறோமா என்பதுவே கேள்வி. நாளாந்த வாழ்வில் கிறிஸ்தவன் என்பதால் எப்படி பாடுகள் வரும? ஆம், தேவனுடைய வார்த்தைக்கு உண்மையாகவே நாம் கீழ்ப்படியும்போது, இந்த உலகமோ, சில சமயம் நமது சபையே அதை ஏற்றுக்கொள்ளாது. அதனால் வசைச் சொற்கள்; புறம்பாக்கல்கள்; புறங்கறல்கள் வரத்தான் செய்யும். கிறிஸ்துவின் வார்த்தைக்கு கீழ்ப்படிவதனால்தானே இந்த வேதனைகள். அவ்வேளைகளிலும் தேவனைத் துதிக்க நம்மால் முடியுமா? பவுலும் சீலாவும்போல சிறையில் அடைக்கப்படுமள வும் துதிக்கக் காத்திராதே.

தேவபிள்ளையே கிறிஸ்துவின் நிமித்தமாகப் பாடுபடுகிறதற்கும் நமக்கு அருள்பட்டிருக்கிறதே. அதனால் தேவனை மகிமைப்படுத்துவோமாக. “பாடுகள் மத்தியிலும், ...எவ்விதத்திலும் நீங்கள் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்திற்குப் பாத்திரமாய் மாத்திரம் நடந்துகொள்ளுங்கள்” (பிலிப்பியர் 1:27).

“பரம தகப்பனே, உமது நாமத்தினிமித்தம் பாடு அனுபவிக்க என்னையும் நம்பித் தெரிந்தெடுத்த உமது கிருபைக்காக உம்மைத் துதிக்கின்றேன் ஆமென்.”

அறையப்பட்டவருக்குள் அமர்ந்திரு

...வேலைக்காரரும் அவரைக் கண்ணத்தில் அறைந்தார்கள்.
(மாற்கு 14:65)

தம் சீதனாலேயே காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டு, சொந்த ஜனங்களாலேயே, “இவன் மரணத்திற்குப் பாத்திரனாயிருக்கிறான்” என்று குற்றப்படுத்தப்பட்டு, கைவிடப்பட்ட வேளையிலே இயேசுவானவர் ஒரு மனுஷனாய் எவ்வளவாய் வேதனையடைந்திருப்பார்! இப்பகுதியை வேதாகமத்திலே அநேகந்தரம் வாசித்தி ருக்கிறோம். ஆனால், மாற்கு சுவிசேஷத்திலே வாசிக்கும்போது உள்ளம் உடைகிறது. சிலர் துப்பினார்கள்; முகத்தை முடினார்கள்; குடினார்கள்; வேலைக்காரரோ அவரைக் கண்ணத்தில் அறைந்தார்கள். இத்தனை கேவலமா?

ஒரு தடவை ஒரு சகோதரி, “என் உடன்பிறந்த சகோதரியே என்னைத் தவறாக புரிந்துகொண்டு, என்னுடன் பேசுவதையே குறைத்துவிட்டாள். அவளை எப்படிச் சந்தோஷப்படுத்துவேன்; என்மேலுள்ள சந்தேகங்களை எப்படிப் போக்கு வேன்? மறுபடியும் குடும்ப சூழ்நிலை சமாதானம்டைய என்னால் என்னதான் செய்யக்கூடும்” என வேதனைப்பட்டாள். அப்போது வேதாகமத்திலே மேற்கண்ட பகுதியை அவளுக்குக் காட்டினேன். அந்நாட்களில் வேலைக்காரர் அடிமைகள் போல நடத்தப்பட்டனர். சிறு பிழைகளுக்கும் தமது எஜமான்களினால் அதிக தண்டனைக்குள்ளானார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களும்கூட இயேசுவைக் கண்ணத்தில் அறைய அனுமதிக்கப்பட்டார்கள் என்றால் இயேசு முகங்கொடுத்த பாடுகள் எப்படிப்பட்டது என்பதை சிந்தியுங்கள். அத்துடன் அந்த வேலைக்காரரும் துணிந்து இயேசுவைக் கண்ணத்தில் அறைந்தார்கள். எத்தனை அவமானம்!

தேவபிள்ளையே, வேலைக்காரரிடமே அவமானப்படுவதற்கு இயேசு அனுமதிக்கப்பட்டால், நாங்கள் எம்மாத்திரம்? ஆண்டவர் ஏன் இந்தக் கேடு அடைந்தார்? ‘வேலைக்காரராலும் அவமதிக்கப்படுமளவுக்கு இயேசு என்னை நேசித்தாரா’ என்று சிந்தித்தால், கலங்குகின்ற நமது ஆத்துமா நிச்சயம் ஆறுதல் அடையும். நம்மை மற்றவர்கள் புரிந்துகொள்ளாமல் தள்ளிவைக்கும்போது, புறக்கணிக்கும்போது, நமது நீதியை நிருபித்து, நம்மில் சுமத்தப்படும் குற்றச் சாட்டுக்களுக்கு மாறுத்தரம் கொடுப்பதற்கு நாம் ஆத்திரப்படலாம். வேண்டாம், அந்த ஆத்திரத்தை அடக்கி, அவமானமடைந்த இயேசுவின் பாதம் அமர்ந்திருப்போமாக. நமது வேலைக்காரர் இன்னும் நமது கண்ணத்தில் அறையவில்லையே. ஆகையால், நமக்காக அறையப்பட்டவர் கரத்தில் நமது சகல சூழ்நிலைகளையும் ஒப்புவித்துவிடுவோமாக. அவர் பார்த்துக்கொள்வார். இயேசுவை அறைந்த வேலைக்காரருக்கும் இயேசுவாலேயே இரட்சிப்பு அருளப்பட்டதல்லவா! தேவபிள்ளையே, ஏற்றவேளையில் ஆண்டவர் உள்ளை உயர்த்துவார். சந்தேக தப்பெண்ணங்கள் நீங்கிப்போகும் நாட்கள் அதிக தூரத்தில் இல்லை.

“பிதாவே, இத்தனை பாடுகளை எனக்காக நீர் அனுபவித்திருக்க நான் மனம் சோர்ந்துபோகலாமா? என்னை மன்னித்து பெலப்படுத்தியருளும். ஆமென்.”

**நவ
13
சனி**

பரியாசமா? பதறாதே!

அப்படியே பிரதான ஆசாரியரும் வேதபாரகரும் தங்களுக்குள்ளே பரியாசம்பண்ணி.தன்னைத்தான் இரட்சித்துக்கொள்ளத் திராணியில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். (மாற்கு 15:31)

பரியாசம்பண்ணும் கூட்டத்தார் அன்றும் இன்றும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அன்று இரட்சிப்பை அருளிய இரட்சகரையே பரியாசம் செய்தவர்கள், இன்றும், அந்த இரட்சிப்பின் வழியில் ஜீவிக்க எத்தனம் பண்ணும் பிள்ளைகளை யும் பரியாசம்பண்ணத்தான் செய்கிறார்கள். மனம்போன்படி ஜீவித்து அழிவுக்கு நேராக சென்றுகொண்டிருக்கும்போது, ஆத்தும் கரிசனையற்றிருக்கும் இந்தப் பரியாசக் கூட்டத்தார், நாம் வாழ்க்கையில் மாறுதலடைந்து, கர்த்தருக்குள் ஜீவிக்க ஆரம்பிக்கும்போது விழித்துக்கொள்கிறனர். அதிக கரிசனையுள்ளவர்கள் போல் அதிக புத்திமதிகள் கூறுவார்கள். கேட்கவில்லையானால், ‘பைத்தியம்’ என்று பட்டம் வேறு குட்டிவிடுவார்கள். நாம் சிறு தவறுசெய்துவிட்டாலும், ‘மற்றவர்களுக்கு வேதக்தைப் போதிப்பவன் தன்னைத்தானே காத்துக்கொள்ள முடியாமல் போனானே’ என்று பரியாசம்பண்ணுவார்கள்; ‘செய்வதையும் செய்து விட்டு ஜேபமும் செய்வான்’ என்று நெயாண்டி பண்ணுவார்கள். ஆம், இப்படியான இடறல்கள் வரும்போது நிச்சயமாகவே சோர்வு ஏற்படத்தான் செய்யும். மேற்கொண்டு ஊழியங்களில் ஈடுபடவோ, ஜேபங்களில் பங்கெடுக்கவோ தயக்கமாக இருக்கும். உள்ளம் உடையும்.

இப்படியாக மனமடிவுக்குள்ளாகி இருக்கின்ற தேவபிள்ளையே, நீதிடன்கொண்டு எழுந்து நில். சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பிய நெகேமியா தேவாலயத்தின் அலங்கத்தைக் கட்டும்படி ஜனங்களைத் திடப்படுத்தினார். இது அவரது சொந்த வேலையல்ல; எருசலேம் தேவாலயம், தேவனுடைய வீடு. ஆனால் முதற்படியிலேயே அவருக்குக் கிடைத்தது, சன்பல்லாத்து, தொபியா, கேஷேம் என்பவர்களின் பரியாச வார்த்தைகளும், நின்தைகளுமே. அதற்காக நெகேமியா தோற்றுப்போய் பின்வாங்கினாரா? சிலுவையில் தொங்கிய இயேசுவைப் பார்த்து, மற்றவர்களை இரட்சிக்கப் போகிறானாம்; முதலில் தன்னைத்தானே இரட்சிக்க முடியாமல் தொங்குகிறானே என்று பரிகசித்தார்கள். ஆனால் பிதாவின் சித்தத்திற்குத் தம்மை அர்ப்பணித்த ஆண்டவர் அமைதலாயிருந்தார். ஆம், தேவ சித்தத்தை நிறைவேற்றப் புறப்படும்போது இப்படியான பரியாசங்களைச் சந்திக்க வேண்டிவரும். ஆனால் பரியாசத்திற்குள்ளான இயேசுவின் முடிவு சிலுவையல்லவே. வெறுமையான சிலுவையும் காலியான கல்லறையும் பரியாசங்களைத் தோற்கடித்துவிட்டது. இன்றும் நமக்கு அதுவே ஜேயத்தைக் கொடுக்கின்றது. ஆகையால் தைரியமாயிருங்கள்; இன்று உங்களைப் பரியாசம்பண்ணு கிறவர்களும் அந்த மேன்மையான இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்கு உங்கள் அமைதலுள்ள சாட்சிக்கூடாக தேவன் கிரியை செய்யலாமே!

“பிதாவே, உமது சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதே என் வாழ்வின் ஒரே நோக்கமாக கொண்டு எந்தப் பரியாசங்களையும் தாங்கி முன்னேறிச் செல்ல எனக்கு அருள் புரிந்தருளும் ஆமென்.”

நவி
14
நூற்று

கல்லறையைச் சுற்றி ஒரு புந்தோட்டம்

அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்ட இடத்தில் ஒரு தோட்டமும்.
...ஒருக்காலும் ஒருவனும் வைக்கப்பட்டிராத ஒரு புதிய
கல்லறையும் இருந்தது. (யோவான் 19:41)

மரணம் வாழ்வின் முடிவு அல்ல என்பது உண்மையென்றாலும், மரணம் இன்னோர் வாழ்வின் தொடக்கம் என கூறுவது முற்றிலும் சரியென்று கூறலாமா? ஏனெனில், சரீர மரணம் ஒருநாள் நடைபெறுவது தின்னம். ஆனால் இவ்வுலக வாழ்விலேயே எப்பொழுது ஒருவன் தன் பாவத்திற்கு மரித்து, கிறிஸ்துவோடு எழுந்திருந்து, மறுபிறப்பின் சந்தோஷத்துக்குள்ளே தேவகிருபையினாலே கடந்து வருகிறானோ, அப்பொழுதே பரலோக வாழ்வின் வாசனை அவனது வாழ்விலே வீச ஆரம்பிக்கிறது. ஆகவே மரணத்தின் பின்னாலே வாக்குப்பண்ணப்பட்ட பரம கானானின் மேன்மையான வாழ்வை அவன் இவ்வுலகிலேயே வாழ ஆரம்பிக்கிறான் என்பது சத்தியம். ஆகவே, தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு மரணம் வாழ்வின் தொடர்ச்சி என்று கூறுவது அதிக பொருத்தமானது அல்லவா! நமக்கு விசுவாசத்தை ஆரம்பித்தவர் முடிவுபரியந்தமும் நம்மை நடத்த வல்லவராயும் இருப்பதால், நமது சரீர மரணம் நம் இரட்சகரைச் சந்திக்கும் கிருபையின் தருணமே தவிர அதை வேறொப்படிச் சொல்லமுடியும்?

இப்படியிருக்க, வாழ்வில் ஏற்படும் தாக்கங்களும் இழப்புக்களும், நம் எதிர்கால நம்பிக்கைகளை மறைத்துவிட்டு, நம்மை சும்மா இருத்திவிட முயற்சிக் கின்றன. அன்று மகதலேனா மரியானும், மற்ற மரியானும் இப்படித்தான் கல்லறைக்கு எதிரே உட்கார்ந்திருந்தார்கள் (மத்.27:61). மூன்று வருடால் நம்பிக்கை முன்றாம் மனிவேளையுடன் முடிந்துவிட்ட திகைப்பு அவர்களுக்கு. இயேசு மரித்துவிட்டார் என்ற எண்ணம் மாத்திரமே அவர்களது உள்ளங்களை நிறைத்தி ருந்தது. இதனால் அதன் பின்னால் வரப்போகிற மகிழை அவர்களுக்கு மறைவாயிருந்தது. ஒங்கி எழுந்து நின்ற கல்லறையைத்தான் கண்டார்கள்; அதனைச் சுற்றியிருந்த தோட்டத்துப் பூக்களை அவர்கள் காணவில்லை. முட்செடியைத் தான் பார்த்தார்கள்; ஒருநாள் அதிலே மலரப்போகிற ரோஜா மலர்களை அவர்களது விசுவாசக் கண்கள் காணவில்லை.

ஆழந்த துக்கத்துடன் கல்லறையினருகே உட்கார்ந்திருந்த மரியாளைப் போல உங்கள் துக்கத்தையே பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறீர்களா? கல்லறை, தோட்டத்தின் மத்தியில்தான் இருக்கிறது. உங்கள் துக்கத்தைச் சுற்றி லும் அன்பு சந்தோஷம் சமாதானம், விசுவாசம் போன்ற மலர்கள் நிறைந்து இருப்பதை ஏறிட்டுப் பாருங்கள். கிறிஸ்துவும்கூட துன்பத்தின் வழியேதான் வெற்றி சிறந்தார். மூன்முடி குடிட மறுப்புத் தெரிவிக்காததால்தான், போன்முடி குட்டப்பட்டார். ஆகவே துன்ப சூழ்நிலைக்கு அப்பால், சுற்றிலுமுள்ள மலர்களை ஏறிட்டுப் பார்த்து, கர்த்தரைத் துதிக்க கற்றுக்கொள்வோமா!

“பிதாவே, என் துன்பங்களைச் சுற்றிலும், நீர் வைத்திருக்கிற அலங்காரமான வாழ்க்கைக்காக உம்மை நன்றியோடே துதிக்கிறேன் ஆமென்.”

நவி

15

திங்கள்

நீயே உகந்தவன்

‘அவன் புறப்பட்டு... அந்தச் செய்தியை அறிவித்தாள்.’
(மாற்கு 16:10)

இயேசுவுடனே கூட இருந்த அநேக ஸ்தீர்களில் இந்த மகதலேனா மரியானும் ஒருத்தி (லூக்கா 8:2). இவளது ஜீவியம் இருள்ளைந்திருந்தது. ஏழு பிசாககளினால் அலைக்கழிக்கப்பட்ட இவள், இதனால் வியாதிப்பட்டிருந்தாளோ, அநேகருக்குத் தொந்தரவு கொடுத்திருப்பாளோ, அல்லது ஊராரால் வெறுக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாளோ நாமறியோம். ஆனால், ஒன்று நிச்சயமாகத் தெரியும். அவளை அலைக்கழித்த ஏழு பிசாககளையும் இயேசு தூரத்தியிருந்தார். இன்னும் சொல்லப்போனால், பிசாககளின் வலிய பிடியிலிருந்த அவள் இயேசுவாலே மீட்கப்பட்டிருந்தாள். அதன்பின் அவள் இயேசுவை நன்றியுள்ள இருதயத்தோடே உண்மையாக பின்பற்றினாள். அவளை பிறர் புரிந்துகொண்டார்களோ, இல்லையோ, இயேசுவானவர் அவளை அறிந்திருந்தார். ‘மனுஷன் முகத்தைப் பார்க்கிறான்; கரத்தரோ இருதயத்தைப் பார்க்கிறார் (சாமு.16:7).

யாக்கோபின் தாயாகிய மரியானும், சலோமேயும், உயிர்தெழுந்த செய்தியைத் தேவதூதர்களின் வாயினின்று கேட்டும், பயந்திருந்தபடியினாலே ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் இருந்துவிட்டார்கள் (மாற்கு 16:8). செய்தி கேட்டு ஒடிவந்த பேதுருவும் யோவானும்கூட கல்லறையைப் பார்த்துவிட்டுத் தங்களுடைய இடத்திற்குத் திரும்பிப் போய்விட்டார்கள் (யோவான் 20:10). ஆனால் மகதலேனா மரியாளோ கல்லறையினருகே காத்திருந்தாள். இவளே செய்தியை அறிவிக்கத் தகுந்தவள் என்று காணப்பட்டாளோ, என்னவோ; உயிர்தெழுந்த இயேசுவும் அவளுக்கே முதல் தரிசனத்தை அருளினார். அப்படியே அவளும் ஓடிச்சென்று அந்தச் செய்தியை அறிவித்தாள் (மாற்கு 16:10).

தேவபிள்ளையே, நீக்கூட இன்று ஒதுக்கப்பட்ட நிலையிலே ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கலாம்? நீ, விடுவிக்கப்பட்டதையும், உன் வாழ்வு புதிதாக்கப்பட்டதையும் புரிந்துகொள்ளாதவர்களால் நீ இன்னும் பரிகசிக்கப்பட்டு துக்கித்துக் கொண்டிருக்கலாம். அந்தத் துப்பத்தின் மத்தியிலும் ஆண்டவர் பாதமே தஞ்சம் என்று உறுதியோடிருக்கும் உன்னையே இயேசு காண்கிறார். உயிர்தெழுந்த ஆண்டவர் அருளிய நித்திய சந்தோஷ செய்தியை மற்றவர்களுக்கு அறிவிக்க நீயே தகுந்தவள் என்று கண்டு, உனக்கே தரிசனங்களைத் தர ஆவலாயிருக்கிறார். நீ ஏன் துக்கமுகத்துடன் இருக்கவேண்டும்? இயேசு உனக்கருளும் செய்தியைக் கூர்ந்து கவனி. நீ அதனைக் கூறவேண்டிய இடத்திற்கு அவரே உன்னை நடத்துவார். துக்க முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு உன்னை மீட்ட இயேசுவுக்காகப் புறப்படுவாயா?

“என் இயேசுவே, பாவப்பிடியில் சிக்கியிருந்த என்னை உமது கவிசேஷத்தை அறிவிக்கும் பாத்திரமாகத் தெரிந்தெடுத்தீர்! நான் இதற்கு பாத்திரனல்லாத போதும் உமது சித்தம் நிறைவேற்ற என்னைத் தத்தம் செய்கிறேன் ஆமென்.”

**நவ
16
செவ்வாய்**

அழுகையிலும் ஆறுதல்

அவள் புறப்பட்டு, அவரோடே கூட இருந்தவர்கள் துக்கப்பட்டு
அழுதுகொண்டிருக்கையில், அவர்களிடத்திற்குப் போய்.

அந்தச் செய்தியை அறிவித்தாள். (மாற்கு 16:10)

இழந்துபோன நிலையிலே தம்மிடம் வருபவர்களை மீட்டெடுக்கும் ஆண்டவர், தமது சுவிசேஷ செய்தியை அறிவிக்க அவர்களையே உகந்தவர் களாகக் காண்கிறார் என்று நேற்றைய தியானத்தில் கவனித்தோம். இவர்களை ஆண்டவர் யாரிடத்தில் அனுப்புகிறார்? இயேசுவைக் கொலைசெய்தவர்கள் தோற்றுவிட்டதைக் கூறும்படி அவர்களிடம் அனுப்பினாரா? ‘உயிர்த்தெழுவேன்’ என்று இயேசு கூறியதை யாராவது விசுவாசித்திருக்கிறார்களா என்று பார்த்து, அவர்களிடம் அனுப்பினாரா? இல்லை. மாறாக இயேசுவோடு கூட இருந்தவர்களிடமே அனுப்புகிறார். விசுவாசம் தளர்ந்துவிட்டதினால், இனி என்ன செய்வோம் என ஏங்கிய நிலையிலும், ரோமப் போர்வீர் தம்மையும் கொன்றுபோடுவார்களே என்று பயந்த நிலையிலும், நடுநடுங்கி ஒளித்திருந்த சீஷர்களிடமே மகதலேனா மரியாள் உயிர்த்தெழுந்த செய்தியுடன் சென்றாள். துக்கப்படுகிறவர்களைத் தேற்ற துக்கப்பட்டவர்களால்தான் முடியும் என்பதை மகதலேனா மரியாளின் செயல் நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

இங்கே இரு குறிப்புக்களை நாம் கவனிக்கவேண்டும். ஒன்று பவுலடியார் எழுதியபடி, எந்த உபத்திரவுத்திலாகிலும் அகப்படுகிறவர்களுக்கு நாம் ஆறுதலாயிருக்கும்படிக்கு எங்கள் துக்கங்களில் எங்களை ஆறுதல்படுத்துகிறவர், நம்மைத் தூக்கி நிறுத்துவதுமல்லாமல், ஆறுதலின் ஊழியத்திற்காக நம்மைத் தெரிந்தெடுத்து அனுப்புகிறார். ஆகையால் நாம் அனுபவித்த பாடுகள் அநேக ருக்கு ஆறுதலளிக்கும்படி பிரயோசனமாயிருப்பதற்காகக் கர்த்தரைத் துதிப்போம். அடுத்தது, துக்கித்து அழுதவர்கள் யார்? இயேசுவோடே கூட இருந்தவர்கள் தானே. ஆம், நாம் ஆண்டவரின் பிள்ளைகளாக்கப்பட்டாலும் நமக்கும் துக்க முண்டு; அழுகையும் கண்ணீரும்கூட உண்டு. ஆனாலும், ‘நான் உயிரோடே எழுந்தேன்; இன்றும் உங்களோடே இருக்கிறேன்’ என்ற நற்செய்தியை துக்கத் துடன் இருக்கும் தமது பிள்ளைகளுக்கே ஆண்டவர் அனுப்புகிறார்.

தேவபிள்ளையே, துக்கத்தோடிருந்த உனக்கு ஆண்டவர் புதுவாழ்வு தந்தது மெய்யானால், துக்கத்துடனும் பயத்துடனும் இருக்கின்ற பிறருக்கு அந்த ஆறுதலின் நற்செய்தியை எடுத்துச்செல்ல புறப்படுவாயாக. துயரப்படுகிறவர்களைத் தேற்றுங்கள்; அழுகிறவர்களை ஆற்றுங்கள். அன்று மகதலேனா மரியாள் கூறியதை உடனடியாக சீஷர்கள் நம்பிவிடவில்லை. ஆனாலும் அவள் கூற வேண்டியதைக் கூறத் தவறவில்லை. ஆகவே, நற்செய்திப்பணியை நாம் என்ன தடைகள் ஏற்பட்டாலும் செய்து கொண்டேயிருப்போமாக. ஏனெனில் ஆண்டவர் நம்மை மீட்டார் அல்லவா! அதை மறைத்து வைக்கலாமா!

“என் துக்கத்தில் எனக்கு ஆறுதலளித்த தேவனே, உமது சமாதானத்தின் செய்தி யினை நானும் பிறருடன் பகிர்ந்துகொள்ள எனக்குக் கிருபை செய்யும். ஆமென்.”

**நவ
17
துறன்**

நகரவாசலுக்குப் புறம்பே

அந்தப்படியே, இயேசுவும் தம்முடைய சொந்த இரத்தத்தினாலே ஜனத்தைப் பரிசுத்தஞ் செய்யும்படியாக நகர வாசலுக்குப் புறம்பே பாடுபட்டார்.' (எபிரெயர் 13:12)

பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் பாவ நிவாரணபலி செலுத்தப்படும்போது, மிருகத்தின் இரத்தம் பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்குள் பிரதான ஆசாரியரால் கொண்டு வரப்படும்; உடலோ பாளையத்திற்குப் புறம்பே சுட்டெரிக்கப்படும் (லேவி.4:1-12). அந்தப்படியே, தம்மையே ஏக பலியாக ஒப்புக்கொடுத்த கிறிஸ்துவும் நகர வாசலுக்குப் புறம்பே பாடுபட்டார் என்று எபிரெய ஆசிரியர் விளக்குகிறார். நகரத்திற்குப் புறம்பே என்று சொல்லும்போது அது அசுத்தம்; பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்திலே அசுத்தம் என்று கணிக்கப்படுகிற எதுவும் அல்லது யாரும் பாளையத்திற்குப் புறம்பே தள்ளப்படுவார்கள். ஆனால் இயேசுவோ அந்த புறம்பான இடத்தில்தான் தன் பாடுகளை அனுபவித்தார். அசுத்தங்களின் மத்தியில், புறம்பே தள்ளப்பட்ட மனிதர் மத்தியில்தான் கிறிஸ்துவும் இருந்தார்.

அடுத்தது, அவர் புறம்பாக்கப்பட்டது, தமது சொந்த நகரமாகிய ஏருசலேக்கு வெளியே என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். 'இதோ ஏருசலேமுக்குப் போகிறோம்; மனுஷிகுமாரன் பிரதான ஆசாரியரிடத்திலும் வேதபாரகரிடத்திலும் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுவார்' (மத.20:18) என்று ஆண்டவர் முன்கூட்டியே சொல்லி யிருந்தார். ஆகவே, புறம்பே தள்ளப்படுவெற்கென்றே அவர் ஏருசலேமுக்குச் சென்றார் என்பது விளங்குகிறதல்லவா. மேலும், அவர் யாரால் தள்ளப்பட்டார்? பறஜாதியாரும், பாவிகளும் அவரைத் தள்ளிவிடவில்லை. யாரை அவர் மீட்டுக் கொண்டு பரிசுத்தம்பண்ணி தமக்கென வேறுபிரிக்கச் சித்தம்கொண்டாரோ, அவர்களாலேதான் அவர் புறம்பாக்கப்பட்டார். கிறிஸ்து யாரைப் பரிசுத்தம்பண்ண புறம்பே தள்ளப்பட்டார் என்று இன்று நம்மைக் கேட்டால் என்ன சொல்லுவோம். ரோமரா? வேதபாரகர் பரிசேயரா? இல்லை. பாவிகளாகிய நாமேதான். ஆனால், கிறிஸ்து அன்று புறம்பாக்கப்படாவிட்டால் இரட்சிப்பும் பூரணமாக்கப்பட்டிருக்காதே.

சகோதரனே, சகோதரியே, இன்று நீங்களும் புறம்பாக்கப்பட்ட அனுபவத்தைச் சந்தித்திருக்கலாம்; உங்கள் சொந்த ஜனம், சொந்த இடம் யாவுமே உங்கள் விகவாசத்தினிமித்தம் உங்களைப் புறம்பாக்கி விட்டிருக்கலாம். கிறிஸ்து தமது ஜனத்தைப் பரிசுத்தம்பண்ண வேண்டியது, பிதாவின் சித்தமாயிருந்தது. அதை கிறிஸ்து நிறைவேற்றியதுபோல நாமும் நிறைவேற்றுவோம். நமக்கூடாக தேவன் பெரிய காரியம் செய்ய சித்தம்கொண்டிருக்கலாமே! இந்த வேதனையின் அனுபவமே நம்மையும் உத்தம சாட்சிகளாக நிறுத்தும் வேளை வரும். நமக்கூடாக ஒரு ஆத்தமா தன்னும் தேவனிடம் சேரும் வாய்ப்பைப் பெற்றது என்பதை அறியும்போது, அது எத்தனை பேரின்பம் தரும் தெரியுமா!

"எனக்காகவே பாடுகள்பட்டு, நகர வாசலுக்குப் புறம்பே தனியாகத் தள்ளப்பட்ட என் இரட்சகரே, நானும் உம்மோடு பாடுபட ஆவியானவரின் பெலனையும் வல்லமையையும் எனக்கு இன்று ஈர்ந்தருளும். ஆமென்."

**நவ
18
வியாழன்**

அவரிடத்திற்குப் போவோம்

‘ஆகையால், நாம் அவருடைய நிந்தையைச் சுமந்து. பாளயத்துக்குப் புறம்பே அவரிடத்திற்குப் போக்கடவோம்’
(எபிரெய் 13:13)

பாவமே இல்லாதவர், அகத்தம் அழுக்கு என்று கணிக்கப்பட்டு நகர வாசலுக்குப் புறம்பே தள்ளப்பட்டார். நம்மில் அநேகர் இன்று சென்றுகொண்டிருக்கும் தனிமையான, புறக்கணிக்கப்பட்ட அவமானமான பாதைக்கூடாகச் சென்ற இவர், பாளயத்துக்குப் புறம்பே வேண்டாதவராகத் தள்ளப்பட்டார். இத்தனை பாடுகளும் யாருக்காக? நமக்காகத்தானே! ஆகையால், புசித்துக் குடித்துக் களித்திருப்பதை விட்டுவிட்டு, எழுந்து அவரிடத்திற்கே போவோம். அவரைக் காண வேண்டுமானால், ஆசாரியர்களின் கூட்டத்திற்கும், அலங்கார மண்டபங்களுக்கும் சென்று பிரயோஜனமில்லை. புறப்பட்டுப் பாளயத்திற்குப் புறம்பே செல்ல வேண்டும். ‘நீங்கள் கிறிஸ்துவின் நாமத்தினிமித்தம் நிந்திகப்பட்டால் பாக்கிய வான்கள்’ என்று பேதுரு எழுதியுள்ளார். இப்பாக்கியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமானால் பேரும் புகழும் பெற்றுத்தரும் பகட்டான ஜீவியம்செய்து பலனில்லை. நாம் புறப்பட்டு, அவரோடுகூட பாடுபடும்படிக்குப் பாளயத்திற்குப் புறம்பே செல்லவேண்டும். பாடுகள் மத்தியில் பரிதவிக்கும் தேவபிள்ளையே, உனக்குரிய பதில் பாளயத்திற்குப் புறம்பேதானே இருக்கிறது. ஏனெனில் அங்கே தான் பாடுபடும் கிறிஸ்து இருக்கிறார். அவர் தேற்றுவார்.

ஆனால், இன்று கிறிஸ்துவும் மாம்சத்தில் இல்லை. எருசலேம் நகரமும் இலங்கையில் இல்லை. அப்படியானால் நாம் சென்றுடையவேண்டிய பாளயமும், நகரவாசலும் எங்கேயுள்ளது? ஆம், இன்று எத்தனையோ தேவபிள்ளைகள் நகர வாசலுக்குப் புறம்பாக்கப்பட்ட நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள். சத்தியத்திற்காக நிற்கும்போது, புறம்பாக்கப்படுகிறார்கள். மனுஷரைத் திருப்திப்படுத்தவில்லையானால் தள்ளிவைக்கப்படுகிறார்கள். இக்கடைசிக் காலங்களில் கிறிஸ்துவின் நாமத்தினிமித்தம் கணவனால் வையப்பட்டு, அல்லது மற்ற கிறிஸ்தவர்களால் பரிகசிக்கப்பட்டு, வீட்டிலுள்ளவர்களின் கண்டனத்துக்குள்ளாகி எத்தனை தேவபிள்ளைகள் பாளயத்திற்குப் புறம்பே தள்ளப்பட்டதுபோன்ற நிலையில் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது அற்பசொற்பமான உலக கவலைகளை ஒதுக்கி விட்டு, எழுந்து பாளயத்திற்குப் புறம்பே செல்லுவோம். பாடுகள் அனுபவிக்கின்ற ஒவ்வொருவரிலும் நாம் இயேசுவைக் காணப் பழகிக்கொள்ளவேண்டும். மற்றவர் களின் பாடுகளைக் கண்ணோக்கும்போது நமது கஷ்டங்கள் தூசிபோலாகிவிடும். இயேசு நமக்காகப் பாடுபட்டார்; புறம்பாக்கப்பட்டார் என்று உணர்ந்துகொண்டோ மானால், பாளயத்திற்குப் புறம்பே செல்ல தயக்கம் என்ன? ஆகவே, நமக்காக பாடனுபவித்த இயேசுவினிமித்தம், பாடனுபவிக்கிறவர்களின், நிந்தனைகளில் பங்குகொள்ள பாளயத்திற்குப் புறம்பே செல்லுவோமாக.

“தேவனே, பாளயத்திற்குப் புறம்பே எனக்காக கிறிஸ்து பாடுபட்டபடியினால் நான் மீட்கப்பட்டேன். ஆகவே நானும் பாடுபடுகிறவர்களிடத்தில் செல்லுவேன் என்று இன்று அறிக்கைபண்ணுகிறேன். ஆமென்.”

**நவ
19
வள்ளி**

ஆவியானவராலே வனாந்தரத்துக்கு

இயேசு பரிசுத்த ஆவியினாலே நிறைந்தவராய். ...ஆவியானவராலே வனாந்தரத்திற்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு. நாற்பதுநாள் பிசாசினால் சோதிக்கப்பட்டார்.' (லூக்கா 4:1-2)

பாவங்களை உணர்த்தவும், இயேசுவே கர்த்தர் என்று வெளிப்படுத்த வும், சுத்திய பாதையில் நம்மை வழிநடத்தவும், தேற்றவாளனாகிய பரிசுத்தாவி யானவர் நமக்கருளப்பட்டுள்ளார். ஆனால் இயேசுவானவருக்கு நடந்தது என்ன? முப்பது ஆண்டுகள் அமைதியாக ஒதுங்கியிருந்த இயேசுவை அவரது குடும்பத்த வரும் புரிந்துகொள்ளவில்லை; ஜனங்களும் அவரை யார் என்று கண்டுகொள்ள வில்லை. வேளை வந்தபோது, ஆண்டவர் தமது ஊழியத்தை ஆரம்பிக்கப் புறப்பட்டார். அதற்குமுன், ஞானஸ்நானம் பெற்று, ஜெபிக்கையிலே பரிசுத்தாவி யானவர் அவரை நிரப்பினார். பரிசுத்தாவியினாலே மரியாளின் வயிற்றில் உதித்த வரின்மேல், இன்று அதே பரிசுத்தாவியானவர் வந்திறங்கினார். உடனே இயேசு வுக்கு, ஆறுதலும், தேறுதலும், ஊழியம் செய்யப் பெல்லும், செழிப்பான வாழ்வும் மேன்மையும் கிடைத்துவிட்டதா? இல்லை. முப்பது ஆண்டுகளாக அவருக்கு இருந்த அமைதிகூட அப்போது அவரைத் தொடரவில்லை.

பரிசுத்தாவியினாலே நிறைந்துநின்ற இயேசுவானவருக்கு நடந்தது என்ன? எந்த ஆவியானவர் இயேசுவைக் குறித்து, 'இவர் என் நேசகுமாரன்' என்று சாட்சி கொடுத்தாரோ, அவராலேயே, பிசாசினால் சோதிக்கப்படுவதற்கென இயேசு வனாந்தரத்துக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டார். ஆரம்பமே அவதிபோலத் தெரிகிறதல்லவா. இப்படியிருக்க, இன்று எத்தனைபேர் பரிசுத்தாவியானவரின் நிறைவு கிடைத்ததும், அது கர்த்தருடைய சுத்தமான ஈவு என்பதை மறந்து பெருமைக்குள்ளாகி சுயமேன்மையை நாடி ஓடுகிறார்கள்.

கிறிஸ்தவ ஜீவியம் பாடுகள் நிறைந்ததுதான்; நம்மை விசுவாசத்திலே நிலைநிறுத்தும்படிக்கு தேவனே நமக்கு சிலசமயங்களில் சோதனைகளை அனுமதிக்கிறார். கிறிஸ்துவுக்கென்று நம்மை ஒப்புக்கொடுத்து, பரிசுத்தாவியான வரின் வழிநடத்துதலுக்குக் கீழ்ப்படிய ஆரம்பித்ததும், தனது பட்டியலில் ஒருவன் குறைந்துவிட்ட எரிச்சலினால் பிசாசானவன் ஆத்திரம்கொள்வான். நம்மையே சோதிக்கும்படி மிகுந்த வீரியத்துடன் நம்மைத் தொடருவான். தேவபின்னையே, ஒரு சாதாரண கிறிஸ்தவனாக எப்போதும்போல இருந்திருந்தால் இப்படி கஷ்டப் பட்டிருக்கத் தேவையில்லையே என்று திகைத்து நிற்கிறாயா? ஆவியானவர் நீ சோதிக்கப்படும்படிக்கு அனுமதிக்தாலும் உன்னைவிட்டுப் போய்விடமாட்டார். (லூக்.4:14) அதே ஆவியானவர்தாமே பின்னர் இயேசுவை ஊழியத்திற்காக அழைத்துச் செல்லுகிறார். அந்த ஆவியானவருக்குக் கீழ்ப்படிந்தபோது இயேசு வின் கீர்த்தி பரவியது. சோதனைகள் மத்தியிலே அமர்ந்திரு. வேளைவரும்போது ஆவியானவர்தாமே உன்னையும் தமது நாமத்திற்காக நிச்சயம் உயர்த்துவார்.

"பிதாவே பரிசுத்தாவியானவருக்குள் அமர்ந்திருக்கவும், அவராலேயே உயர்த்தப் படும்போது உம்மையே சேவிக்கவும் என்னையும் வழி நடத்தும் ஆமென்."

நவ
20
சனி

விசுவாச அறிக்கை

‘கர்த்தர் எனக்காக யாவையும் செய்து முடிப்பார்’
(சங்கீதம் 138:8)

இது ஒரு ஆழமான உறுதியான அறிக்கை. ‘என்ன சிங்கத்தின் கைக்கும் கரடியின் கைக்கும் தப்புவித்த கர்த்தர், இந்தப் பெலிஸ்தனுடைய கைக்கும் தப்புவிப்பார்’ என்று அறிக்கைபண்ணிய தாவீது, இஸ்ரவேலுடைய இராணுவங்களின் தேவனாகிய சேனைகளின் கர்த்தரின் நாமத்திலேயே பெலிஸ் தியனை மடங்கடிக்கச் சென்றார்; கர்த்தரும் அவன்து அறிக்கையை மெய்பித்தார்; பெலிஸ்தியன் கொல்லப்பட்டான். தாவீதின் வாலிப் மனதிலேயே வேருஞ்சிவிட்ட இந்த விசுவாசம் அவரது வாழ்க்கை முழுவதும், துன்பங்கள் சோதனைகள் மத்தியிலும் மங்கிப்போய் விடவேயில்லை. எல்லா சமயங்களிலும் தேவனையே முற்றிலுமாக சார்ந்திருந்தார் தாவீது. இதனாலேயே, ‘கர்த்தர் எனக்காக யாவையும் செய்து முடிப்பார்’ என்று தைரியமாகக் கூறிட அவராலே முடிந்தது.

நமது கண்களின் பார்வையும், அலைமோதும் சூழ்நிலைகளும், நம்பியிருந்தவர்களால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்களும் நமது எதிர்காலத்தையே இருளடையச் செய்துவிடலாம். தேவையின்னையே, உனக்குள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் விசுவாசத்தைத் தட்டி எழுப்பிவிடவேண்டிய தகுந்த தருணம் இதுவே. முன்னிருக்கும் பிரச்சனையைப் பார்த்துத் தயங்காமல், உனக்குள் இருக்கும் விசுவாசத்தைப் பயிற்றுவிக்க, அல்லது பரிட்சை பார்க்க, நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்துவிட்டதாக எண்ணிக்கொண்டு, ஸ்தோத்திரத்துடனே முன்னேறிச்செல். இரும்புக் கதவுகளால் அடைக்கப்பட்ட அனுபவத்துக்குள் தள்ளப்பட்டிருக்கிறாயா; அத்தடைகளை முறித்து உன் பெலனை இன்னும் அதிகரிக்கச் செய்ய, சிறந்த வேளை என்றெண்ணி, துணிவுடன் எழுந்து நில். ‘கர்த்தர் எனக்காக யாவையும் செய்து முடிப்பார்’ என்று அறிக்கை செய். கடந்த காலங்களில் கர்த்தர் உன் வாழ்க்கையில் செய்த காரியங்களை திரும்பவும் எண்ணிப் பார்த்து, தாவீதைப்போல ‘தப்புவித்தவர் தப்புவிப்பார்’ என்று கூறு. ‘யாவையும்’ என்ற சொல் மிகவும் முக்கியம். சாதாரண தலைவலியையும் இடுப்புவலியையும் தானா நம் தேவனால் குணப்படுத்த முடியும். ‘ஆராய்ந்து முடியாத பெரிய காரியங்களையும், எண்ணி முடியாத அதிசயங்களையும் அவர் செய்கிறார்’ (யோபு 9:10)

சகோதரனே, சகோதரியே, விசுவாசம் என்பது உத்திரவில் அல்ல; உள்ளத்திலிருந்து புறப்பட்டு, செய்கையிலே வெளிப்படவேண்டும். ஆகாதது ஒன்றுமில்லை என்று பாடினால் போதாது. அப்பாடல் நமது வாழ்வில் உண்மையாகவேண்டும். தீர்க்கமுடியாத பாடுகள் மத்தியிலும் ‘கர்த்தரே எனக்காக யாவையும் செய்து முடிப்பார்’ என்று தைரியமாக அறிக்கை பண்ணுவோமாக. தேவன் நம் காரியங்களை தமது மகிழமைக்கேற்ப நிறைவேற்றுவார்.

“பிதாவே, சோந்துபோயிருந்த எனக்கு இந்நாளிலே நீர் அளித்த தைரியத்திற் காக ஸ்தோத்திரம். உண்மையாகவே உமது கிருபை என்றுமுள்ளது. ஆமென்.”

நவ
21
நாயிறு

அனுபவமும் ஸ்தோத்திரமும்

'காந்தர் விழுகிற யாவரையும் தாங்கி, மடங்கடிக்கப்பட்ட யாவரையும் தூக்கி விடுகிறார்.' (சங்கீதம் 145:14)

தாவீது பாடிய ஸ்தோத்திர சங்கீதம் என்று இந்த சங்கீதம் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. தேவனுடைய மகத்துவத்தை நினைக்கு அவரைப் போற்றுவது துகி என்றால், காந்தர் செய்த மகத்துவமான கிரியைகளை எண்ணி அவருக்கு நன்றிகளை ஏற்றுப்பது ஸ்தோத்திர ஜேபமாகும். அப்படியானால் வெறுமையும் வெறுப்பும் நிறைந்த இதயத்திலிருந்து எப்படி ஸ்தோத்திரம் எழும்பும்? விழுந்து விட்ட ஒருவனுக்குத்தான் தூக்கிவிடப்பட்டதன் அருமை தெரியும்; தூக்கிவிடப்பட வேண்டியதன் அவசியமும் புரியும். விழுகையிலிருந்து எழுந்து நிற்பதன் மகிழ்ச்சி எப்படிப்பட்டதென்பதும் அவனுக்குத்தான் புரியும். மடங்கடிக்கப்பட்டு நம்பிக்கை இழந்து தவிக்கும்போது ஒருவன் விடுவிக்கப்படுவானாயின் அவனுக்குத்தான் விடுதலை என்றால் என்னவென்பது தெரியும். அதேபோல பாவத்திலிருந்து மீட்கப்பட்ட ஒருவனால்தான் மீட்பின் சந்தோஷத்தை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறவும் முடியும். இவ்வகையான எல்லாவித மேன்மையான அனுபவங்களையும் தாவீது உண்மையாகவே கடந்துவந்திருந்தார். தேவகிருபையை உண்மையாகவே ரூசித்திருந்ததினாலேயே இத்தனை உறுதியாக இச் சங்கீதத்தையும் ஸ்தோத்திர கீதமாகப் பாட அவரால் முடிந்தது.

தாவீது முகங்கொடுத்த சோதனைகளும், விழுகைகளும், அவற்றிலிருந்து அவர் மீட்கப்பட்ட அனுபவங்களும், தொடர்ந்து அவர் பாடிய ஸ்தோத்திர கீதங்களும் மெய்யாகவே, அதேமாதிரியான பிரச்சனைகளுக்குள் அகப்பட்டுத் தவிக்கின்ற நமக்குப் பெலனிப்பதுடன், நம்பிக்கையையும் அளிக்கிறது. விழுகிற வர்கள் விழுந்து நோருங்கிப்போகும் முன்னரே தேவனுடைய பலத்த கரத்தினால் அவர்கள் தூக்கிவிடப்படுகிறார்கள். ஒநாயினால் மடங்கடிக்கப்பட்ட ஆட்டுக்குடியைப்போல தப்பித்துக்கொள்ள வகைதெரியாது தவித்து நிற்கும்போது எங்கிருந்தோ ஒரு கரும் நம்மைக் காப்பாற்ற விரைந்து வருகிறது. இவை எத்தனை ஆறுதல் நிறைந்த வார்த்தைகள். இவைதான் தாவீதின் அனுபவங்கள்.

விழுந்துபோகிற நிலைமையிலும், மடங்கடிக்கப்பட்ட சூழ்நிலையிலும் அகப்பட்டுத் தவிக்கின்ற தேவபிள்ளையே, உன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் தீவினை களைக்கண்டு கலங்காதே. ஒன்று, நீ விழுந்துவிடுமுன்னரே உன்மேல் கண்ணோக்கமாய் இருக்கிற தேவன் உன் சூழ்நிலையை மாற்றிப்போடுவார்; அல்லது அதிலிருந்து உன்னை வெளியே தூக்கியெடுப்பார். தாவீதின் தேவனே நமக்கும் தேவன். மீட்கப்பட்ட உன் உள்ளத்திலிருந்து எழும்பும் ஸ்தோத்திரகீதம் அநேகருக்கு ஆறுதலும் பெலனும் நம்பிக்கையும் கொடுக்கும். ஆகையால், துதி செலுத்தத் தாமதியாதே. காந்தரைத் துதிப்பதே நமது பெலனாயிருக்கிறது.

"பிதாவே, எந்நேரமும் எந்தச் சூழ்நிலைகளிலும் நான் உம்மையே துதித்துப் பாட ஆவியானவராலே எனக்குக் கிருபை ஈந்தருளும். ஆமென்."

நவ
22
திங்கள்

அருகிலிருக்கும் கர்த்தர்

‘தம்மை நோக்கிக் கூப்பிடுகிற யாவருக்கும் உண்மையாய்த்
தம்மை நோக்கிக் கூப்பிடுகிற யாவருக்கும் கர்த்தர்
சமீபமாயிருக்கிறார்’ (சங்கீதம் 145:18)

இதனைப் படிக்கும்போது வேறோரு வசனம் ஞாபகம் வரவில்லையா? ‘கர்த்தரைத் தங்களுக்குத் தெய்வமாகக்கொண்ட ஜாதியும், அவர் தமக்குச் சுதந்தரமாகத் தெரிந்துகொண்ட ஜனமும் பாக்கியமுள்ளது. கர்த்தர் வானத்தி லிருந்து நோக்கிப் பார்த்து, எல்லா மனுத்திரரையும் காண்கிறார்’ (சங்.22:12,13) இந்த ஜாதியும் ஜனமும் பாக்கியமுள்ளவை என்றெழுதப்பட்டுள்ளது ஏன் என்று சிந்தித்திருக்கிறார்களா? உலகிலே மனிதன் தன் மனதுக்கேற்றபடி தெய்வங்களை ஏற்படுத்தி, சமயங்களை நிறுவி, தான் போகும் வழி இன்னது என்று அறியாதிருக்கும்போது, மெய்தேவனாகிய கர்த்தரை அறிந்து ஏற்று விகவாசித்து அவரையே தொழுதுகொள்ள நமக்குக் கிடைத்த சலாக்கியத்தை என்னவென்று சொல்வது! தாவீது இன்னுமொரு மேலான காரியத்தையும் அனுபவித்தார். அதுவே, ‘சமீபமாயிருக்கின்ற கர்த்தர்’ என்பதாகும். இங்கே ‘உண்மையாய்’ என்று தாவீது குறிப்பி வேது ஏன்? தம்மை நோக்கி யார் கூப்பிட்டாலும், பாரபட்சமின்றி அவர்களுக்கருகில் கர்த்தர் நிற்கிறார் என்பதே அவரைக்குறித்து நாம் கொண்டிருக்கும் தெரியம். ‘கடவுளே, கடவுளே’ என்னும் வார்த்தைகள் எமக்கு மிகவும் பழக்கப் பட்டுவிட்டன. ஆனால் மெய் மனஸ்தாபத்துடனும், உடைந்த உள்ளத்துடனும் கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிடும்போது, அது கர்த்தருடனான் ஒரு நெருக்கத்தைத் தருகிறது. அன்று இஸ்ரவேலர் எகிப்து தேசத்திலே நானூறு வருடங்களாக கூப்பிடாமலா இருந்திருப்பார்கள்? கூப்பிட்டார்கள். ஆனால் துக்கம் மேலிட்டதால் அவர்கள் உண்மையாய் கூக்குரலிட்டபோது, அந்த ஜெபம் அவர்களது மெய்யாய் உடைந்துபோன இருதயத்திலிருந்து எழுந்ததை கர்த்தர் கண்டார். அவர்களை மீட்பதற்காக இறங்கி வந்தார்.

பிரியமானவர்களே, நமது ஜெபங்கள் கடமை ஜெபங்களா? மனங்கசந்த ஜெபங்களா? உண்மையாய் நாம் கூப்பிடும் வேளைகளிலெல்லாம் நமக்கு சமீபத்தில் வந்துநிற்கும் கர்த்தர் நமக்கிருக்க, துக்கசமயத்தில் நாம் ஏன் மனுஷரை நாடி ஓடவேண்டும்? வியாதியா வியாகுலமா? சிறையிருப்பா, சீர்குலைந்துவிட்ட வாழ்க்கையா? விடுபடமுடியாத பாவங்களா, விழுந்துவிட்ட பள்ளத்தாக்குகளா? எதுவாயினும் முதலாவது, நீ உனக்குத் தெய்வமாகக் கொண்டவரும், உன்னைத் தமக்கெனத் தெரிந்துகொண்டவருமாகிய கர்த்தரையே நோக்கிக் கூப்பிடும்படிக்கு உன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ள தீர்மானம் பண்ணிக்கொள். அப்பொழுது நீ போகவேண்டிய வழியையும், நீ சந்திக்க வேண்டிய மனுஷர்களையும் அவரே உன் சமீபத்திலிருந்து காட்டுவார். இப்போது சொல்லுங்கள், மெய்யாகவே நாம் பாக்கியவான்கள் அல்லவா?

“நான் கூப்பிடும் போதெல்லாம் நீர் என் அருகிலிருக்கிறீர் என்ற தெரியத்தை இந்த நாளினில் எனக்குத் தந்த என் நேசபிதாவே, என் வாழ்நாள் முழுவதும் நான் உம்மையே துதிப்பேன். ஆமென்.”

நவ
23
செவ்வாய்

நெருக்கத்தின் பின் விசாலம்

‘நெருக்கத்தில் இருந்த எனக்கு விசாலமுண்டாக்கினீர்’
(சங்கீதம் 4:1)

வீணானதை விரும்பி பொய்யை நாடுகின்ற மனுஷரினால் அவமானப் படுத்தப்பட்டு, அபிஷேகம்பண்ணப்பட்ட ராஜ மேன்மையை அடைந்துவிடாதபடி தூரத்தப்பட்ட தாவீதுதான், இச் சங்கீதத்தைப் பாடினார் என்றால், அவரது தூர நோக்கு என்னவென்பது விளங்குகிறதல்லவா. அவரது அநேக பாடல்கள், அவர் சுகமாக வாழ்ந்தபோது பாடியவை அல்ல. சவுல் ராஜா உயிரை வேட்டையாட தூரத்தியபோதும், சொந்த மகனுக்குப் பயந்து, நாட்டைவிட்டு வெளியேற நேரிட்ட போதும், சொந்த ஜனங்களாலேயே தூற்றப்பட்டபோதும், ‘என் நீதியின் தேவனே’ என்று தாவீது சூப்பிடுவது எத்தனை விந்தை. அப்படியாயின், ‘எனக்கு நீர் பாடுகளை அனுமதித்தது உமது நீதிக்கு அடுத்த காரியமே’ என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு அறிக்கைபண்ணுவதுபோல் தெரிகின்றது அல்லவா?

‘விசாலமுண்டாக்குதல்’ என்னும் சொற்றொரானது, ‘எதிர்காலத்து ஊழியத்திற்கு ஆயத்தப்படுத்துதல்’ என்று பொருள்படும் என்று ஒரு பக்தன் எழுதுகின்றார். தாவீதின் வாழ்க்கையில் அது நிருபணமாகியிருந்தது. எதிர்காலத்தில் தாவீது ஒரு கனத்துக்குரிய பாத்திரமாக தேவனால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டார் அல்லவா! அதனோடு ஒப்பிடுகையில் தாவீது அடைந்த நெருக்கங்கள் பெரிதே அல்ல. நெருக்கத்திலிருந்த தாவீதின் விசுவாச அறிக்கையை தேவன் கனம் பண்ணி, அவரை விசாலத்திலே நிறுத்தினார்.

தேவபிள்ளைகளே, அதிக பாரங்களினால் களைத்துவிட்டார்களா? பொறுமையோடே ஒடுங்கள். தேவனுடைய கரங்களில் கனமுள்ள பாத்திரமாகத் துலங்கப்போகின்ற ஒருநாள் உங்களுக்காகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை விசுவாசியுங்கள். நமது எதிர்காலமும் பாடுகளின் பங்காயிருக்க நேரிட்டாலும் கூட, தேவனுடைய சித்தத்தை ஆவலுடன் நோக்குவோமாக. இந்த சிலாக்கியம் எல்லோருக்கும் கிட்டாது. இதனை விசுவாசித்துப் பற்றிக்கொண்டால் தாவீதின் மீதி ஜெபத்தையும் நாமும் தயக்கமின்றி செய்யலாம். ‘கர்த்தாவே, எனக்காக நீர் வைத்திருக்கும் விசாலத்தைக் கண்ணோக்கும்படிக்கு உம்முடைய முகத்தின் ஒளியை என்மேல் பிரகாசிக்கப்பண்ணும்; நானோ சமாதானத்தோடே படுத்துக் கொண்டு நித்திரை செய்வேன்; கர்த்தாவே, நீர் ஒருவரே என்னைச் சுகமாய்த் தங்கப்பண்ணும்.’ ஆம், சிறுபிள்ளையைப்போல் தேவனுடைய மார்பில் சாய்ந்து சுகமாக இளைப்பாறுவோமாக. நெருக்கங்கள் எப்போதும் நம்மைத் தொடருவ தில்லை. கர்த்தர் அருளும் விசாலம் நிலையானது. ஆகையினால், பாடுகளின் வேளையிலும், ‘என் நீதியின் தேவனே’ என்று கூறுவோமாக.

“என் நீதியின் தேவனே, நெருக்கத்திலிருக்கும் என்மேல் கண்ணோக்கமாயிருந்து, என்னை விசாலத்திலே நிறுத்த நீர் வல்லவராயிருக்கிறீர் என்பதை நான் இன்று அறிந்துகொண்டேன். உமக்கே ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக! ஆமென்.”

நவ
24
புதன்

முன்று முனைகள்

கர்த்தர் என் வெளிச்சமும் என் இரட்சிப்புமானவர். யாருக்குப் பயப்படுவேன்? கர்த்தர் என் ஜீவனின் பெலனானவர். யாருக்கு அஞ்சுவேன்? (சங்கீதம் 27:1)

குரிய ஒளி, நீர், காற்று இம்முன்றும் மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதன. அதேபோல ஒரு மனிதனின் ஆவிக்குரிய ஜீவியத்திற்கு வெளிச்சம், இரட்சிப்பு, பெலன் இம்முன்றும் அவசியம். இம்முன்றையும் தாவ்து தன் தேவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டார். வெளிச்சத்தை வெப்பத்தை தன்னகத்தே கொண்டுள்ள குரியன் இத்தனை பிரகாசமாக ஜோலிக்கும்போது, அதனைச் சிருஷ்டித்தவர் எப்படி இருப்பார் என்று சிந்தித்திருக்கிறீர்களா? அதனாலேதான் அவருக்கு “ஜோதிகளின் பிதா” என்று நாமம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த தேவன் பரலோகம் முழுமைக்கும் மாத்திரமல்ல, இப்பூவுலகிலும் நமக்கு ஒளியாக இருக்கிறார். கர்த்தர் நம் வெளிச்சமாயிருப்பதினால் நாம் இருஞுக்குள் வாசம்பண்ணவேண்டியதில்லை. ஆவியிலே குளிர்ந்துபோகவும் அவசியமில்லை. அவரே நமக்கு அனல்கொடுக்கின்றவராக இருக்கிறார்.

தேவன் நமக்குத் தன்னீர் கொடுத்திராவிட்டால், தாகத்தால் செத்து மடிந்திருப்போம். அழுக்குகள் நீங்க வழியின்றி அகத்தமாய் இருந்திருப்போம். நம் ஆவிக்குரிய ஜீவியத்திற்கும் தன்னீர் அவசியம். வெளிச்சத்தில் வெளியரங்க மாகும் நமது பாவ நிலையிலிருந்து விடுதலை வேண்டுமென்னும் தாகம் நமக்குள் உண்டாகும்போது ஜீவதன்னீராய் நின்று நம் தாகம் தீர்க்கின்றவர் கர்த்தர். நமது பாவங்கள் கழுவப்பட்டு, தூய்மையாக்கி, நம் நேசருக்கேற்ற மணவாட்டியாகிட வேண்டுமே என்ற வாஞ்சை உண்டாகும்போது கிறிஸ்து இயேசுவின் இரத்தமே அன்றி வேறு எதுவுமே நமக்கு உதவமாட்டாது.

நாம் சுவாசிக்கும்போது, நமது பிராணனுக்குரிய பிராணவாயு உட்சென்று, உணவு எரிக்கப்படவும், சக்தியைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், நாம் ஜீவனோடே வாழவும் நமக்கு உதவுகின்றது. அதைப்போலவே கர்த்தருடைய வார்த்தையும் நமக்கு ஜீவனாயிருக்கிறது. காற்றுப் பலமாக வீசும்போது, ஒங்கி வளரும் மரங்கள், இன்னும் ஆழத்திலே வேர்களை விட்டு அதிக பெலமுள்ள வையாக வளருகின்றன. அதைப்போன்று சோதனைவேளைகளில் நாமும் இந்தப் பெலனைப் பெற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் நமது ஆவிக்குரிய ஜீவியமும் சரிய ஆரம்பித்து விடும். கர்த்தரை நமக்குப் பெலனாகக் கொள்ளும்போது பரிசுத்தாவியானவர்தாமே நமக்கு இன்றியமையாத பெலனை அருஞுவார்.

தேவபிள்ளையே, உங்கள் வெளிச்சமும், இரட்சிப்பும், பெலனும் யார் என்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். கர்த்தரே பெலன் என்று உதட்டளவில் சொல்லுவதில் ஒன்றுமேயில்லை. அது நமது வாழ்விலும் மெய்யாக வேண்டும். ஆவியானவருக்குள் பெலன்கொண்டு வார்த்தையில் வளருவோமாக.

“பிதாவே, நீரே இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கும், என் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையாதவராக இருப்பதனால் நான் அசைக்கப்படுவதில்லை. ஆமென்.”

**நவ
25
வியாழன்**

கர்த்தருடைய ஆலயம்

‘நான் என் ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம் கர்த்தருடைய ஆலயத்தில் தங்கியிருப்பதையே நாடுவேன்.’ (சங்கீதம் 27:4)

தன் வாழ்க்கையில் குறிக்கோள் அல்லது ஒரு இலக்கு இல்லாதவன், காற்றுக்குப் பறந்து மறைந்துவிடும் பதரைப்போலவே இருப்பான். ஆனால் இலக்குகள் பலதரப்பட்டவை. புகழடைய விரும்புகிறவர் சிலர்; சாதனைகளைச் சாதிக்க விரும்புகிறவர் சிலர்; பணம் சேர்க்க விரும்புகிறவர் சிலர்; சிறப்பாக வாழ விரும்புகிறவர் சிலர். ஆனால் தாவீதின் வாஞ்சையும், குறிக்கோளும் சற்று வித்தியாசமானது. அவர் தனக்கென்று எதுவும் விரும்பவில்லை. கர்த்தருடைய சந்திதானத்தில் எப்பொழுதும் வாழ்ந்திருப்பதையே தாவீது தன் வாழ்வின் குறியாகக் கொண்டிருந்தார். அதுவே அவரது ஒரே வாஞ்சையாயிருந்தது.

கற்களையும் தூண்களையும் அடையாளமாக நிறுத்தி பலிசெலுத்தி தேவனைத் தோழுதுகொண்ட இஸ்ரவேலர், பின்னர் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தை அமைத்து தேவனை ஆராதித்து வந்தனர். இந்த இஸ்ரவேலருக்குள், கர்த்தருக்கென்று ஒரு ஆலயத்தைக் கட்டவேண்டுமென்று முதலில் தன் உள்ளத்திலே வாஞ்சித்தது இந்த தாவீதுதான். இவரது வாஞ்சையைத் தேவன் அவரது மகனுக் கூடாக நிறைவேற்றினார் என்று பார்க்கின்றோம். ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் மகா பரிசுத்தல்லத்திலே இரண்டு கேருபீன்களின் மத்தியிலிருந்து கர்த்தர் பேசியதை அனுபவித்த தாவீது, அவருக்கென்று ஒரு வாசஸ்தலத்தையே கட்டியேழுப்ப வாஞ்சித்தார். கர்த்தர் வாசம்பண்ணும் இடத்திலேயே தானும் வாசம்பண்ணி அவரது மகிமையை ஆராய்ச்சி செய்வதே தாவீதுக்கு மிகவும் பிரியமாயிருந்தது. பரிசுத்த சந்திதானத்தில் எப்பொழுதும் இருப்பது இலகுவவல்ல. உலக ஆசைகளைச் சுமந்துகொண்டு அங்கே தங்கியிருக்கமுடியாது. நமக்குப் பிடித்த பலவற்றைத் தவிர்க்க நேரிடும். ஆனாலும், கர்த்தருடைய ஆலயத்திற்குப் போவோம் வாருங்கள் என்று சொல்லுவதைக் கேட்பதே தாவீதுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது (சங்க.122:1).

ஆம், ஆலயம் வெறும் கட்டடம் அல்ல; அது தேவ பிரசன்னத்தையும், அவரது பரிசுத்தத்தையும் மகிமையையும், அவருக்கும் நமக்குமூள் உறவையும் நமக்குணர்த்துகின்ற இடம். கட்டடங்களில் நாம் கூடினாலும், தேவபிரசன்னமும் மகிமையும் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும்படிக்கு நாமே அந்த ஆலயங்களாக வாழ அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் அவரது பிரசன்னத்துக்குள் எப்பொழுதும் ஜீவிக்கவேண்டுமானால், பரிசுத்தத்தை நாடி நிற்பது அவசியம். தேவபின்னையே, நமது ஜீவன் கிறிஸ்துவுடனே தேவனுக்குள் மறைந்திருக்கிறது (கொலோ. 3:3). அது என்றும் அழியாது. ஆகவே, இம்மையிலும் மறுமையிலும் தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் வாழுவதையே வாஞ்சித்து நிற்போமாக.

“என்னை உமது ஆலயமாகக் கொண்டிருக்க கிருபை செய்த ஆண்டவரே, நீர் என்றும் வாழும் ஆலயமாக என்னைப் பரிசுத்தப்படுத்தியருளும். ஆமென்.”

கூடார மறைவு

**நவ
26
வவன்னி**

‘தீங்குநாளில் அவர் என்னைத் தம்முடைய கூடாரத்தில் மறைத்து...என்னைக் கன்மலையின்மேல் உயர்த்துவார்’
(சங்கீதம் 27:5)

“என் கூடாரம் அழிந்துபோயிற்று: என் கயிறுகளெல்லாம் அறுப்புண்டு போயின; இனி என் கூடாரத்தை விரித்து, என் திரைகளைத் தூக்கிக் கட்டுவாரில்லை”(எரே.10:20) இன்றும், தங்கள் மனதில் இப்படியான துன்பத்தைச் சுமந்து நிற்பவர்கள் ஏராளம். பாதுகாப்பு அற்றுவிட்ட நிலைமை இது. கூடாரத்துக்குள் இருக்கும்வரையில் தீங்கு நம்மை அனுகிடமுடியாது. சத்துரு நம்மை வீழ்த்திட முடியாது. நமக்கு அடைக்கலமான கூடாரம் அழிந்துபோய்விட்டால், பாதுகாப்பற்றுதும் கொடியதுமான அனுபவங்களுக்குள்ளாகக் கடந்துசெல்ல நேரிடுகிறது. கூடாரம்போன்ற நமது சர்ம் நோய்வாய்ப்பட்டுப் போகலாம். நமது பெற்றோர்கூட நம்மைக் கைவிட்டுவிடக்கூடும்; புகலிடமளித்த கணவன் தள்ளி விடலாம். ஆதரவளித்த கரங்கள் நம்மை நடுத்தருவில் நிர்க்கதியாக நிறுத்தி விட்டு விலகிவிடலாம். வேலைதான் பாதுகாப்பு என்றால் அதுவும் இல்லாமல் போய்விடலாம். எதிர்பாராத நிகழ்வுகள் அலைமோதி, ஆதரவு அடைக்கலம் என்று நாம் நம்பியிருந்த சகலத்தையும் அள்ளிக்கொண்டு போய்விடலாம். அனாதரவாக்கப்பட்ட நம்மை சத்துரு இலகுவில் கீழே விழுத்திவிடலாம். எதுவும் நடக்கலாம். இவை யாவுமே தாங்கிக்கொள்ளக் கூடினான விடயங்கள்தான். ஆம், இவ்வுலகத்துக் கூடாரங்கள் எதுவுமே நிலையானது அல்லவே!

என்றாலும், நமக்கொரு நம்பிக்கை உண்டு. கோழிக்குஞ்சுகளின் கூடு அழிந்துபோனாலும், அவைகளுக்குக் கவலையில்லை; ஏனெனில், பருந்து மேலே வட்டமிடும்போது, கூட்டுக்குள்ளேயா குஞ்சுகள் ஓடி ஒளிகின்றன? குஞ்சுகளுக்கு எச்சரிப்புக் கொடுத்து, தன் செட்டைகளை விரித்து அந்தத் தாய்க்கோழி குஞ்சுகளை ஒளித்துகொள்ளும் அழகே ஒரு தனிஅழகுதான். அந்த மறைவும் பாதுகாப்பும் அக்குஞ்சுகளுக்கு எப்போதும் உண்டு. அதேபோல தாய்க்கோழியின் சத்தத்திற்கு செவிகொடாமல் போனால் பருந்தின் வாய்க்கு இரையாவதையாராலும் தடுக்கவும் முடியாது.

ஒரு சாதாரண கோழியே தன் குஞ்சுகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கும் போது, தமக்கென்று நம்மை உருவாக்கிய நமது பரம தகப்பன் நம்மை கைவிடுவாரோ! நமக்காகக் கர்த்தர் சத்தம் எழுப்பும்போது இந்த இயற்கை முழுவதுமே அதிரும். இவ்வுலகில் நமக்கென்று எதுவுமே நிலையானது இல்லை. நமக்கு நிலையானதெல்லாம் தேவன் நமக்கு வாக்களித்திருக்கும் நித்திய வாசஸ்தலம் மாத்திரமே. அந்த நம்பிக்கை நமக்குப் போதும். இந்த நம்பிக்கையை நமக்கு அளித்த தேவன், விழுந்துபோயிருக்கும் உன் வாழ்வையும் புதுப்பிக்கக்கூடுமே!

“பரம பிதாவே, சகல நம்பிக்கைகளும் அற்றுப்போய் கலங்கி நின்ற என்னை நீர் பெலப்படுத்தினீர், நன்றி ஜ்யா. நான் உம்முடைய வீட்டிலே நீடித்த நாட்களாய் என்றென்றும் நிலைத்திருப்பேன். சத்துரு என்னை நெருங்முடியாது. ஆமென்.”

நவ
27
சனி

வாசிப்பு: சங்கீதம் 27:7-9; உன்னதப்பாட்டு 5:11-16

கர்த்தருடைய முகம்

‘என் முகத்தைத் தேடுங்கள் என்று சொன்னிரே. உம்முடைய முகத்தையே தேடுவேன் கர்த்தாவே. என்று என் இருதயம் உம்மிடத்தில் சொல்லிற்று.’ (சங்கீதம் 27:8)

ஆபத்தான குழந்தைகளில் யாருடைய உதவியை நாடி ஒடுகிறோம் என்பதிலேயே நமது விடுதலை தங்கியுள்ளது. தனது வாழ்க்கையிலே அநேக இடர்களைச் சந்தித்த தாவீது, ‘கர்த்தாவே ஆபத்துநாளிலே உமது முகத்தை எனக்கு மறைத்துப்போடாதேயும்’ என்று அடிக்கடி ஜெபிப்பதை வாசிக்கிறோம். துயரம் நிறைந்தவேளைகளில் தேவன் தமது முகத்தை மறைத்து விட்டதுபோல் தோன்றலாம். ஆனால் உண்மையில், கர்த்தர் தமது முகத்தைத் தமிழ்முடைய பிள்ளைகளுக்கு மறைப்பவர்ஸ்ஸ; நமது துக்கத்தையே நாம் பார்த்திருப்பதால், அந்தத் துக்கமே தேவனை நமது கண்களுக்கு மறைத்துவிடுகிறது. ஆகவே தான், ‘எல்லாவேளைகளிலும் என் முகத்தைத் தேடுங்கள்’ என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். ‘என்னைத் தேடினர்களானால், என்னைத் தேடுகையில் கண்டு பிடிப்பீர்கள்; நான் உங்களுக்குக் காணப்படுவேன்’ (எரே.29:13:14) ஆகவே, எமது கண்களை மறைக்கும் துயரத்துக்கும் மேலாக கர்த்தரின் முகத்தைத் தேடக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

நமது விசுவாசக் கண்களைத் திறந்து சற்று தேவனைத் தேடுவோமா! அவரது முகத்தை உற்றுப் பாருங்கள். சாந்தமும் பரிவும் நிறைந்த முகம் அது. அவரது கண்கள் கண்ணிர் ததும்பும் புறாக்கண்கள்; அவரது முகத்தின் ஜோதி, எந்த இருளையும் விழுங்கிவிடும் தன்மையுடையது; நமக்காக அவமானம் அடைந்தது இந்த அழகிய முகமே; இந்த முகத்திலேயே துப்பினார்கள்; இந்தக் கண்ணத்திலேதான் அறைந்தார்கள்; தலையிலே சூடப்பட்ட முள்முடியினாலான காயங்களிலிருந்து வடிந்த இரத்தம் இந்த முகத்திலேயே வடிந்தது; இத்தனை வேதனைகளையும் நமக்காகவே அனுபவித்த இந்த முகம்தான் சிலுவையில் இருந்து கணிவுடன் நம்மையே நோக்கிப் பார்க்கிறது. அந்தப் பார்வையை நேருக்கு நேர் நம்மால் சந்திக்கத்தான் முடியுமா?

தேவபிள்ளையே, மனுஷ முகங்கள் நமது வெளியரங்கமான முகத்தை மட்டுமே காண்கின்றன. அவைகள் தருணங்களில் நல்லவைபோலவும் ஆறுதலளிப்பவைபோலவும் காணப்பட்டாலும், திடீரென நமக்கு விரோதமாக மாறிவிடவும்கூடும். ஆனால் கர்த்தருடைய கண்களோ நமது துக்கம் நிறைந்த இருதயத்தையே நோக்குகின்றது. அவை நமது கண்ணை அறியும். வேதனை அனுபவித்த அவரது முகம் நமது நோவுகளை அறியும்; அவரேயன்றி நமக்கு சகாயமளிப்பவர் யார்? ஆகவே, என்றும் மாறாத நேசமுள்ள கர்த்தருடைய முகத்தையே நாம் தேடுவோமாக. அவர் நம்மை என்றும் ஆதரிப்பார்.

“கர்த்தாவே, உமது முகத்தைத் தேடாமல் மனுஷ முகங்களைத் தேடி தோற்றுப் போனேன். இன்றுமுதல் நான் உம்மையே தேடுவேன் என்று என்னை உம்மிடமே ஒப்புவிக்கிறேன். ஆமென்.”

**நவ
28
ஞாயிறு**

கர்த்தர் சேர்த்துக்கொள்வார்!

‘என் தகப்பனும் என் தாழும் என்னைக் கைவிட்டாலும், கர்த்தர் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவார்.’ (சங்கீதம் 27:10)

கைவிடப்படுவது அல்லது தனிமைப்படுத்தப்படுவது மிகவும் கொடிய அனுபவமாகும். முன்னர் இந்த வசனத்தைப் படித்தபோது, பெற்றோர் பிள்ளைகளை ஒருபோதும் கைவிடவே மாட்டார்கள்; அப்படித்தான் சந்தர்ப்பவசமாக கைவிட நேர்ந்தாலும் கர்த்தர் கைவிடார் என்றுதான் சிந்தித்தேன். ஆனால் இன்று பெற்றோர் பிள்ளைகளைக் கைவிடுவது மாத்திரமல்ல, கொன்றுபோடுவதும் சாதாரண செயலாகிவிட்டது. புருஷன் அல்லது மனைவி கைவிட்டால் இன்னொருவரைச் சேர்த்துக்கொள்கிறார்கள். அல்லது, பெற்றோரை நாடி ஒடுக்கிறார்கள். பெற்றோரே கைவிட்டால் புதிதாக பெற்றோரைச் சம்பாதிக்கமுடியுமோ? வேறொங்கும் ஆறுதல் கிடைக்குமோ? ஏழ்மையினிமித்தம் தம் பிள்ளைகளை விற்றுவிடுபவர்களும், சொந்த நலன்கருதி பிள்ளைகளைக் கைவிடுகிறவர்களும், இன்று அதிகரித்துள்ளனர். கைவிடப்படும் பிள்ளையின் மனது எத்தனையாய் துடித்துடிக்கும் என்று சிந்திக்கவே முடியாத அளவுக்கு இன்று பல பெற்றோரின் இருதயம் கடினப்பட்டுவிட்டது. இப்படியாக, பெற்றோரின் அன்பும் மாறும் என்று அறிந்திருந்ததான் ஆண்டவர் இப்படியொரு உறுதியை நமக்கு அளித்திருக்கிறாரோ என்று இன்று என்னைத் தோன்றுகிறது.

நமது ஆவிக்குரிய ஜீவியத்திலும்கூட, கைவிடப்படும் நிலைமைகள் ஏற்படலாம். ஆறுதலின் ஸ்தலங்கள், ஆவிக்குரிய நண்பர்கள்கூட நம்மைக் கைவிடலாம். நமக்காக ஜெபிக்கவோ, ஆறுதல் கூறவோ எவரும் இல்லாத தனிமை உண்டாகலாம். தாவீதுக்கும் இப்படியான பல அனுபவங்கள் ஏற்பட்டது. ஆனால் கலக்கத்தின் மத்தியிலும் அவர் சோர்ந்துபோகவில்லை. யார் கைவிட்டாலும் தன்னைக் கைவிடாத தேவன் தனக்கு இருக்கிறார், அவர் தன்னைச் சேர்த்துக்கொள்வார் என்பதில் தாவீது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். ‘அவர்கள் மறந்தாலும், நான் உன்னை மறப்பதில்லை; இதோ என் உள்ளங்கையில் உன்னை வரைந்திருக்கிறேன்’ என்று அன்று இஸ்ரவேலுக்கு வாக்களித்ததேவனே இன்று நம்முடைய தேவனுமாயிருக்கிறார் (ஏசா 49:15,16). நாமும் அவரை நம்பலாம். தேவன் நமக்கிருக்கிறார் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை ஒன்றினால்தான் தனிமை என்ற பயத்தை தோற்கடிக்கமுடியும். கைவிடப்பட்டதாகத் தோன்றும் போதெல்லாம், கர்த்தர் தமது உள்ளங்கையை விரித்து நம்மைக் காண்கிறார் என்பதை நமது விசுவாசக் கண்களால் காணப் பழகவேண்டும். உலக பெற்றோர் நம்மைவிட்டு மரித்துப்போகலாம். ஆனால், கர்த்தரோ நித்திய நித்தியமாய் தம்மிடமாய் நம்மை சேர்த்துக்கொள்வார். இப்படிப்பட்ட ஒரு தெய்வம் நமக்கு இருக்கும்போது ஏன் கலக்கம்?

“இவ்வுலக வாழ்க்கையிலே பிதாவே, எனக்கு நீர் இருக்கிறீர் என்னும் நிச்சயத்துக்குள் இன்று என்னை வழிநடத்தியதற்காய் ஸ்தோத்திரம். உமது உள்ளங்கைகளில் நான் வரையப்பட்டிருப்பதனால் நான் கலங்கமாட்டேன். ஆமென்.”

நவ
29
திங்கள்

கர்த்தருக்குள் கிளைப்பாறு!

‘நானோ, ஜீவனுள்ளோர் தேசத்திலே கர்த்தருடைய நன்மையைக் காண்பேன் என்று விசுவாசியாதிருந்தால் கெட்டுப்போயிருப்பேன்.’ (சங்கீதம் 27:13)

‘நான் விசுவாசியாதிருந்தால் கெட்டுப்போயிருப்பேன்’ என்று தாவீது கூறியதிலிருந்து அவர் எவ்வளவு பெரிய சோதனையைச் சந்தித்திருக்கக் கூடும் என்று நம்மால் சிந்தித்துப்பார்க்கலாம். வாழ்வில் பலவித கெடுதல்கள் நமக்கு வரலாம். ஆனால், தேவசமுகத்திலிருந்து விலகிப்போவதைப் போன்ற கெடுதல் யாருக்குமே வரக்கூடாது. எதிர்பாராத ஏமாற்றங்கள், தோல்விகள், மரண அச்சுறுத்தல்கள், அருமையானவர்களின் இழப்புகள் என்று வரும் போதுதான் தேவனையே சந்தேகிக்குமளவு நாம் சோதனைக்குள்ளாகிறோம். உலகத்துத் துன்பங்கள் யாவும் ஒன்றுகூடி நம்மை நகக்கிவிட்டதுபோலத் தோன்றும். அவ்வேளையில் நாம் தேவன்மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை இழந்துவிட்டால் அதைவிட நமக்குப் பெரிய கெடுதல் எதுவும் இராது.

ஒருசமயம் பலத்த வியாதியினால் தாக்குண்டு பலமிழந்தவளாய் எழுந்து உட்காரக்கூட முடியாதவளாய் இருந்த, என்னை மிகுந்த கரிசனை யோடு பராமரித்த சகோதரியின் மார்பிலே நான் அடிக்கடி சாய்ந்துவிடுவ துண்டு. அத்தாயின் அரவணைப்பு எனக்கு என் ஆண்டவரின் அரவணைப்பை உணர்த்தியதை நான் மறப்பதில்லை. ஆம், கர்த்தரே நமக்கு நம்பிக்கை யானவர். தமது பிள்ளைகள் மூலமாக அவர் நம்மைத் தாங்கிக்கொள்கிறார். அவரது நன்மையும் கிருபையும் நம்மை எப்பொழுதும் தொடர்ந்துவரும். இவ்வுலகில் மாத்திரமல்ல, கர்த்தருடைய வீடிலே நீஷ்த நாட்களாய் நிலைத்திருப்போம் என்ற நம்பிக்கையையும் கர்த்தர் நமக்களித்திருக்கிறார். ஆகவே, எந்நிலையிலும், மரணத்திலும்கூட நாம் அவரை நம்பலாம். அந்த நம்பிக்கையை மாத்திரம் இழந்துவிட்டால், நாம் கெட்டுப்போவதை யாராலும் தடுக்கமுடியாது.

ஹட்சன் டெய்லர் என்ற வல்லமையான சுவிசேஷகர், தமது கடைசி காலத்திலே, “நான் அதிக பெலவீனமாயிருக்கிறேன்; என்னால் எழுத முடியாது; வேதம் வாசிக்க முடியாது; ஜெபிக்கவும் முடியாமல் இருக்கிறது. ஆனால் நான் ஒரு சிறு குழந்தையைப்போல கர்த்தரையே நம்பி, அவர் கரங்களில் அமைதியாகப் படுத்திருக்கிறேன்” என்று எழுதிவைத்தாராம். தேவ பிள்ளையே, நமது ஆண்டவர் நம்மோடு இருக்கும்போது நாம் ஏன் கெட்டுப் போகவேண்டும்? நாமும் சிறுகுழந்தையைப்போல கர்த்தருடைய கரங்களில் அமைதியாகத் தூங்குவோமா!

“பிதாவே, நான் இதுவரையிலும் உமது நன்மையைக் காண்பேன் என்பதை விசுவாசியாதிருந்தேன். இன்று என் கண்களைத் திறந்தீர். நான் என்றும் உம்மில் இளைப்பாற கிருபையாயிரும். ஆமென்.”

**நவ
30
செவ்வாய்**

தேவநாமமே மகிமைப்பட்டும்

‘பிதாவே, இந்த வேளையினின்று என்னை இரட்சியும் என்று சொல்வேனோ:பிதாவே, உமது நாமத்தை மகிமைப்படுத்தும்.’
(யோவான் 12:27.28)

பலவித துயரங்களில் தோய்ந்திருந்த அநேகர் கடந்த நாட்களில் தேற்றப்பட்டிருப்பிர்கள் என்று விசுவாசித்து கர்த்தரை நன்றியோடே துகிக்கிறேன். தேவனுக்கே மகிமை உண்டாவதாக. இன்று வாசித்த ஜெபம், தாவீதோ யோபுவோ செய்த ஜெபமல்ல. ‘என் ஆத்துமா கலங்குகிறது’ என்று தவிப்புடன் ஜெபித்தவர், நமது இரட்சகராகிய இயேசு கிறிஸ்துவேதான். இயேசுவோடுகூட சிலுவையில் அறையப்பட்ட கள்வனே, ‘இவரோ தகாததொன்றையும் நடப்பிக்க வில்லையே’ என்று தன் மரணவேளையிலும் சாட்சி கூறினான் என்றால், அப்படிப் பட்டவரின் ஆத்துமாகூட கலக்கமுற்றதே, அது ஏன்?

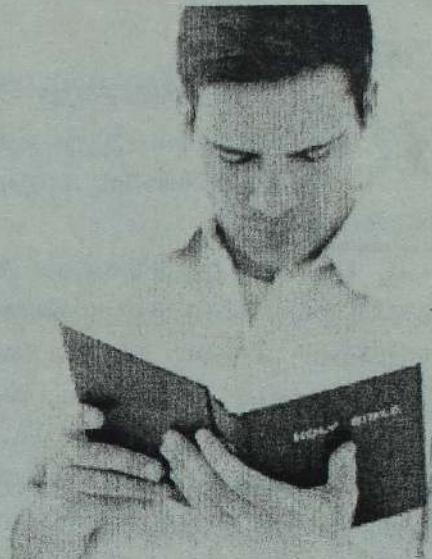
தம்முடைய வேளை வந்தபோது, உலகத்துப் பாவம் எல்லாம் தம்மீது சுமத்தப்படும், பிதாவின் முகம் தம்மைவிட்டுப் பிரிக்கப்படும் என்பதையெல்லாம் உணர்ந்தபோது, முழு மனிதனாய் நின்ற இயேசு தாங்கொணாத துயரமடைந்தார். சொந்த ஜனமே விரோதியாக மாறிவிட்டதையும், பிதாவினாலும் கைவிடப் படுவதையும் பொறுக்கமாட்டாதவராக, ‘என்னை இரட்சியும் என்று சொல்வேனோ’ என்று ஜெபித்தார். என்றாலும், எதற்காகத் தாம் அனுப்பப்பட்டாரோ அதை இயேசு ஒருபோதும் மறந்துவிடவில்லை. இறுதியில், ‘பிதாவே, உமது நாமத்தை மகிமைப்படுத்தும்’ என்று தம்மை ஒப்புக்கொடுப்பதையே நாம் காண்கிறோம். இயேசுவானவர் தமக்குரிய பாடுகளிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முயலவில்லை. அதற்காக, அவருடைய ஜெபத்திற்குப் பதிலாக, ஆத்துமாவிற்கு ஆறுதலோ, அந்தப் பாடுகளினின்று விடுதலையோ இயேசுவுக்குக் கிடைக்கவில்லை. குமாரனின் கடைசி வார்த்தைக்குப் பதிலாக, ‘மகிமைப்படுத்தினேன், இன்னமும் மகிமைப்படுத்துவேன்’ என்ற பதிலைத்தான் தேவன் கொடுத்தார். அதை ஏற்றுக் கொண்ட இயேசு, பிதா மகிமைப்படும்படி சிலுவைக்குச் சென்றார்.

இதுவே, கிறிஸ்துவை உடையவனுடைய மெய் வாழ்வாகும். கிறிஸ்து வில் தேவநாமம் மகிமைப்படவேண்டுமாயின், அவர் பாடுகள்பட்டு மரிக்கவேண்டியதாயிற்று. ‘உயிர்த்தெழுதலுண்டு’ என்பதால் மரிப்பதல்ல; பலியாகவேண்டும் என்ற தேவசித்தத்திற்கே இயேசு தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தார். தேவபிள்ளையே, நமது வாழ்வில் வரும் துன்ப துயரங்களைச் சந்திப்பது கடினம்தான். ஆனால், தேவ அன்பை ருசிபார்க்கின்ற நாம் இன்னும் சிறுபிள்ளைகள்போல இருப்பது நியாயமல்ல. துயரம் தீர்த்தான் வேண்டும்; ஆனால், அந்தக் துயரத்தினுடாகத் தான் தேவனுடைய நாமம் நம் வாழ்வில் மகிமைப்படுமானால், அந்தக் துயரத்தையும் மகிழ்ச்சியோடே ஏற்றுக்கொள்ள நாம் தயாரா? துயரம் தீருவதால் உண்டாகும் விடுதலையிலும், துயரத்திலும் உண்டாகும் வெற்றி மகத்தானது!

“பிதாவே, உமது நாமம் மகிமைப்பட தம்மை ஒப்புக்கொடுத்த கிறிஸ்துவின் சிந்தை என்னிலும் உருவாக உமதாவியால் என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

நினைவுபடுத்துகிறோம்

எமது வெளியீடுகளை
புதிதாக பெற
விரும்புகிறவர்கள் மற்றும்
எமது வெளியீடுகளை
தொடர்ந்து பெற்றுவரும்
சந்தாதாரர்களுக்காக எமது
சந்தா கட்டண விபரங்கள்
கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

ஓரு வருடத்திற்கான சந்தா

இலங்கையில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 500.00
தென்னாசிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 1,000.00
மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 1,000.00
ஜோப்பிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 2,000.00
அமெரிக்க நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 2,000.00

உங்கள் சந்தா பணத்தை

மணியோடர் மூலம் பணம் அனுப்புவதாயின்: “கொடுபட வேண்டிய இடம்” என்ற இடத்தில் சினமன் கார்ட்டிஸ் (CINNAMON GARDENS POST OFFICE) என்றும், பணம் பெறுபவரின் பெயர் என்ற இடத்தில் (BACK TO THE BIBLE) என்றும் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

காசோலை மூலம் அனுப்புவதாயின்: (BACK TO THE BIBLE) என்ற பெயருக்கு காசோலை எழுதவும்.

போல குறிப்பிடப்பட்ட விதங்களில் பணம் வந்துவதில் உங்களுக்கு சிரியர் கல்லூரி சிக்கல்கள் ஏதும் கிருக்குமானால் எம்மோடு தொடர்புவகொள்ளுங்கள்.

திங்கிலாந்து மற்றும் கனடாவில் உள்ளவர்களுக்கு பணம் அனுப்பிவைக்க விசேஷ ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. விபரங்களுக்கு எம்மோடு தொடர்புகொண்டு விசாரிக்கவும்.

(சந்தாதாரநுக்கான டிரைவ் மறுபக்கத்தில் உள்ளது)

சந்தா படிவம்

எமது வெளியீடுகளை புதிதாக பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறவர்கள், அல்லது உங்களுக்குத் தெரிந்த புதியவர்களுக்கு இப்புத்தகத்தை அறிமுகப்படுத்த விரும்பினால் இந்த படிவத்தை தெளிவாக நிரப்பி அனுப்பவும்.

நீங்கள் ஏற்கனவே எமது வெளியீடுகளைப் பெற்றுவரும் சந்தாதாரராயின் உங்கள் பெயர், முகவரியுடன் உங்கள் கண்ணி இலக்கத்தையும் குறிப்பிட்டு எழுதியனுப்புங்கள். உங்கள் முகவரியில் மாற்றம் ஏதும் இருக்குமானால் உங்கள் புதிய முகவரியுடன் உங்கள் பழைய முகவரியையும் குறிப்பிட மறவாதீர்கள்.

(முடிந்தால் ஆங்கிலத்தில் நிரப்பவும்)

பெயர் : கண்ணி இல்:

முகவரி :

.....

எந்த மாதத்திலிருந்து எமது வெளியீடுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்?

நீங்கள் புதிய சந்தாதாரரா, பழைய சந்தாதாரரா?

இப் படிவத்துடன் ரூபா.....ஜ காசோலை / மணி ஓடர் மூலம் அனுப்பி வைத்துள்ளேன்.

அனுப்பியவர் பெயர்:

தமிழ்

FEBA 31 MB 7.15 a.m. (திங்கள், செவ்வாய்)

கந்துரட FM 6.45 p.m.

(சனி தவிர்ந்த ஏனைய நாட்களில்)

SLBC வர்த்தகசேவை - ஞாயிறு 5.30 p.m.

வெற்றி FM தினமும் 5.45 a.m.

சிங்களம்

SLBC கிடைஞா ஸமா ஹழுவ

ஞாயிறு 5.35 p.m. (ஒன்றுவிட்ட ஞாயிறுதோறும்)

ருகுண கு மு FM 107.4 - ஜீவன நதிய - ஞாயிறு 11.30 a.m.

ருகுண கு மு FM 107.4 குருவு கெதல - புதன் 4.45 p.m.

ரஜரட் கு மு FM 102.4 - ஜீவன நதிய - ஞாயிறு 4.15 p.m.

கந்துரட் கு மு FM 102.4 - குருவு கெதல - புதன் 4.45 p.m.

ரஜரட் கு மு - குருவு கெதல - சனி 11.00 a.m.

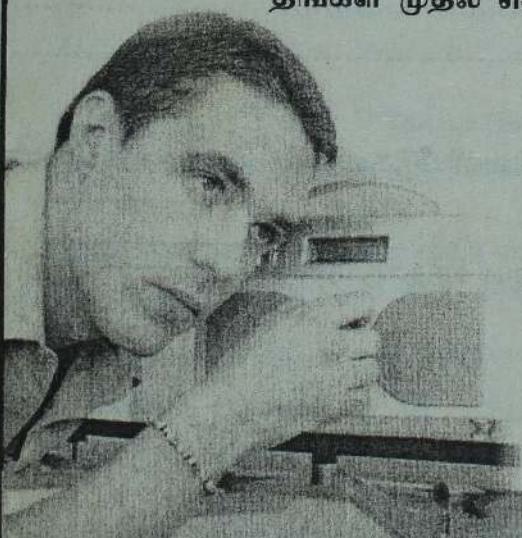
சீயத கு மு 90.9 / 98.6 - லக்ரு கிரண தினமும் 5.45 p.m.

ஆங்கிலம்

ஆசிய சேவை SLBC 7.00 - 7.30 a.m.

திங்கள் முதல் வெள்ளி வரை 19 MB, 31MB, 49MB

எமது
வானொலி
நிகழ்ச்சிகள்

பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை

ஒக்டோபர்

நவம்பர்

காலை	மாலை	திகதி	காலை	மாலை
ஏசாயா 35,36,37	எபேசியர் 3	01	எரே. 51-52	தீத்து 2
ஏசாயா 38,39,40	எபேசியர் 4	02	புல. 1-2	தீத்து 3
ஏசாயா 41,42,43	எபேசியர் 5	03	புல. 3,4,5	பிலே. 1
ஏசாயா 44,45,	எபேசியர் 6	04	எசே. 1-2	எபி. 1
ஏசாயா 46,47,48	பிலிப்பியர் 1	05	எசே. 3-4	எபி. 2
ஏசாயா 49,50,51	பிலிப்பியர் 2	06	எசே. 5,6,7	எபி. 3
ஏசாயா 52,53,54	பிலிப்பியர் 3	07	எசே. 8,9,10	எபி. 4
ஏசாயா 55-58	பிலிப்பியர் 4	08	எசே. 11-12	எபி. 5
ஏசாயா 59,60,61	கொலோ. 1	09	எசே. 13	எபி. 6
ஏசாயா 62,63,64	கொலோ. 2	10	எசே. 14-15	எபி. 7
ஏசாயா 65,66	கொலோ. 3	11	எசே. 16	எபி. 8
எரே. 1,2,3	கொலோ. 4	12	எசே. 17-18	எபி. 9
எரே. 4,5	1தெசலோ. 1	13	எசே. 19-20	எபி. 10:1-25
எரே. 6,7	1தெசலோ. 2	14	எசே. 21-22	எபி. 10:26-39
எரே. 8,9,10	1தெசலோ. 3	15	எசே. 23-24	எபி. 11:1-21
எரே. 11,12,13	1தெசலோ. 4	16	எசே. 25-26	எபி. 11:22-40
எரே. 14,15,16	1தெசலோ. 5	17	எசே. 27-28	எபி. 12
எரே. 17,18,19	2தெசலோ. 1	18	எசே. 29-30	எபி. 13
எரே. 20,21,22	2தெசலோ. 2	19	எசே. 31-32	யாக். 1
எரே. 23,24	2தெசலோ. 3	20	எசே. 33-34	யாக். 2
எரே. 25,26	1தீமோ. 1	21	எசே. 35-36	யாக். 3
எரே. 27,28,29	1தீமோ. 2	22	எசே. 37-38	யாக். 4
எரே. 30,31	1தீமோ. 3	23	எசே. 39	யாக். 5
எரே. 32,33	1தீமோ. 4	24	எசே. 40-41	1பேது. 1
எரே. 34,35	1தீமோ. 5	25	எசே. 42-43	1பேது. 2
எரே. 36,37	1தீமோ. 6	26	எசே. 44-45	1பேது. 3
எரே. 38,39	2தீமோ. 1	27	எசே. 46,47,48	1பேது. 4
எரே. 40,41,42	2தீமோ. 2	28	தானி. 1	1பேது. 5
எரே. 43,44	2தீமோ. 3	29	தானி. 2	2பேது. 1
எரே. 45-48	2தீமோ. 4	30	தானி. 3	2பேது. 2
எரே. 49-50	தீத்து 1	31		

“Sathiya Vasanam” - Supplementary

Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under
No. QD/101/News/2010

இந்நாலை புதிதாக வாசிப்பவர்கள் தொடர்ந்தும் இந்நாலைப் பெற்றுக் கொள்ள விரும்பினால் விபரங்களுக்கு எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் எமது வெளியீடுகளை பெற்றுவரும் சந்தாதாரரானால் நீங்கள் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளும் ஒவ்வொருமுறையும் உங்கள் கணனி (கம்பியூட்டர்) பதிவு இலக்கத்தையும் குறிப்பிட்டுத் தொடர்பு கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். உங்கள் கணனி பதிவு இலக்கம், உங்களுக்கு எமது வெளியீடுகள் அனுப்பப்படும் உறையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எமது வெளியீடுகள் ஏதாவது தவறுதலாக இரண்டு பிரதிகள் உங்களுக்கு கிடைத்தால் தயவுசெய்து உங்களுடைய கணனி பதிவு இலக்கத்துடன் எமக்கு அறியத்தரும்படி அன்போடு கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

நீங்கள் வீடு மாறும்போது உங்கள் புதிய முகவரியுடன் உங்கள் பழைய முகவரியையும் குறிப்பிட்டு அறியத்தாருங்கள்.

எமது வெளியீடுகள் உரிய காலத்தில் உங்களுக்கு வந்து சேராவிடில் அது குறித்து உடனடியாக அறியத்தாருங்கள்.

பேரில் எமது முகவரி
120A ,Dharmapala Mawatte,
Colombo 7
Sri lanka

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

சத்தியவசனம்
த பெ 1012, கொழும்பு, இலங்கை

T - 011 2695441, 011 2698843

E - svsl@slt.net.lk